

MĂRTURISIRILE CREȘTINILOR, LA 25 MARTIE 1995

Mă numesc **Ivan I. Petre**. Sunt născut la 25 iunie 1937, în satul Moroieni, județul Dâmbovița, din părinți români, creștini ortodocși, și crescut în frica lui Dumnezeu și în respectul pentru sfânta biserică ortodoxă. De mic copil mi-a plăcut calea bisericii și liniștea sufletească, și de aceea m-am atașat mereu de oamenii credincioși mai în vârstă decât mine, oameni de nădejde pentru biserică prin viața lor morală. Unul din acești oameni a fost Torcică Alexandru, care în postul Paștelui din anul 1955 mi-a zis mie și mai multor creștini să mergem la Maluri, un sat subordonat orașului Pucioasa, ca să vedem o ființă bolnavă și s-o cercetăm în suferința ei. Așa am cunoscut-o pe sora în suferință, care până când a chemat-o Domnul la El, pentru mine a rămas sora Verginica, ființa care a contribuit din plin la schimbarea în bine a vieții mele. Când am văzut-o, era o ființă slabă, firavă, neputincioasă, pentru că se afla la primul ei post de patruzeci de zile, post poruncit de Dumnezeu, după spusele ei, ca să se facă sănătoasă. M-a surprins din primele clipe privirea ei blândă, luminoasă, zâmbitoare și plină de bunătate. Nu pot uita prima întâlnire. M-a chemat aproape de patul ei de suferință, m-a mângâiat și m-a strigat pe numele cel mic: Petrică. Acest lucru m-a surprins și m-a înfricoșat totodată, fiindcă gândeam că nu are de unde să-mi știe numele. Apoi a continuat: „*Petrică, stai lângă mine, și Domnul o să-ți dea un dar frumos*“. În acea clipă am simțit cum în sufletul meu a pătruns o rază de lumină și de speranță, rază care și azi, după 37 de ani, simt cum mă călăuzește.

În ziua Sfințelor Paști ale aceluiși an, într-adevăr, Domnul a făcut-o sănătoasă, căci am găsit-o afară stând pe picioarele ei, însănătoșite. Odată cu redarea sănătății, Dumnezeu i-a dat și darul proorociei și al apostoliei, precum și sarcina de a merge din comună în comună pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu.

Datorită prigoanei la care au fost supuși creștinii și biserica în perioada ateismului instalat de puterea comunistă, mai exact între anii 1955 – 1975, sora noastră Verginica a avut de suferit foarte mult, căci a fost persecutată. Îmi amintesc cu nostalgie de vremurile când în casa ei sau la casele creștinilor o lua Domnul printr-un somn adânc, iar din gura ei ieșea cuvânt de învățătură creștină, de curaj și îmbărbătare, cuvântul Domnului.

Știa foarte puțină carte, după cum mărturisea. Abia știa să scrie. Niciodată nu a citit sfânta Scriptură, fiindcă nu a avut timp, dar în timpul vorbirii ieșeau cuvinte minunate din gura ei, cu citate din sfânta Scriptură, de parcă ea ar fi fost un mare învățat, un mare orator sau un mare teolog al sfintei noastre biserici. Prin cuvintele acelea pline de învățături duhovnicești, învățături ale sfintei biserici, eu m-am hrănit și m-am zidit sufletește.

În anul 1956 am primit acel frumos dar, de care am pomenit, o copilă creștină cu care m-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă, ca pe vremea primilor creștini. Toată nunta a fost coordonată de această soră, Verginica. În anul acela, 1956, a fost o vară foarte ploioasă, timp în care urma să aibă loc nunta. Ploile nu mai conteneau. Data nunții se apropia, iar eu am intrat în grijă. Sora Verginica m-a încurajat mereu și mi-a spus că la nuntă Domnul o să facă o minune. Și așa a fost, căci vineri dimineața au stat ploile și a fost o duminică însoțită în care mesele au fost așezate afară. Au venit foarte mulți creștini. A fost o nuntă foarte mare, care l-a încântat și pe preotul satului, preot care a doua zi a fost chemat la miliție să dea socoteală pentru faptul că nunta „*nu respectase*“ canoanele sfintei biserici (spuneau milițienii), bazându-se pe informațiile că nimeni nu s-a îmbătat, nimeni nu a făcut scandal, așa cum se mai obișnuiește pe la unele nunți. A doua minune a fost cu mâncarea. Eu nu m-am așteptat să vină atâta popor și nu am făcut pregătire suficientă. Văzând așa, m-am dus la sora Verginica să-i spun mâhnirea mea, dar n-am apucat să-i comunic nimic, că mi-a făcut semn să rămân liniștit, căci Domnul va înmulți mâncarea. Și așa a fost. Nu s-a sculat nici un mesean flămând.

Văzând satana că acest vas ales de Dumnezeu aduce sute de suflete la mântuire, a pornit război contra ei. Primul om care a dat-o pe mâna securității a fost preotul ei din sat, fostul protopop, Ilie Mirică, cel care a ajutat la întocmirea actelor de internare a ei într-un spital de nebuni. În toamna anului 1956 a fost dusă la Ploiești și internată acolo o perioadă de timp. După aceea, a fost internată de două ori la spitalele de nebuni din Plătărești și Bălăceanca. Dumnezeu a lucrat prin ea și acolo și a ocrotit-o, căci putea să fie de multe ori omorâtă de nebuni. A cunoscut teroarea cămășii forțate, dar Domnul lucrează prin oameni, și a luminat mintea șefului spitalului de acolo, căci el a văzut și a înțeles felul cum vorbește Dumnezeu prin ea, asistând la o vorbire a Domnului, și și-a dat seama că nu este nebună și a eliberat-o din spital.

Am fost martor la multe minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Odată am plecat cu ea spre comuna Sudiți-Ilfov. În trenul spre București, aproape de gara Nucet, sora Verginica și-a aplecat capul pe brațele soției mele,

și Domnul a început să vorbească prin ea. În compartiment eram numai noi trei. Mie și soției ne-a fost teamă că intră între timp cineva de pe culoar în compartimentul nostru și ne va cere să-i spunem ce anume se întâmplă. Dar de la Nucet până la Săbăreni, cât timp a ținut vorbirea Domnului, deși culoarul era arhiplin, nimeni nu a deschis ușa. Cum ea s-a deșteptat, a năvălit lumea peste noi și a ocupat locurile goale.

De lipsurile ei familiale este greu de vorbit. A trăit într-o sărăcie lucie. Mama ei, văduvă, cu doi copii, a trăit dintr-o pensioară de a Verginicăi, căci ea a lucrat la întreprinderea de bumbac Trainica, unde s-a și îmbolnăvit.

Îmi amintesc de un fapt petrecut în armată. În timpul cătăniei am urmat școala de șoferi. La această școală instructorii care făceau conducere cu noi s-au purtat urât cu mine. În șase luni n-am făcut decât cel mult șase ore de conducere. La teorie nu-mi făceam probleme, căci o învățam, dar cu conducerea stăteam foarte prost. Într-o scrisoare am povestit sorei Verginica necazul meu. Am primit răspuns de la ea și mi-a zis să nu fiu îngrijorat, căci: „*Domnul mi-a spus că vei lua carnetul. În plicul acesta vei găsi o bucățică de vată înmuiată în sfântul mir. Păstrează-o cu grijă, și în ziua examenului caută și unge pe furiș volanul mașinii cu care dai examen, și ai să reușești*“. Așa am făcut. În ziua examenului am uns volanul mașinii cu sfântul mir fără să vadă milițianul, am făcut semnul sfintei cruce de față cu examinătorii, care au început să râdă de mine, dar eu n-am zis nimic, și am plecat cu mașina. M-am dus pe unde au vrut ei și am condus fără nici o greșeală. Din doisprezece inși câți am fost într-o grupă, doar doi au luat examenul. Dumnezeu a făcut această minune cu mine spre folosul meu, căci de atunci îmi câștig existența mea și a familiei mele cu acest carnet. De când am luat acest carnet și până azi, nu am avut nici un necaz pe linie de circulație.

Liniștea sufletească, sporul duhovnicesc și toate realizările mele le datorez învățăturilor primite de la sora Verginica, învățături care accentuează creșterea și desăvârșirea sufletească, lupta și biruința binelui asupra răului, mântuirea întregii omeniri, în spiritul și învățătura bisericii noastre creștinești. Din respect pentru viața, lupta și biruința ei, o numesc mamă: mama Verginica.

*

Sunt **Dumitra Constantin**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița. Am cunoscut-o pe mama Verginica la biserică în satul nostru, în anul 1959. Cât timp a ținut vorbirea Domnului prin ea în biserică, am văzut cum o lumină puternică a stat pe catapeteasma bisericii și a durat tot timpul cât a fost vorbirea Domnului. Văzându-i lumina și ascultându-i cuvintele pline de înțelepciune, am rămas încredințat că Dumnezeu vorbea prin gura ei.

Altă dată am fost de față când o femeie din Mănești, Dimovici Maria, a fost vindecată de cancer prin cuvântul Domnului, după ce fusese pe la mulți doctori.

În satul Mănești nu este nici un sectant datorită învățăturilor pe care Domnul le-a spus prin gura mamei Verginica, învățături pe care le-a auzit mai mult de jumătate de sat. Multe și minunate sunt lucrările pe care le-a lucrat Dumnezeu prin această proorocie, și dacă va să fie nevoie, voi mărturisi și cel mai mic amănunt, spre slava lui Dumnezeu.

*

Noi, **Jaravete Vasile și Victoria**, din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița, mărturisim că Dumnezeu, prin mama Verginica, i-a vindecat pe cei patru copii ai noștri: primul avea malformații; al doilea, encefalită; al treilea, astm, și al patrulea, o mână sucită și moale. Cu primii trei am fost prin multe spitale, și apoi, disperați, am apelat la ultima șansă: mama Verginica. Domnul ne-a încurajat, ne-a sfătuit să mergem pe calea împlinirii voii Sale, a credinței și a bisericii; ne-a binecuvântat și ne-a însănătoșit pe rând copiii.

*

Am cunoscut-o pe sora Virginia la mitropolie la Târgoviște în anul 1959, cu ajutorul unui prieten pe care l-am întâlnit acolo. Când m-a văzut, sora Verginica mi-a spus să merg la Maluri, lângă Pucioasa, dacă vreau să stau de vorbă cu Domnul. Am fost de multe ori acolo. Am luat parte la multe convorbiri cu Dumnezeu. Începusem să-mi schimb în bine viața: să țin post, să nu mai beau alte băuturi alcoolice, în afară de vin. Într-un post n-am mai respectat porunca lui Dumnezeu, și am mâncat de dulce. După acel post mi-a murit un copil. Când l-am întrebat pe Dumnezeu despre această moarte, mi-a răspuns că m-a pedepsit pentru neascultarea mea.

Au trecut niște ani, m-am depărtat de Dumnezeu, am început să beau peste măsură și iar m-a certat Dumnezeu luându-mi alt copil. M-am speriat, mi-am dat seama că de nu voi respecta în continuare poruncile lui Dumnezeu și ale bisericii, voi mai avea și alte pagube.

După plecarea sorei Verginica la ceruri, la șapte ani, am luat și eu parte la dezgroparea ei și m-am minunat, căci am văzut-o întregă, neputrezită, cu trupul de culoare maroniu deschis, iar din ea ieșea un miros de mireasmă foarte puternic. M-am încredințat definitiv că această soră este o sfântă și că prin gura ei a vorbit Dumnezeu.

Didă Ștefan, comuna Tătărani, sat Gheboieni, județul Dâmbovița

*

Sunt **Neașu I. Petre**, născut în comuna Lucieni, sat Viișoara, județul Dâmbovița, cu domiciliul în orașul Pucioasa. Părinții mei, creștini ortodocși, au urmat „*Oastea Domnului*“.

Am cunoscut lucrarea Domnului prin proorocița Verginica în anul 1960, la o nuntă de Oastea Domnului, unde era și ea. Când am împlinit vârsta de 17 ani (în anul 1962), am plecat din casa părintească și m-am căsătorit cu Lăzărescu Viorica, din Valea Lungă-Dâmbovița. Căsătoria mea la această vârstă s-a datorat faptului că tatăl meu s-a răzvrătit împotriva acestei lucrări. În anul 1972 mi s-a născut primul băiat, care prin lucrare a primit numele: Pavel-David.

Aici unde locuiesc, am fost vecin cu mama Verginica și participam de multe ori când cobora Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin ea. Când se trezea, ne întreba pe noi ce a mai spus Dumnezeu.

A suferit foarte mult prin închisori și arestul securității. A fost internată în numeroase rânduri. A suferit și de la lume și de la poporul cel necredincios. A mijlocit în fața lui Dumnezeu pentru poporul său, iar vina poporului se răsfrângea asupra ei. Eu, un păcătos, am ascultat această coborâre dumnezeiască de multe ori, și primeam binecuvântare în călătorii și în toate acțiunile noastre.

Duhul lui Dumnezeu era permanent cu proorocița, și ea întreba la Domnul despre tot ce avea să facă și primea binecuvântare în tot ce era bine.

Acest popor a fost dirijat de Dumnezeu mai mult decât poporul cel călăuzit prin sfântul prooroc Moise, pentru că acum Dumnezeu a vorbit și a fost auzit de întregul popor. Ne-a învățat Dumnezeu ce să mâncăm, când să mâncăm, să nu bem alte băuturi alcoolice, în afară de vin, să fim deosebiți de lume.

După cum a spus Domnul odată, aceasta a fost cea mai înaltă facultate de pe pământ. Ni s-a vorbit despre trecut, prezent și viitor. Dirijorul suprem al acestui popor a fost Dumnezeu, iar preoțimea ne numea sectanți. Mergeam la bisericuță, pentru că știam că acolo coboară cerul, și de acolo luam sfintele Taine.

Nu sunt vrednic să mulțumesc Preasfintei Treimi că m-a chemat să iau parte la această mare lucrare de redresare spirituală a poporului pentru încheierea veacului. Nu mă tem de nimeni, dar mi-ar fi frică de mânia lui Dumnezeu să spun minciuni. Am călătorit cu această proorociță unde ne dădea Dumnezeu binecuvântare. A vorbit Dumnezeu cu poporul Său oriunde era însoțit acest vas: în mașină, în tren, în casele creștinilor, numai cuvânt de întărire în viața duhovnicească. S-au rânduit trei zile de post în săptămână, iar rugăciunile, ca și în mănăstiri.

Această coborâre dumnezeiască a fost ascultată de mulți creștini din țară, dar când Dumnezeu ne-a învățat să ne abținem de la poftele trupești, mulți s-au despărțit, s-au retras de lângă lucrarea lui Dumnezeu, iar cei ce au împlinit, L-au urmat în tot locul.

Odată ni s-a spus: *«Iată, măi copilași, dintre voi se vor despărți în două tabere: unii se vor face oi și vor naște miei; alții se vor face călăi și vor pune capăt veacului acesta»*. Și iată, mulți din cei ce au ascultat, acum sunt împotriviți.

În anul 1980 poporul a suferit greua încercare prin mutarea la cer a proorociței, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit, și a continuat lucrarea Sa prin sora proorociței. Cât timp a vorbit Domnul prin sora Verginica, sora sa, Maria nu a luat parte niciodată la coborârea Duhului, pentru a nu se motiva de către popor că are cunoștință de cuvântul Domnului, dar o parte din popor s-a răzvrătit și nu a vrut să creadă în această reșezare dumnezeiască. Dumnezeu a adus așezământ pentru oprirea întinării, oprirea de la carne, pentru a se putea intra pe „*porțița cea strâmtă*“, precum zice Scriptura: *«Nimic întinat, nimic spurcat nu va intra în împărăția cerurilor»*, și nimeni din cei ce au ură și invidie pe aproapele lor.

Sora Maria, prin care Domnul Și-a continuat lucrarea Sa, a avut în anul 1991 această vedenie: a văzut o mare de sânge, și popor mult înota în acel sânge. Și s-a ivit pe mare o barcă în care era Domnul Iisus Hristos, iar poporul înota spre barcă, și Domnul îi lua pe fiecare, îi scutura de sânge și îi suia în barcă.

Dumnezeu ne dorește curați, și pentru aceasta a venit să-Și desăvârșească lucrarea prin așezământ de viață curată.

*

Sunt **Nedelea Maria**, din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița. Am luat parte de multe ori acolo unde Dumnezeu a vorbit prin gura sorei Verginica. Redau mai jos doar câteva fraze din câte îmi amintesc: *«Copiii Mei, dacă voi Mă veți asculta, vă voi arăta acestei lumi ca pe un buchet de flori. Gustați puțin amar acum, că în curând se va face dulce. [...] România este o țară binecuvântată; ea va rămâne ca o insulă verde în mijlocul mâniei lui Dumnezeu, care va veni peste popoare. [...] În România va fi scaunul de judecată. [...] În România va fi Noul Ierusalim»*.

*

Eu, **Băjan Octavian**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, am fost de față de multe ori când Dumnezeu vorbea prin gura sorei Verginica și când au fost vindecate de cancer Cărlan Maria, din Moreni, și Maria lui Viorel Șerban, din Valea Lungă, iar de epilepsie: Didă Maria, din Gheboieni.

În timpul lucrărilor am văzut deasupra capului sorei Verginica o lumină care dispărea când se termina lucrarea. Chiar în poza pe care o am de la nunta mea se vede o lumină deasupra capului sorei (nașei) Verginica.

Am luat parte la dezgroparea ei după șapte ani și am văzut trupul ei întreg, pielea de culoare maronie, iar în jurul ei plutea o mireasmă nemaiîntâlnită.

*

Sunt născută din părinți creștin-ortodocși, în satul Siliștea-Snagov, județul Ilfov, și mă numesc **Costache Vasilica**.

În iarna anului 1961, luna februarie, am cunoscut-o pe mama Verginica în casa unui creștin din satul nostru. Aveam atunci șapte ani, dar în mintea mea de copil a pătruns ceva ce mi-a stârnit dorința de a afla cât mai mult de la această persoană blândă și smerită. Îmi amintesc cum ne-a povestit toată viața ei: suferințele și chinurile îndurate prin spitale și închisori; cum i S-a arătat Domnul când ea avea 9 ani, fiind cu vitele la păscut; în nenumărate rânduri a fost cercetată de Domnul, de Maica Domnului și de sfinți; ne-a spus cum a primit dar de la Dumnezeu; fiind orfană de tată, cu o mamă bolnavă, de multe ori nu aveau hrană și se hrănea cu mere pădurețe din poienița unde păștea vitele, mere pe care nimeni nu le putea mânca, dar pentru ea le făcea Domnul dulci. După ce ne-a povestit, s-a culcat și a vorbit Domnul prin gura ei, zicând: *«Amin, amin, amin. Pace vouă, copiii Mei! Am coborât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul ca la început, ci cu duhul, ca la sfârșit»*. A vorbit cuvinte minunate, ca din cer. Multe povețe și învățături de zidire sufletească am auzit atunci. Așa am cunoscut-o pe mama Gigi, cum i-am spus mai târziu, și am urmat-o în tot locul, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin gura ei.

Mergeam adesea la Maluri, lângă Pucioasa, ca să mai aud de la Domnul; întâi mergeam cu părinții, apoi mă duceam și singură. Nu am părăsit niciodată această legătură cu cerul prin mama Verginica. Am văzut cu adevărat puterea și prezența lui Dumnezeu aici. Prin această gură ne-a învățat Domnul să nu ne depărtăm de biserică, să respectăm preoții, să ne împărtășim cu sfințele Taine cât mai des la preoți cu viață curată, plăcută Domnului, să postim luni, miercuri, vineri și posturile rânduite de biserică. În câteva rânduri a rânduit Domnul post de trei zile pentru a se nimici puterea satanei, care ridicase autoritățile și chiar preoțimea împotriva acestui vas și a poporului creștin care o urma. Chiar preotul din sat, care era atunci, părintele Ilie Mirică, a solicitat oamenii legii spunând că ea este sectă.

Mă aflam odată în casa de la Maluri. Era dimineață, și noi eram la rugăciune. Am auzit bătăi în ușă și am deschis. Erau patru bărbați furioși, doi în uniformă militară și doi în haine civile. A fost răscolită casa, s-au adunat cărțile de rugăciune; ne batjocoreau spunând că mama Verginica se preface bolnavă. Așa a fost torturată de comuniști și de necredincioșii atei, dar ea a rămas ca o stâncă neclintită și nu a ieșit cu nimic din cuvântul Domnului și din așezările bisericii.

Am luat parte la multe lucrări, și îmi amintesc cum ne spunea Domnul despre Noul Ierusalim care va fi în România, iar despre vas: *«Aceasta este trâmbița a șasea, prin care Îmi închei veacul»*.

În vremea de stăpânire comunistă ne tănuiam să nu fim descoperiți când ne întâlneam cu alți creștini, dar Domnul ne spunea: *«Copilașii Mei, acum e vreme de strămtorare pentru voi, și trebuie să acoperiți acest vas. Dar va veni o vreme când vei fi întrebat, creștine, dacă urmezi această lucrare, și trebuie să spui, căci chiar dacă nu spui, vei fi vădit, că pe poarta ta și pe casa ta și pe fruntea ta va fi un semn care te va descoperi că ești al Meu, și va fi vai de tine dacă vei tăgădui atunci, că Eu îți voi socoti lepădare»*.

Altădată ne spunea: *«Copilașii Mei, ieșiți din lume cu viața voastră, cu portul vostru, că vine diavolul și Îmi spune: „Uite ce fac creștinii Tăi!”. Vreau să vă deosebiți de lume, să se vadă că sunteți copiii cerului; femeia să-și poarte năframa, să nu-și taie părul, să nu omoare copiii în pânțele; casele și mesele voastre să fie curate, să nu se scârbească sfinții privind la voi»*.

După îndelungate suferințe, starea sănătății ei a devenit critică, și Domnul cobora mai rar. Ni s-a spus: *«Vor veni oameni de la mari depărtări să bea apă din acest izvor și vor pune și în film această lucrare»*. Odată ne-a spus: *«Am să ridic acest vas de la voi, dar pentru cei ce vor dori cuvântul Meu, voi vorbi prin rămurele și prin frunze, și tot voi hrăni acest popor»*.

Mama Verginica, și după plecare a dat dovada sfințeniei ei, căci la șapte ani, când s-a deschis mormântul, trupul ei s-a aflat întreg și răspânda o mireasmă plăcută, uimind pe toți care au fost de față.

Multe ar fi de spus despre acest vas și de lucrarea ce s-a desfășurat prin el, dar cum nisipul mării nu-l poate număra nimeni, așa nici cuvântul Domnului nu-l poate cuprinde cineva.

Din cuvântul dumnezeiesc am înțeles că trebuie să ne păstrăm curățenia trupeză, și Domnul ne spunea: *«Creștine, aș vrea ca femeia ta să-ți fie ție soră»*. Analizând aceste învățături, am fost pătrunși de justetea lor, căci le întâlnim și în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Și aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea»* (cap. 7/29). Aceleași învățături, și în epistola către Galateni: *«Iar cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul, împreună cu patimile și cu poftetele»* (cap. 5/24). Toate aceste îndrumări cerești ne-au întărit și ne-au alăturat și mai mult de această sfântă coborâre și de vasul de care S-a folosit Domnul.

*

La înmormântarea nașei Verginica am luat și eu parte. Aveam cu mine un coș cu colivă, și când sicriul ei a trecut peste pragul bisericii, am văzut lumină mare cum a fășnit din el și am simțit cu toții multă mireasmă. M-am uitat repede prin jur, să văd pe cineva cu vreun aparat de fotografiat, că lumina părea făcută de un blitz, dar n-am zărit nimic. Mi-am dat seama că totul a fost pentru ca Domnul să ne încredințeze că ființa aceea din sicriu este o sfântă.

Ioniță Niculina, sat Valea Voievozilor, județul Dâmbovița

*

Mă numesc **Bănescu Maria**, din localitatea Moroieni, județul Dâmbovița, și vreau să relatez cum am cunoscut-o pe sora Verginica din satul Maluri. Fiind născută în satul Ștubee, în apropiere de Maluri-Pucioasa, am auzit din copilărie că în acest sat este o fecioară prin care vorbește Dumnezeu. De mic copil am mers la biserică și am ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care se citea, dar aflând că Însuși Dumnezeu vorbește prin sora Verginica, am devenit nerăbdătoare să ascult și eu.

În anul 1970, când aveam 17 ani, am mers cu mătușa mea, Cârlan Mioara, în satul Sudiți, care ne era necunoscut, dar am aflat că va merge acolo sora Verginica. Această zi nu o voi uita niciodată. Era o zi geroasă de iarnă, în postul Crăciunului. Am mers 15 km pe jos pentru a ajunge în acest sat din județul Ilfov, și ajungând, nu cunoșteam casa în care trebuia să intrăm. Apropiindu-se seara, intenționam să ne întoarcem acasă, dar a apărut la o poartă gazda la care era sora Verginica și ne-a chemat în casă. Când Dumnezeu a vorbit prin vasul Său, am fost chemate pe nume, și Domnul a spus: „*Măi tată, au venit două oițe de departe și le-am ținut în drum să le încerc răbdarea și dragostea pe care o au*“. Am rămas uimită, pentru că sora Verginica nu ne cunoștea, și am rămas convinsă că era Dumnezeu Care vorbea, căci numai El ne cunoștea inimile. Am luat parte apoi și la alte lucrări în care vorbea Domnul, iar sora Verginica nu știa ce se vorbea. Sora Verginica era blândă și iubitoare ca o mamă, și noi îi spuneam mama Verginica. Cuvântul Domnului care se vorbea prin ea era pătrunzător; ne învăța cum trebuie trăită o viață de creștin.

M-am căsătorit cu Bănescu Romel, și doi dintre fiii noștri au fost vindecați de puterea lui Dumnezeu prin mama Verginica. Primul copil, Florin-Emanuel, a fost vindecat la vârsta de trei ani și jumătate, iar cel de al doilea avea doar două luni când ea era plecată din trup, și l-am atins de corpul ei și s-a vindecat. Acestea au fost minuni pe care le-am văzut, și nu pot tăgădui că nu a existat puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin mama Verginica. Tot ce ne-a vorbit s-a împlinit și se împlinește și acum. Se pot spune multe despre acest vas înnobilit de măreția lui Dumnezeu, Care a lucrat prin el.

*

Mă numesc **Șerban Maria**, din comuna Valea Lungă, de credință ortodoxă. Am crescut într-o casă cu zece frați, iar părinții mei nu erau amândoi credincioși. Tatăl meu era necredincios, astfel încât eu m-am atașat de o mătușă a mea, care se nevoia mult în post și rugăciune și avea viața curată, plăcută lui Dumnezeu. Mi-a inspirat și mie credința lui Dumnezeu și mă îndemna cu ea la rugăciune.

La vârsta de cinci ani, am cunoscut-o pe sora Verginica de la Maluri. Eram la mătușa mea, și a venit sora Verginica. Atunci am auzit prima dată cuvântul Domnului prin gura ei. M-a chemat pe nume și mi-a zis: „*Dacă ai să-Mi slujești Mie, am să-ți fiu de ajutor*“. Când a fost la căsătorie, mătușa mea mi-a spus cu doi ani înainte cu cine am să mă căsătoresc, pentru că știa din proorocie.

După ce am dat naștere la cinci copii, am avut o boală foarte grea. Am fost internată la spitalul din Moreni, însă medicii mi-au spus că nu mă pot salva. Am venit acasă, și, deznădăjduită, m-am rugat Maicii Domnului și către toți sfinții. Într-o seară m-am rugat cu mai multă stăruință, iar noaptea am avut un vis: eram în pat, bolnavă, și a venit sora Verginica și m-a mângâiat și mi-a spus: „*Ai să fii vindecată. Du-te la biserică ce s-a făcut la Pucioasa*“. Am venit și am spus visul și mi s-a dat mir din candelă. Mi s-a spus să mă ung cu el și să-l folosesc și în mâncare. La scurt timp nu mai aveam durerile pe care le-am avut. Acum nu am putere să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a vindecat. Am avut o fată care era plină de bube, și medicii nu au putut-o vindeca. Am uns-o cu mir de care am folosit și eu, și s-a vindecat.

Într-o noapte am avut un vis: a apărut mătușa mea, Gurău Elena, care e adormită de cinci ani, și mi-a arătat un copac pe care eu îl vedeam încărcat de zăpadă, însă mătușa mea îmi spunea că e încărcat cu flori de tei. Eu aș fi vrut să văd, și spuneam la cei câțiva martori care mai erau, că noi nu avem ochi duhovnicești, iar mătușa le vede pentru că e la adormiți. A spus că sunt atâtea flori, câte vorbe a spus sora Verginica. Și mi-a zis: „*Dacă voi, o mână de creștini, veți avea credință, veți reînvia Duhul Sfânt în România*“.

Mătușa mea a fost căsătorită cu Gurău Constantin, dar au trăit feciorelnici. În anul 1955, în postul sfintelor Paști, sora Verginica a primit cuvânt de la Domnul să postească patruzeci de zile, post la care au fost martori mătușa mea, socrul meu, Șerban Florian, și tatăl meu. De multe ori era în agonie, dar își revenea. În noaptea învierii, la sora Verginica au venit sfinții Trei Ierarhi și au împărțășit-o, iar ea a cerut agheasmă și a spus: „*Hristos a înviat!*“. Mătușa mea a văzut și ea același lucru.

Când s-au împlinit șapte ani de la plecarea mamei Verginica, mătușa mea a fost anunțată cu două săptămâni înainte că are să plece la Domnul când va fi dezgropată sora Verginica. La ora când a fost ridicat capacul sicriului ei, mătușa mea a plecat.

Socrul meu a luat parte de nenumărate ori la proorocie prin sora Verginica. Cu o lună de zile înainte de a adormi, el ne-a spus: „În România va fi Noul Ierusalim și se va zidi biserica neadormiților și a neprihăniților; voi aveți să trăiți și să vedeți“. Într-adevăr, am văzut, căci la această biserică m-am vindecat.

*

Mă numesc **Halău Gheorghe**, cu domiciliul în comuna Răzvad, satul Valea Voievozilor, și pot să afirm că sunt pe deplin încredințat de coborârea dumnezeiască prin vasul ales și pregătit de Dumnezeu, fecioara Virginia din Maluri, Pucioasa. Când am auzit pentru prima dată cuvântul rostit de Domnul prin ea, aveam nouă ani, fiind în casa părintească din comuna Mănești. În afară de pregătirea pe care i-a dat-o Domnul prin postiri desăvârșite, pe parcursul vieții a întâmpinat multe alte greutăți, cauzate de cei fără gând de mântuire a sufletului, care, fără să caute adevărul, se bazau pe învinuiri vrăjmașe. Dar nu este de mirare, căci așa s-a întâmplat cu toți înaintașii plăcuți Domnului: apostolii, proorocii și toți sfinții prin care Dumnezeu S-a desăvârșit în decursul veacurilor.

După cum era cuvântul Domnului prin mama Verginica, am frecventat bisericile, în mod special pe cele din București cu mari posibilități de catehizare, ca mănăstirea Antim, biserica Silvestru, Sapienții. Dar prin cuvântul către poporul ales al Domnului, călăuzit prin proorocița Virginia, am înțeles că se împlinește ceea ce Domnul a grăit prin regele-prooroc David : «*Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta*» (Psalmii, 118/126).

Și a adunat Domnul în jurul acestei lucrări mulțime de popor, și iată numai câteva din învățăturile Domnului pentru pregătirea unui popor nou cu care să-și poată împlini Domnul planul Său, popor căruia i se cere să fie împlinitor: posturile de luni, miercuri și vineri, din cursul anului, să fie împlinite după rânduiala dată în Ceaslov. Domnul rânduiește împlinirea celor șapte laude, a împărtășirii cât mai dese, a curățeniei trupești, care devine o condiție definitivă în ultima perioadă, așa cum Domnul i-a pregătit pe cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham și Iafet, care erau căsătoriți înainte de a intra în corabie. De asemeni, Domnul îndeamnă oprirea consumului de alcool și orice fel de carne. Cei care s-au lăsat conduși și au fost încrezători în conducerea dumnezeiască, nu împlinesc cu greutate aceste învățături, dar, ca în toate timpurile, s-au ridicat și împotriviți și chiar hulitori ai acestui plan de pregătire pentru o viață plăcută Domnului.

În simplitate Se naște Domnul în trup în peștera din Betleem, iar acum Își alege un sat neînsemnat, de unde Își pregătește vas ales pentru trâmbițarea cuvântului de învățătură.

Este o trezire nouă în cer și pe pământ, acum, când mai e un pas de viață pământească.

*

M-am născut în satul Sudiți, județul Ilfov, mă numesc **Costache Cristea** și urmez credința creștin-ortodoxă.

În anul 1955, martie 25, de praznicul Bunevestiri, mă aflam la mănăstirea Vladimirești cu câțiva creștini din satul meu; am asistat la sfânta Liturghie, ne-am spovedit și ne-am împărtășit cu sfintele Taine, iar la predică, părintele Ioan, care era duhovnicul mănăstirii, a privit spre latura în care ne aflam și a spus: „*Ilfovule, așteaptă și în curând vei vedea minune!*“. Ne-am privit cu uimire, căci nu înțelegeam nimic din ce ni s-a spus, dar așteptam un răspuns. Acolo am aflat de la alți creștini că lângă Pucioasa, într-un sat, se află o tânără bolnavă, căreia i s-a arătat Domnul și i-a spus să postească 40 de zile și 40 de nopți, că i se va da un dar. Dornici să aflăm mai multe lucruri, am mers cu consătenii mei în satul Maluri, la căsuța săracă în care locuia ea împreună cu sora și mama sa. Mama ei ne-a povestit cum Domnul i s-a arătat copilei cerându-i ca în schimbul vindecării mamei să-I dăruiască ceva Domnului. Copila a hotărât să renunțe la un ochi, iar când a vrut să-I vorbească Domnului, nu mai era nimeni, și Domnul i-a vorbit din nori spunându-i că nu-i ia acum darul.

I s-a arătat Domnul de nenumărate ori și i-a vorbit. Apoi s-a petrecut minunata tămăduire a mamei sale, de pelagră. În timp ce copila, pe islaz, vorbea cu Domnul, un tânăr a venit la mama sa și i-a spus: „*Scoală-te! De acum nu vei mai suferi, pentru darul fiicei tale*“. La vârsta de paisprezece ani, copila și-a pierdut ochiul drept, promisi Domnului. Așa am cunoscut-o pe Verginica, fiind martor la acest post în care a gustat doar agheasmă și anafură.

Am mers mai des acolo, dornic să văd rezultatul promisiunii Domnului. În noaptea sfintelor Paști 1955, când preotul în biserică a zis: „*Hristos a înviat!*“, s-a ridicat și ea zicând: „*Hristos a înviat!*“. Mama ei s-a înspăimântat, dar s-a liniștit când a văzut că se așează pe pat, adoarme și continuă să vorbească. Când s-a trezit, a cerut să mănânce, și, fiind întrebată, nu știa nimic din ce s-a vorbit. Vorbise Domnul prin gura ei lucruri minunate. De atunci a vorbit Domnul prin gura ei, aducând din cer învățături vrednice de urmat și de crezut, învățându-ne cum să trăim, să postim, să ne rugăm, să nu lipsim de la sfânta Liturghie.

Am rămas alipit de această sfântă coborâre, martor fiind la multe semne și minuni. O fată de șaptesprezece ani, care avea duh necurat, s-a vindecat, pentru că Domnul i-a spus lui Verginica să se atingă de ea. O femeie bolnavă de cancer, pe nume Cârlan Maria, din Moreni, fiind internată în spital la București, Domnul a trimis pe unul din credincioșii Săi să o ungă cu sfântul mir, și sunt martorul vindecării ei, iar ea poate să mărturisească.

Altă dată călătoream cu Verginica în tren cu alți doi creștini, și mai erau în compartiment patru călători, dintre care doi milițieni. Ea a adormit, și Domnul a vorbit de la Buzău până la Ploiești, iar călătorii au dormit și nu au auzit nimic.

A suferit foarte multe chinuri de la autorități. A fost în spitale, în închisoare, și s-au încercat multe experiențe cu ea, dar nu a putut nimeni opri cursul acestui izvor. S-a încercat să fie arsă cu fier înroșit; i s-au introdus în gură lucruri necurate; a fost aruncată, în timp ce vorbea, într-un butoi cu apă, dar nu s-a înecat; a fost injectată cu otravă în inimă, dar s-a rupt acul în ea, din care pricină a suferit toată viața. A fost chemată la Gheorghiu-Dej și a întrebat-o cum vede pe Domnul, și ea i-a istorisit viața ei. El a ascultat-o cu atenție și, fiind arestată, a eliberat-o.

În anul 1978, am fost anunțat de Domnul prin acest cuvânt, să mă mut cu domiciliul în Valea Voievozilor, lângă Târgoviște, unde locuiesc acum. Am doisprezece copii, dintre care cinci sunt călugări. Multe sunt de spus despre această proorociță de care am fost foarte apropiat și am fost martor la multe coborări. Odată, în timp ce Domnul vorbea, am văzut un stâlp de foc de la cer până la gura ei.

Am fost martor la dezgroparea ei după șapte ani și am văzut că trupul ei era întreg și răspândea mireasmă ca sfintele moaște. Chiar și după plecarea ei dintre noi a fost văzută și simțită de mulți, și cine se roagă ei cu credință, primește izbânda cererii.

*

Mă numesc **Nedelcu Constanța**, din București.

În vara anului 1985, luna mai, ziua 15, am avut un vis: pe norii cerului am văzut o icoană minunată din care radiau raze strălucitoare. Încercând să privesc icoana, am deslușit chipul unei femei și am auzit și o voce care mi-a spus să privesc și am văzut o mână ce ținea o cruce din lemn. Am privit atentă în sus. În partea dreaptă a icoanei sta scris cu litere de aur: „*Sfânta și marea proorociță Virginia*“, iar în partea de jos scria cu aceleași litere de aur: „*Donată regelui Mihai*“. Cercetând calendarul creștin-ortodox, nu am găsit-o pe această sfântă Virginia. Am mers mai târziu la mănăstirea Plumbuita și i-am povestit visul meu unei credincioase pe care am întâlnit-o acolo. Ea a rămas foarte surprinsă, căci a cunoscut-o pe mămica Verginica. Mi-a spus că a locuit în apropiere de Pucioasa și a fost vasul prin care Dumnezeu a vorbit poporului timp de 25 de ani, din 1955 până în 1980 când a plecat la cele veșnice. Prin această credincioasă am cunoscut eu dumnezeiasca lucrare, și, fiind convinsă de adevărul ce se spune aici, am rămas atașată lângă ea.

*

Sunt din Pucioasa, și numele meu este **Achim Nicolae**. Acum când privesc în urmă peste ani și constat că tot ce s-a zis prin gura sorei Verginica s-a împlinit, nu pot decât să mă bucur. Îmi amintesc de o profeție: «*Creștine, acum ține ascunsă această profeție, că va veni vremea când vei fi întrebat de această lucrare, și dacă vei tăgădui, va fi vai de tine*». Mi-e frică să tac, pentru că am luat parte la multe profeții ale Duhului Sfânt, spuse prin acest vas, Verginica.

Când am auzit prima vorbire a Domnului, locuiam în comuna Siliștea-Snagov, și am venit la Pucioasa însoțit de un creștin. În noaptea aceea a vorbit Domnul prin acest vas și a început așa: «*Amin. Amin. Amin. Pace vouă! Eu sunt Iisus Hristos, nu ca la început, cu trupul, ci ca la sfârșit, cu Duhul. Crezi? Nicolae cel nou, crezi tu că Eu sunt? Fericit e cel ce nu M-a văzut și a crezut!*».

A trecut un timp, și la o altă lucrare Domnul i-a spus soției mele: „*Maria, vei avea un fiu și îl vei chema Antonie*“. Ne-am bucurat nespuse de mult, că aveam patru fete, și ne doream și un băiat. La un an de zile am căpătat un băiat și i-am pus numele Antonie. Când a avut băiatul trei ani, într-o zi a găsit pe masă niște pastile pentru inimă, de ale soției, 10-12 bucăți, pe care le-a înghițit, și după puțin timp a început să tremure, a căzut și a murit. În acele clipe de disperare am luat copilul în brațe și am plecat cu el la mama Verginica. Când m-a văzut cu copilul în brațe și a constatat că e mort, a strigat: „*Doamne, Doamne, vezi această durere!*“. Și Domnul i-a zis: „*Ia-l în brațe!*“. Mama Verginica l-a luat în brațe. A văzut cum copilul rămâne neclintit și mi l-a dat înapoi. Domnul i-a spus și a doua și a treia oară să-l ia în brațe. A treia oară copilul a deschis ochii și a zis încet: „*mamă!*“.

De circa douăzeci de ani Domnul ne-a zis: «*Măi copilașii Mei, măi floricelele Mele! Uite ce vă spun Eu, Domnul. De acum înainte să trăiți în curăție soț și soție*». Unora dintre creștini și creștine nu le-a plăcut această povață și au căutat împotriva Domnului. Printre aceste creștine se află și soția mea. Eu am înțeles că această povață are darul să ne înalțe sufletește. Și pentru că de-a lungul anilor foarte multe proorocii adresate acestor creștini s-au împlinit, eu rămân cu frică și cu bucurie lângă această stâncă duhovnicească, maica Verginica.

*

Am cunoscut din anul 1974 această coborâre când locuiam în orașul Târgoviște. Am fost chemați prin lucrare. Mama Verginica a trimis să ne cheme prin sora soțului meu. Mergeam foarte des la Pucioasa, unde cobora Domnul

și vorbea prin mama Verginica. Prin acest glas primeam învățăturile Domnului nostru Iisus Hristos: cum să ne purtăm, cum să ne fie îmbrăcăminte, să mergem în toate sfintele sărbători la biserică, să postim, să ne rugăm, să păzim cele zece porunci, să le purtăm cu noi în orice loc, să fim buni creștini ortodocși, să păzim învățăturile preoților. Mama Verginica era foarte evlavioasă și de o blândețe cum n-am mai întâlnit.

În anul 1976, în luna august, am fost internată prin poruncă, împreună cu mama Verginica, la spitalul județean din Târgoviște, unde i se spunea „*femeia cu inima cât roata carului*“. Aici, mama Verginica era urmărită de securitate. Aici am văzut foarte multe semne și minuni.

Mi s-a spus că am o boală foarte grea și, fiind internată, au spus și medicii la fel. După aceea, în anul 1978, în luna ianuarie, am fost internată din nou, spunându-mi-se că am cancer. Am mers la spitalul Filantropia din București, unde am stat timp îndelungat. În acel an, în vinerea patimilor Domnului Iisus Hristos, prin mama Verginica a fost trimis la mine unul din credincioșii din acest popor, care a pus mâinile peste mine și mi-a spus că este trimis să mă vindece, ceea ce s-a întâmplat. După ieșirea mea din spital, am mers la mama Verginica, de unde am primit noi învățături prin lucrările pe care le ascultam, și din sfânta Scriptură. Ceea ce medicii nu au crezut vreodată, ca eu să capăt vindecare, s-a împlinit prin cuvântul acestei lucrări.

Odată a fost chemat pe nume soțul meu și i s-a spus să nu mai fie însoțit pe motocicletă de cineva din afara lucrării, iar dacă o va face, nu va mai putea circula, ceea ce s-a și întâmplat. O altă minune a lui Dumnezeu a fost vindecarea mea pentru a doua oară, de durere de stomac, la doi ani după ieșirea mea din spital, în ziua Înălțării Domnului, tot prin acel credincios care mai fusese trimis la mine.

De mai multe ori am căzut pe cale, dar am fost ajutată, și nicăieri nu am găsit pace și liniște decât lângă acest popor și lângă lucrarea Domnului. Dar bunul Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată. Mărturisesc cu toată convingerea că această lucrare sfântă este de la Dumnezeu, și cred că Dumnezeu a vorbit și a lucrat prin aleșii Săi.

Mă numesc **Cârlan Maria**, și locuiesc în orașul Moreni, județul Dâmbovița; aparțin de parohia Moreni.

*

Sunt **Didă Maria**, din comuna Tătărani, satul Gheboieni, județul Dâmbovița, și mărturisesc că sănătatea mea o datorez lui Dumnezeu, Care a lucrat în chip minunat prin persoana mamei Verginica.

Am fost bolnavă de epilepsie și mi-am căutat sănătatea mergând din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire și din doctor în doctor. Am fost la mănăstirea Vladimirești, unde am stat o săptămână la rugăciuni și privegheri și m-am împărtășit în fiecare zi. Am fost și la Ciorogârla și am făcut la fel, dar boala nu se ameliora deloc. Când am venit acasă, mama mi-a zis să merg la Maluri, fiindcă a auzit dânsa că acolo e o fecioară prin care vorbește Dumnezeu și prin care se fac multe tămăduiri. Era ultima speranță. Am plecat cu mama la Maluri, și la o căsuță mică și sărăcăcioasă mi-a ieșit în întâmpinare o fată slăbuță, cu o privire caldă și blândă. I-am spus necazul meu, m-a mângâiat, și când s-a coborât cuvântul Domnului, Dumnezeu mi-a spus să mă rog mereu la sfintele icoane. Am plecat de acolo tămăduită.

*

Mă numesc **Cristache Gh. Ion**, originar din Siliștea-Snagov, și împreună cu soția, Cristache Teodora, am luat cunoștință de această lucrare a Duhului Sfânt prin proorocița Virginia în anul 1961, pe când aveam două fiice: Veronica și Maria. Am mai dat naștere la trei fiice, care au primit numele: Anisia, Teodora și Paraschiva, prin glasul proorociței. Anisia și Teodora, care sunt gemene, au îmbrățișat viața monahală intrând la mănăstirea Ghighiu. În anul 1979, prin cuvântul lucrării, am mers să locuim în satul Valea Voievozilor, județul Dâmbovița, servind biserica din sat în postul de cântăreț. O frecventez împreună cu familia în toate sărbătorile și duminicile din an, urmând întocmai învățăturile acestei lucrări.

Am luat parte de multe ori la coborârea Duhului Sfânt prin acest vas și am fost chemat pe nume spunându-mi-se că am fost aduși lângă această lucrare prin rugăciunile sfântului Ioan Gură de Aur, al cărui nume îl port. Am ascultat cuvântul Domnului și învățăturile lui, întrucât nu m-a abătut cu nimic de la cele bisericesti și de la sfintele Scripturi. Glasul Domnului spune prin sfântul prooroc Isaia: «*Întrebați legea și descoperirea: de nu vă vor vorbi asemeni cuvântului acesta, atunci nu e lumină în ei*» (Isaia, 8/20).

Această lucrare de mântuire, coborâtă în anul 1955, este mai mult decât o operă de redresare spirituală, este un așezământ de trăire curată și neîntinată, în post și rugăciune. În acest popor condus de Domnul prin proorocița Virginia, predominantă a fost pătura oamenilor simpli, dar Dumnezeu, întru lucrurile mici și neînsemnate S-a desăvârșit: «*Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuiește în muntele Sionului*» (Isaia, 8/18).

Înainte de ridicarea acestui vas din mijlocul poporului Său, Domnul a așezat lege pentru păstrarea curățeniei trupesti și abținerea de la carne. Mulți dintre cei ce au ascultat cuvântul Domnului s-au poticnit și, ca și poporul israelit, condus de proorocul Moise prin pustie, au cântit împotriva manei cerești și au râvnit la fiii și fiicele acestui

veac. Cei ce s-au supus acestor reguli, au remarcat prezența lor și în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: «*Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-altfel. Celor care sunt necăsătoriți, și văduvelor, le spun: bine este pentru ei să rămână ca și mine*» (I Corinteni, 7/7-8). «*Și aceasta v-o spun fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei care au femei, să fie ca și cum n-ar avea*» (I Corinteni, 7/29). «*Ci eu aș vrea ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel care s-a căsătorit se îngrijește de ale lumii, cum să placă femeii. Femeia măritată se deosebește de fecioară; cea nemăritată poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul, iar cea care s-a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laț, ci spre bunacuviință și alipire neclintită de Domnul*» (I Corinteni, 7/32-35).

*

Tatălui meu i-a apărut pe piept o pată care se accentua. A mers la mulți doctori și toți i-au spus că nu au ce-i face, că nu au niște medicamente sau tratamente anume pentru această pată. Disperat, a arătat pata și sorei Verginica. Aceasta l-a sfătuit să respecte postul de luni, miercuri și vineri, și celelalte posturi de peste an; să facă rugăciuni dimineața, la orele 16, și la miezul nopții, să se spovedească și să se împărtășească mai des. A trecut puțină vreme și pata a dispărut.

Andrei Constantin, comuna Lucieni, județul Dâmbovița

*

Subsemnata **Mihalache Dobrița**, din comuna Gruiu, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că o cunosc pe sora Verginica din 1965. Am luat parte la foarte multe lucrări, și în timpul vorbirii lui Dumnezeu prin ea, casa se umplea de mireasmă, iar batista cu care o ștergeam pe frunte rămânea cu parfum pe ea. Aceste lucruri mă încredințau că Dumnezeu e Cel ce face minunile, pentru că aceste miresme rămâneau mult timp imprimare în batiste.

Sfaturile și învățăturile primite erau așa de frumos și de clar explicate, că din 1965 și până astăzi eu n-am mai lipsit de la biserică, de la sfintele slujbe care s-au făcut în satul nostru.

În anul 1967, soțul meu, Mihalache Ion, a paralizat grav. L-am dus la spital la București, dar boala nu s-a ameliorat. Disperată, am alergat la sora Verginica. Am plâns și i-am spus că vreau ca soțul meu să nu moară, și să se facă bine. Sora Verginica m-a privit, m-a mângâiat, a tăcut o clipă, apoi mi-a zis: „*Domnul a zis că soțul tău nu moare, și se face bine*“. Am venit acasă, încredințată că soțul meu se va face bine, și așa s-a întâmplat la scurt timp, și trăiește și astăzi.

Știu de asemenea că sora Verginica fecioara s-a căsătorit cu Stoica Nicolae pentru a o proteja și că a rămas fecioară, căsătoria făcându-se pentru acoperirea acestei taine. Sora Verginica a înfiat de la sora ei, Maria, doi copii, o fată și un băiat. Mai târziu, cu această fată înfiată s-a căsătorit fiul meu, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, binecuvântare rostită prin sora Verginica.

Am crezut și cred că Dumnezeu a grăit prin gura sorei Verginica toate învățăturile de curățire a sufletului și a trupului, și pentru mântuirea omenirii. Amin.

*

Mă numesc **Stoica Gheorghe**, din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, am vârsta de 48 de ani, lucrez la aeroportul Otopeni ca mașinist. Sunt căsătorit și am cinci copii, dintre care, unul este student la facultatea de teologie din București. Sunt de religie creștin-ortodox. Dau prezenta mărturisire în fața Preasfintei Treimi și a tot cerul sfânt, cu mare frică și smerenie de cele ce am văzut și am auzit și cunosc.

O cunosc pe proorocița Virginia, fiica văduvei Tudorache Andreiana, din anul 1956 când i-am făcut prima vizită la domiciliul său din Maluri. Îmi spunea toate greșelile mele și toate păcatele ascunse pe care le-am făcut. Din punct de vedere material, era foarte săracă. Avea o căsuță mică și foarte sărăcăcioasă. Nu avea decât două clase primare.

În anul 1957 a fost arestată de securitate și în 1958 a fost pusă în libertate direct de Gh. Gheorghiu-Dej, care și el credea în această sfântă și dumnezeiască lucrare.

În anul 1958 am continuat să o vizitez, și de multe ori când vorbea Domnul prin ea, i se umplea trupul de mireasmă care se menținea de multe ori chiar luni de zile.

Era urmărită și supravegheată în mod permanent de securitate, miliție și agenți, precum eram și noi, cei care o vizitam și credeam în această lucrare. Pentru ca să fie oarecum mai ocrotită și cât de cât asigurată, în anul 1960, în casa părinților mei, Stoica Dumitru, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, într-o coborâre dumnezeiască ce s-a făcut prin ea, i-a dat Domnul poruncă cu binecuvântare să se căsătorească cu fratele meu, Stoica D. Nicolae, să facă și căsătoria civilă și la biserică, și astfel să fie ocrotită de amenințările securității și ale comuniștilor. Dar zisul ei soț nu îi era ei soț, ci era un protector, la fel cum bătrânul Iosif îi era Fecioarei Maria, iar această taină a fost acoperită de lume și de securitate. Dar, totuși, la una dintre arestările care i s-au făcut, a fost dusă la spitalul Suler din Ploiești,

și în prezența organelor de securitate a fost supusă de către medicul legist la un examen de control, unde s-a confirmat că ea este fecioară. Atunci prigoana i s-a dublat, și din ce în ce mai intensiv a fost torturată și amenințată. În anul 1967 ocrotitorul ei și fratele meu, Stoica Nicolae, a fost arestat de organele de securitate pentru motivul că este soțul ei, și a fost judecat. A fost condamnat la șase ani închisoare. În anul 1968 a fost grațiat, dar organele de cruntă teroare l-au amenințat că îl vor omorî dacă nu se va despărți de ea, și astfel, fiind speriat și constrâns din toate punctele de vedere, în anul 1973 a părăsit-o și s-a depărtat și de orașul Pucioasa, refugiindu-se în comuna Teiș, județul Dâmbovița, unde trăiește în prezent. În condițiile acestea și numai așa, organele securității i-au garantat libertatea vieții lui.

Printre multele torturi la care a fost supusă, se mai numără și acestea: în anul 1957, securitatea de la Sibiu a băgat-o în luna ianuarie într-un butoi cu apă și a legat-o de mâini și de picioare. Așa a ținut-o o noapte întreagă de iarnă, dar ea a rămas vie. În timp ce Domnul vorbea prin ea, i s-a administrat în gură sticlă pisată, otravă, precum și diferite virusuri de boli periculoase, și nu s-a lipit nimic de ea. I s-au administrat sub subțiori fiare fierbinți în formă de ou, ca să vadă dacă simte. A fost înțepată cu sula în timp ce vorbea Domnul prin ea, și nu s-a mișcat. A fost băgată în camere încuiate, unde erau nebunii cei mai periculoși, atât la spitalul nr. 9 din București, cât și la Plătărești, și nebunii nu au omorât-o, ba o mângâiau. La închisoarea Jilava, a fost băgată în lacul cu șerpi veninoși, și șerpii o lingeau pe picioare.

Pe 9 iulie 1976 am fost anunțați prin ea de către Domnul că în anul 1990 Ceaușescu va fi omorât, și comunismul va fi desființat. În anul 1976 am fost anunțați că în anul următor va veni un cutremur mare și că mii de morți vor rămâne sub dărâmăturile blocurilor.

De multe ori când intra ea în case de creștini sau în biserici, se umplea totul de mireasmă. A vindecat de epilepsie multe ființe, cum ar fi și Didă Maria din comuna Gheboieni, Dâmbovița. A vindecat-o de cancer pe Maria Dimovici, din comuna Mănești-Dâmbovița; pe Maria Cârlan, din Moreni; pe Mariana lui Florian Șerban, din Valea Lungă.

Patul unde vorbea Domnul prin ea, în nenumărate rânduri rămânea cu mireasmă care se păstra chiar și ani de zile.

Multe învățături sfinte au ieșit prin gura acestei proorocițe. Ne-a oprit cu desăvârșire de a avea contact cu vreo sectă, fiind mare păcat. Cine nu respectă posturile așezate de sfinții părinți, săvârșește un mare păcat; cine nu respectă preoția așezată în sfintele biserici, săvârșește un mare păcat. Au fost îndrumați mulți creștini să meargă la mănăstire spre a trăi o viață curată.

În comuna Mănești, cel puțin o treime din populație a auzit cuvântul lui Dumnezeu prin această proorociță.

Mărturisesc că multe minuni s-au făcut prin această proorociță și socotesc că la nivelul ei a fost primul dintre marii prooroci ai lui Dumnezeu. Prezenta mărturisire o fac cu frică de Dumnezeu și cu credința că vom fi crezuți noi, cei ce am cunoscut această sfântă și mare proorociță.

*

Mă numesc **Nicolae Lăzărescu**, născut în comuna Valea Lungă-Gorgota, actualmente domiciliat în orașul Pucioasa, strada Nufărului, nr. 56. Am cunoscut-o pe mama Verginica pe când aveam 17 ani. În anul 1955, într-o zi am plecat de acasă la Pucioasa după cumpărături. În drum spre Pucioasa am trecut prin satul Maluri, satul în care locuia mama Verginica. Cum mergeam, pe partea dreaptă am văzut o casă bătrânească în fața căreia erau multe persoane adunate. Cineva citea ceva. M-am apropiat de acele persoane și am întrebat ce este acolo. Unul dintre acei oameni mi-a spus: „*Stai și ascultă, și vei vedea*“. Se citeau multe vedenii și descoperiri ce le avea mama Verginica pe vremea aceea. Tot ce o înștiința Dumnezeu, ea le scria pe hârtie, și apoi le dădea creștinilor să le citească. Apoi am aflat că ea începuse un post de patruzeci de zile pe care-l poruncise Dumnezeu să-l țină pentru a-i da un dar. În timpul postului a stat lângă ea ca martor o soră pe nume Gurău Elena, de la Valea Lungă, care o ajuta și o întărea. După terminarea postului, bunul Dumnezeu i-a dat darul proorocii. Dumnezeu ne-a hrănit pe noi, acest popor mic și neînsemnat, cu învățăturile cele mai curate și adevărate, prin gura ei, douăzeci și cinci de ani.

În anul 1957 m-am îmbolnăvit grav. Am fost la spital, am făcut tratament, dar nu mai speram să mă fac bine. Mi-am adus aminte de mama Verginica și am plecat să-L întreb pe Domnul dacă mai este vreo salvare pentru mine. I-am spus lui mama Verginica toată suferința mea. Ea m-a ascultat cu dragoste și blândețe și s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru însănătoșirea mea; apoi m-a uns cu sfântul mir din candelă. Pe loc am simțit o ușurare, o ameliorare a bolii. Am plecat acasă sănătos.

În primăvara anului 1961 mama mea s-a îmbolnăvit grav, de inimă. Am dus-o de urgență la spital, și doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, doar dacă Dumnezeu va interveni cu ceva. Am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute iarăși. Am plecat din nou la mama Verginica, să-I spun Domnului situația gravă a mamei mele. Domnul m-a întrebat așa:

„*Fiule Nicolae, copilașul Meu! Crezi tu în momentul de față că vorbești cu Mine, Domnul? «Da». Așa, tată, crede, și te vei mântui*“.

După un moment de așteptare, Domnul m-a strigat din nou și mi-a zis că însănătoșirea mamei mele depinde de mine și de sora mea, Viorica: „*Dacă voi veți ieși din lume și vă veți întoarce la calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, Eu voi face o minune cu mama voastră. Îi voi da o inimă tare ca de piatră și îi voi lungi zilele, iar vouă vă voi da*

o cale bună“. Eu am crezut în cuvântul lui Dumnezeu și am pornit pe calea cea bună. Peste câțva timp, mama s-a făcut sănătoasă, și trăiește și astăzi printre noi.

M-am căsătorit cu o fată creștină. Am făcut o nuntă creștinească.

De-a lungul acestor ani Dumnezeu a vorbit cu noi de nenumărate ori prin mama Verginica și ne-a învățat cum să ne purtăm, cum să ne rugăm, cum să postim, cum să mâncăm, cu ce să ne îmbrăcăm ca să fim deosebiți de lume în toate, să mergem la bisericuță în toate zilele de sărbătoare și duminicile de peste an, să ne rugăm și să ne ajutăm unii pe alții, să ne împărtășim cât mai des cu sfintele Taine. Ne-a poruncit Dumnezeu să trăim în curățenie, că Dumnezeu vrea să-Și aleagă un popor prin care să-Și arate puterea Sa. Eu am crezut în această lucrare, și voi crede până la sfârșit, că Dumnezeu este și ne vorbește, precum odinioară, proorocilor.

*

Subsemnatul **Tache Gavrilă**, domiciliat în comuna Gruiu, satul Siliștea-Snagovului, Sectorul Agricol Ilfov, fiind creștin-ortodox, îmi asum răspunderea de a declara următoarele:

În anul 1944 am fost încorporat în front, iar în poziția în care am fost, populația a fost evacuată. În biserică se afla doar preotul singur, și l-am rugat să primească de la mine zece lei și să se roage pentru mine ca să scap cu viață de pe front. Și așa mi-a ajutat Dumnezeu de am scăpat cu viață, crezând cu adevărat că există Dumnezeu. Apoi, peste câțiva ani, mai exact prin 1955-1956, setea mea de cunoaștere a lui Hristos creștea.

Am aflat că undeva, în localitatea Maluri, o persoană cu numele de Verginica proorocește de la Dumnezeu. Din curiozitate, eu și cu Marin Ion am plecat să o vedem pe proorocița Virginia. În drum spre Maluri, de pe un munte au apărut niște câini. Crezând că sunt lupi, ne-am înspăimântat. În cele din urmă, ajungând la destinație, am așteptat puțin, și deodată a început să vorbească Dumnezeu prin această proorociță strigându-mă: „*Gavrilă, Gavrilă! Cum ați ajuns aici?*“. Eu m-am minunat cum de știa cum mă cheamă. Apoi mi-a spus că acei câini erau diavoli care încercau să mă înlăture. După ce a început lucrarea, casa s-a umplut de mireasmă, și așa de mult m-am bucurat, și am fost și sunt convins că acest lucru nu poate fi decât dumnezeiesc. De atunci și până în ziua de astăzi am păstrat legătura cu acest loc în care am crezut.

M-a învățat să merg la biserică, să cinstesc fețele bisericesti; într-un cuvânt, să cred în bunul Dumnezeu. Crezând de cuviință că eu, ca bărbat, sunt cap de familie, am dat această declarație și în numele soției mele, Tache Elena, cu care am cunoscut și binele și răul, slăvind pe Dumnezeu. Amin.

*

Mă numesc **Șerban Spiridon**, din satul Fundeni, Sectorul Agricol Ilfov, și am 35 de ani.

În anul 1978, la sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov, am mers la slujba de serbare a sfântului, și acolo am cunoscut un preot pustnic din județul Neamț, care a fost prigonit în timpul comunismului. A stat de vorbă cu mine și am înțeles că preotul are proorocie și descoperiri de la Dumnezeu. După puțină vreme iar l-am întâlnit, și mi-a zis că a avut descoperire de la Domnul că eu trebuie să duc de acum viață curată cu soția și că Domnul ne-a dat numele de Ciprian și Iustina, fiindcă peste puțin timp voi merge cu Domnul Iisus Hristos pe un munte înalt, unde se va face o biserică, numită Biserica Noului Ierusalim, iar eu, de atunci, am făcut așa cum mi-a spus preotul acela.

Am continuat să merg la mănăstiri, să mă apropiu de creștinii care-L iubeau mult pe Dumnezeu. Odată eram la mănăstirea Plumbuita și acolo am cunoscut o creștină de la Târgoviște, care mi-a spus că Dumnezeu vorbește prin lucrare de proorocie la Pucioasa. Am mers acolo să văd, în anul 1983, deci la cinci ani după ce mi-a spus preotul acela. Am auzit cuvântul Domnului, căci Domnul Iisus Hristos vorbea prin această lucrare de proorocie, și de atunci am mers mai des, dar cu mare atenție, că acolo era mereu urmărire din partea organelor de securitate, căci proorocița Virginia, prin care vorbea Domnul, mai înainte a fost prigonită de securitate, iar acum, după ce Domnul a luat-o la El, proorocia se făcea prin sora ei, Maria.

În anul 1988 Domnul mi-a spus prin această proorocie să merg la Pucioasa, că are de lucru cu mine, dar eu nu mă înduram să-mi las casa și să merg unde mă chema Domnul. Îmi plăcea pescuitul foarte mult. Îmi făceam scule de pescuit și prindeam pește din lacul Fundeni. Îmi făcusem atunci scule noi de pescuit și n-aș fi voit să plec, de dragul pescuitului. Dar am văzut mâna lui Dumnezeu peste mine, căci timp de două-trei săptămâni n-am mai prins nici un pește. Văzând că nu prind nimic, mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, am rupt sculele și le-am lăsat, cum odinioară și sfinții apostoli le-au lăsat, urmând pe Domnul. Am plecat la serviciu, dar tot nehotărât în a împlini planul Domnului. M-am urcat într-un tei, ca să culeg flori, și am căzut cam de la șapte metri înălțime, dar m-am oprit într-o cracă fără să pățesc nimic. Am simțit că Dumnezeu m-a ocrotit. Când m-am dezmeticit, am auzit o voce: „*Cipriane, urmează-Mă!*“. M-am hotărât, mi-am luat transferul, am părăsit locuința venind la Pucioasa, neștiind ce plan are Dumnezeu cu mine. Aici, în anul 1991 am primit poruncă de la Domnul prin proorocița Maria, sora sfintei Virginia, să construim biserică, fiind dat termenul de trei luni, ceea ce părea imposibil de realizat. Dar pe timp ce lucram, vedeam minuni, parcă ieșea din pământ; nici oboseală nu simțeam. Atunci mi-am adus aminte de acel preot

pustnic, care cu ani în urmă îmi spusese de această biserică numită Biserica Noului Ierusalim. Mă bucur că Dumnezeu m-a pus și pe mine să lucrez la această biserică.

Am văzut și văd zilnic minuni, și ne bucurăm că sub ochii noștri se împlinesc toate cuvintele Domnului.

*

Sunt **Gherasim**, preot la Piatra Neamț, și sunt cuprins de vederea celor ce nu se văd. Pe 25 mai 1990, în ziua celei de a treia aflări a capului sfântului Ioan Botezătorul, după ce am citit acatistul sfântului Ioan Botezătorul și al sfântului Nicolae, am avut deodată o mare pace sufletească, apoi am început să plâng și să mă rog în taină pentru pacea creștinilor pe care i-am cunoscut prin proorocița Maria (sora proorociței Verginica), căci am văzut neînțelegere între ei. Și am văzut un munte înalt, căruia nu i se vedea vârful, care părea să străpungă cerul. Pe acel munte era un castel de aur curat, în forma unei migdale. Acest castel era păzit de patru heruvimi cu săbii de foc. Un alt heruvim, al cincilea, era la intrare în castel, tot cu o sabie de foc în mână. Acesta nu dădea voie nimănui să intre în castel dacă nu era pregătit. Le spunea tuturor ce au de îndeplinit și, dacă ascultau și îplineau, puteau intra în castel. La acest castel veneau încolonați ca la armată, în rânduri de câte cinci, mulți oameni, dar ca să poată ajunge la castel, trebuiau să treacă pe un drum foarte îngust, numai pentru cinci persoane lățime, drum care șerpuia paralel cu o prăpastie. Unii dintre ei mergeau pe partea dreaptă a drumului, aveau în mână câte o sabie de foc și intrau în castel. Pe ceilalți, o mână neagră îi împingea în prăpastie, dar li se spunea la fiecare ce anume are de împlinit. Deasupra castelului era Sfânta Treime în felul acesta: trei ochi și trei bărbi, adică Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Părea un om cu trei ochi și cu trei bărbi, totul pe același chip. O voce se auzea: „*Hristos a înviat!*“; alta: „*Cuvine-se cu adevărat!*“; alta: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot!*“. Acest castel era învăluit de o pară de foc, ce se învărtea continuu, iar de castel nu se putea apropia nimeni, că ar fi fost ars. Focul acela mergea și prin fața ușii de la intrare, dar pe cei pregătiți nu-i ardea, căci erau din acel foc. Am înțeles atunci neînțelegerea dintre creștinii hrăniți de Dumnezeu prin mama Verginica și mama Maria, și mulțumesc lui Dumnezeu și la tot cerul sfânt de această taină.

Pe 10 iulie, anul 1990, eram la București, la sfântul Dumitru. Deodată, am avut o vedenie: în mijlocul celor trei cruci de piatră de la Patriarhie a apărut un domn care mi-a spus să iau în spate crucea cea mare de piatră. Atunci am spus acelui domn că mi se pare grea, că doar o macara o poate ridica, dar domnul acela mi-a zis că nu e grea, și atunci am luat-o și am plecat cu ea în spate spre Pucioasa. Când am ajuns acolo, creștinii m-au primit cu toată dragostea, și m-am ușurat de greutatea din spate. Acolo, în curte, am zărit trei găuri în pământ, ca niște fântâni cu apă. Pe acele găuri ieșeau foi scrise cu vedenii și proorcii de la mama Verginica și mama Maria. Mi-a apărut apoi același domn de la București, care mi-a zis că a sosit vremea ca aceste proorcii să fie cunoscute și explicate. Tot în acea zi, cum stăteam în curte la acei creștini, am simțit cum mă cuprindeau niște curenți de aer și am început să plâng, și deodată îmi apare în față acel domn care avea cu el mii de lumânări cu lumini strălucitoare. Apoi au apărut niște blocuri cu trei etaje, și alături de ele, chilii în diferite culori. M-a întrebat domnul acela unde mă aflu, și i-am răspuns că sunt la Pucioasa. „*Nu*“, mi s-a răspuns. „*Nu. Ești în orașul vedeniilor. Adu-ți aminte că în 1967 când erai preot la Dorohoi, ți-am arătat orașul vedeniilor Noului Ierusalim. Tu mi-ai zis că te simți în ceruri, iar Eu ți-am spus că și pe pământ va fi ca în ceruri, și că vei ajunge vremea și vei vedea cu ochii aceasta*“.

La 19 februarie 1991 am văzut-o pe mama Maria că era în convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune, și am văzut doi porumbei albi, unul la gura mamei Maria, și unul aducea grâu din ceruri. Domnul Iisus Hristos era viu în mama Maria. O rază de lumină ieșea din gura ei, și îngerii cântau: „*Hristos a înviat!*“. Apoi am văzut-o pe cel mai înalt munte din lume, dar un diavol, cu o cață, voia să o tragă de pe munte în prăpastie. Am strigat la sfântul Mihail să vină în ajutor, și o sabie de foc a apărut ca un fulger și a topit diavolul. Am văzut-o apoi pe maica Verginica cu orașul Noului Ierusalim în brațe, și mii de îngeri îl păzeau cu săbii de foc. După aceea l-am văzut pe sfântul Ioan Botezătorul, supărat, cu o sabie de foc în mână, spunând că i-a sosit vremea să omoare pe irozii și irodiadele care i-au tăiat capul fiindcă spunea adevărul.

*

Sunt din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, și mă numesc **Bălan Maria**, creștină ortodoxă, din mila lui Dumnezeu. Urmând credința creștină, am avut fericirea să cunosc și eu, împreună cu alți creștini, pe sora Verginica, o fecioară prin care vorbea Dumnezeu. Am fost martoră la multe convorbiri dumnezeiești; am ascultat cu frică mare cuvintele Domnului, care ne spuneau să fim corecți, să dăm lumină lumii prin viața noastră. Era prin anul 1964 când am auzit pentru prima oară cuvântul Domnului, care m-a făcut să nu mă mai despart de acest izvor dumnezeiesc, pentru că am văzut multe minuni.

Fiind odată în casa sorei Verginica, de la Maluri, și stând cu sfială într-un colț, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, pentru că mă știam cu niște păcate ascunse pe care nu mi le știa nimeni, Domnul mi le-a spus pe față întocmai cum le făcusem, fapt care m-a făcut să mă încredințez că Dumnezeu vorbește acolo, că nu avea de unde să știe ea aceste lucruri pe care nici bărbatul meu nu le știa.

Altădată, stând la masă, tot în casa de la Maluri a sorei Verginica, am simțit un curent care a venit din tavan, de deasupra capului ei, și s-a făcut o flamă ca o săgeată, care m-a înfricoșat ca să înțeleg că era Duhul Sfânt, Care Se cobora peste ea. De foarte multe ori se umplea casa de mireasmă sau batistele când le atingeam de fruntea ei sau

de corpul ei. Multe ar fi de spus despre câte am văzut și auzit din această proorocie sfântă, care mi-a îndreptat viața pe drumul cel adevărat al bisericii ortodoxe.

În anul 1991 am visat-o pe sora Verginica. Parcă mă aflam într-o gară cu lume multă, și văd că se coboară de sus, din văzduh, sora Verginica, îmbrăcată în alb, ca o mireasă cu cunună pe cap, care strălucea mai puternic decât soarele. S-a îndreptat spre mine cu mâinile întinse, dar văzând alături pe fiica mea, care stătea jos că se simțea bolnavă, dar și foarte murdară, a atins-o cu mâna și i-a spus să se scoale. Și fiica mea, de atunci s-a însănătoșit.

Am urmat aceste învățături cu toată încrederea că sunt de la Dumnezeu, pentru că toate erau legate de legea bisericii. În continuare, rog pe Dumnezeu să mă ajute să pot să împlinesc tot ce Domnul ne cere, ca să mă mântuiesc eu, și casa mea.

*

Mă numesc **Nicolae Ioana**, sunt din satul Căprioru, comuna Tătărani, județul Dâmbovița, și am cunoscut-o pe Stoica Virginia în anul 1962, cu ocazia vindecării miraculoase a copilului meu, Emil. Acest copil, la vârsta de un an a căzut din pat și și-a fracturat coloana vertebrală, și în acel loc, cu timpul, s-a format o gălmă, și copilul a căpătat cocoasă. Am fost internată prin multe spitale cu acest copil: la Târgoviște, la Voinești. Toți doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, fiindcă are tuberculoză osoasă. Eram disperată. O verișoară de a mea, văzând starea mea, m-a luat, împreună cu copilul, și m-a dus la Maluri, la sora Verginica. I-am arătat copilul și mi-a spus să fac rugăciuni fierbinți către Preasfânta Treime. În timp ce mă rugam, Stoica Virginia a adormit, și a început să vorbească Duhul lui Dumnezeu prin ea, în numele Preasfintei Treimi, al sfintei Cruci și al sfintei Născătoare de Dumnezeu. M-a chemat aproape de ea, și Domnul mi-a zis că boala copilului meu se datorează păcatului pe care am vrut să-l fac renunțând la copil, fiindcă mai aveam șase, și mă gândeam tot timpul cum să fac ca să nu-l mai am și pe ăsta. Am plâns, mi-am cerut iertare, și Domnul m-a binecuvântat, și am plecat acasă cu copilul sănătos.

*

Sunt creștină ortodoxă, din satul Siliștea, Sectorul Agricol Ilfov, și mă numesc **Gruian Anica**, crescută în frica de Dumnezeu. Din copilărie am cunoscut-o pe sora Verginica, în casa unchiului meu, împreună cu mai mulți creștini auzind cuvinte deosebite, cuvinte de învățătură, de o mare însemnătate duhovnicească. Ne-a povestit viața ei, prin câte încercări a trecut, povestind cum a primit darul de la Dumnezeu după un post de patruzeci de zile. Ea întotdeauna ne-a îndemnat să mergem la biserică și să respectăm posturile cu strictețe. Întotdeauna ne-a sfătuit să nu ne ducem la distracții lumești, ci să fim mereu cu gândul la Dumnezeu. După ce m-am căsătorit, a mers și soțul meu cu mine, și îi spunea în lucrare: „*Dacă Mă vei asculta, nu vei simți această boală*“. Și acesta a fost adevărul; nu a simțit durerea bolii pe care a avut-o. El a avut o ciroză hepatică, și singur cerea să mănânce mâncare de post, că se simțea mai bine. În ultimele clipe ale vieții, soțul meu a sfătuit copiii să păstreze cu sfințenie aceste cuvinte duhovnicești, pe care le prețuia foarte mult, fiindcă în timpul vieții lui, ori de câte ori avea vreo durere, se ungea cu sfântul mir, și durerea se ameliora.

*

Noi, locuitori ai comunei Micșunești, Sectorul Agricol Ilfov, declarăm că o cunoaștem pe maica Verginica din Pucioasa, din anul 1957. Am luat parte la foarte multe lucrări, unde casa se umplea de mireasmă plăcut mirositoare, și am auzit foarte multe învățături duhovnicești, care ne-au hrănit sufletul și ne-au ținut strânși de sfânta biserică creștin-ortodoxă până astăzi. Credem că Dumnezeu a fost cu aceste învățături și că maica Verginica este o mare proorociță. Rămânem credincioși acestei lucrări de luminare și mântuire a sufletului. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Coman Gherghina, Scarlat Margareta, Ghiță Maria, Rîcu Maria, Negoită Ioniță

*

Mă numesc **Dobre I. Nicolae**, din comuna Nuci, Sectorul Agricol Ilfov. Eu am fost un om păcătos. În anul 1957 am cunoscut o fecioară pe nume Virginia, prin care vorbea Dumnezeu. Soția mea era bolnavă, nu putea naște copii. Pierduse până atunci trei copii. În prima lucrare pe care am auzit-o, Dumnezeu ne-a strigat pe nume și i-a spus soției mele că Măicuța Domnului i-a vindecat rana și că va avea un băiat, și așa s-a întâmplat. Soția mea a născut șase copii, fără nici un tratament. Am urmat cu încredere sfaturile și învățăturile date de Domnul prin această proorociță și niciodată nu lipseam de la biserică. Ne spunea tot ce greșeam și ne învăța cum să ne îndreptăm. Era o fire bună și blândă.

Mă durea odată foarte tare un picior. Am fost la Pucioasa la ea și, punându-și mâna pe genunchiul meu, a zis: „*Dumnezeu să te binecuvinteze*“, și a doua zi n-am mai simțit durerea. Ne vedea cu duhul, și când eram supărați ne mângâia și ne încuraja. Multe minuni am văzut prin această proorociță. Odată, fiind la ea acasă, am mers împreună prin grădină. S-a așezat pe o buturugă și ne povestea ce vedea ea de la Domnul. În locul acela a rămas mireasmă câțiva ani.

*

Subsemnatul **Nicolae D. Nicolae**, din comuna Tătărani, satul Căprioru, Dâmbovița, o cunosc pe proorocița Verginica din anul 1968, când, la o revelație de cuvânt ceresc, din cele multe la care am luat parte, i s-a adus la cunoștință lui Dincă Nicolae faptul că slujește la cal mai mult decât lui Dumnezeu și că dacă în scurt timp nu se va îndrepta, îi va muri și vaca și calul în grajd, fapt care la două săptămâni s-a împlinit, zguduindu-ne conștiința, căci cu adevărat Dumnezeu Se pogora prin dânsa.

Altă minune am văzut la Mihalache Ion, din București, când în anul 1976 la o altă revelație Dumnezeu striga: «*București, oraș frumos, cum am să te întorc pe dos! Cât de frumoase sunt aceste blocuri, atât de repede se vor sfărâma*», fapt împlinit în anul 1977, luna martie.

O altă minune am văzut întâmplându-se cu mine. După câțiva ani de când cunoscusem această revelație dumnezeiască, m-am depărtat de Dumnezeu și am fost avertizat pentru faptul că beau țuică și că în scurt timp o să plătesc. Astfel, pe data de 25 aprilie 1991, făcând o călătorie cu autoturismul meu, am fost accidentat, fiind aproape opt ore fără cunoștință. Cum aș putea să nu recunosc că Dumnezeu Se cobora prin Verginica dacă am fost martor la zeci de minuni împlinite? Și dacă voi fi întrebat, voi relata multe minuni la care am fost martor.

De asemeni, cunosc cum că Stoica Nicolae i se dăduse din porunca lui Dumnezeu, lui Verginica, pentru ca să o apere, căsătorindu-se doar scriptic, trăind ca doi frați, deoarece era urmărită de securitate. Cei doi copii pe care-i aveau, au fost adoptați de la sora ei.

*

Subsemnatul **Radu Petre**, creștin-ortodox, din satul Micșunești, S.A. Ilfov, mărturisesc că în anul 1956 am cunoscut-o pe proorocița Verginica în biserica din Micșunești. Când s-a miruit, am văzut o cruce luminoasă, care a coborât peste ea. Atunci mi-a spus să mă întorc la Dumnezeu și să arunc pachetul de țigări din buzunar. Am rămas surprins auzind că știe că am țigări în buzunar. Mi-a spus relele ce am făcut în viață. Am crezut că este lucrare de la Dumnezeu, că nimeni nu știa ce este în inima mea.

Am fost bolnav de nu puteam să merg, și m-a făcut sănătos. Am avut un copil bolnav, și doctorii mi-au spus să mă pregătesc, că nu au ce-i face, și că va muri. Dumnezeu l-a făcut sănătos prin această proorociță. Cred cu adevărat că este puterea lui Dumnezeu.

*

Subsemnatul **Ivan Nicolae**, în etate de 51 de ani, căsătorit, am șapte copii, și mărturisesc următoarele: prin anul 1959 am cunoscut-o pe proorocița Verginica la o biserică din Călărași. Am ascultat cu luare-aminte cuvintele dumnezeiești care ieșeau din gura ei, și ne-au cutremurat minunile care ne-au făcut să ne încredințăm că este o mare proorociță.

Una din minunile pe care le-am văzut, a fost în anul 1964 când am vrut să-mi cumpăr o casă și nu aveam bani. Am cerut de la părinții mei să mă împrumute și mi-au spus că nu au. După câteva zile au venit la mine, din porunca Domnului prin proorocița Verginica, Costache Cristea și Dănciucă Gheorghe. Ei au fost trimiși de Domnul să meargă la părinții mei și să caute sub saltea, că acolo sunt 11.000 lei, și așa a fost.

Odată, când Domnul a vorbit prin această proorociță, ne-a spus că în 1990 comunismul se va sfârși și Ceaușescu va fi omorât, iar la televiziune și la radio vor fi date slujbe religioase, lucruri care s-au întâmplat.

Odată, mergând cu un cumnat de al meu la Maluri, ne-a ieșit în cale o haită de lupi, și când am ajuns la proorocița Verginica, ne-a spus Dumnezeu că de ce ne-am înspăimântat, că ne-a trimis îngeri păzitori în calea noastră, pentru pază.

A fost căsătorită cu Stoica Nicolae numai scriptic, ca să-i fie apărător și ajutor. În timp ce Domnul vorbea prin ea, trupul ei revărsa mireasmă plăcută.

*

Mă numesc **Nicolae Elena**. Sunt din satul Căprioru, județul Dâmbovița, și am cunoscut-o pe mămica Verginica din fragedă copilărie. Pe 14 decembrie 1980, când a plecat dintre noi mămica Verginica, am fost și eu la înmormântare. Am mers înaintea sicriului cu o coroană de flori în mână și îmi amintesc că tot drumul, de acasă și până la cimitir, am respirat o mireasmă deosebită, pe care nu am simțit-o până atunci, și nici după înmormântare.

Pe 14 decembrie 1989 am avut un vis. Pe o piatră era un sicriu strălucitor în care se afla mămica Verginica. Era acoperită cu o pânză albă pe care am dat-o la o parte și am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că nu e timpul să fie descoperită, fiindcă împrejurul sicriului se aflau niște căței. Mi-a spus să leg căței de șapte candelă. Așa am făcut, și căței au ars. După două zile a început revoluția.

Pe 26 ianuarie 1992 am avut alt vis. Erau o mulțime de creștini împreună cu mămica Verginica și erau îmbrăcați în veșminte albe. La un moment dat au fost ridicați în sus, și lumea de afară zicea: „*Uite pe cine am hulit noi!*“.

În 15 noiembrie 1991, fiind la Pucioasa, am asistat la ridicarea crucii pe această biserică. A doua zi, când am mers acasă, mama mi-a spus că a văzut cu o seară în urmă, la ora 10 (timp în care a fost ridicată crucea pe biserică), pe cer, o cruce mare, strălucitoare.

*

Subsemnata **Tache Steliana**, din Siliștea-Snagovului, S.A. Ilfov, de credință ortodoxă, am cunoscut această lucrare, din mila lui Dumnezeu, în anul 1960 când cu mai mulți creștini am ascultat cuvântul Domnului prin sora Verginica. Era o tânără cu înfățișare smerită și cu multă blândețe și milă de toți. Ne-a povestit din viața ei, cum a suferit în închisoare și în spitale pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat, ea a adormit, și după puțin timp a început să vorbească Dumnezeu: *«Amin! Amin! Amin! Pace vouă, copiii Mei, florile Mele! Am venit din cerul sfânt să vă adun la un loc. Stați lângă Mine, că mai e puțin, și vin să vă adun»*, și mai multe cuvinte sfinte și învățături bune. Băiatul meu, anume Tache Vasile, a fost martor la o taină pe care a spus-o Domnul într-o lucrare mai târziu, când a spus: *«Această taină să nu se spună nimănui, iar cine o va spune, să i se verse mațele ca lui Arie»*, și el nu a păstrat taina și după câțiva ani s-a împlinit cuvântul Domnului, că familia lui s-a destrămat. Am ascultat de acest cuvânt și până azi Dumnezeu ne-a ajutat să nu ne despărțim de sfânta biserică și de legile creștinești.

*

Era în anul 1955 când în satul Maluri, între Valea Lungă și Pucioasa, am fost martorul unei minuni săvârșite în persoana Virginiei Tudorache. Am venit și eu la această lucrare de care grăiește sfântul prooroc Ioil în sfânta Scriptură. Tânăra aceasta ne-a grăit cuvinte și întâmplări din sfânta Scriptură și din viețile sfinților, pe care nu le-am auzit nicăieri, oricât de pregătit ar fi fost acel vorbitor. Dumnezeu i-a dat poruncă să îplinească un post de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după care i-a spus că îi va da un dar.

Prin anul 1956 am auzit grăindu-mi: *„Viorele, copil iubit de familia ta! Iată, ești iubit și de Mine. Eu sunt Dumnezeu, și am părăsit tronul Meu cel sfânt, pe Tatăl Meu, pe Maica Mea, puterile cerești, și am venit pe pământ să vă grăiesc vouă gură către gură. O, măi copilașule, păzește poruncile Mele, ferește-te de prietenia cu lumea, de jocuri, de hore, de beții, de tot vicleșugul. Poartă-te în haine închise, nu negre. Urmează-Mă, căci vreau să fii copilul Meu. Ascultă de părinții tăi, nu părăsi biserica. Ferește-te de meciuri, de filme și de tot ce nu-Mi slujește Mie, ca să intri în împărăția veșnică”*.

Multe cuvinte de mare valoare vorbea Domnul prin acest vas. Ne-a vorbit despre prezența la biserică a femeilor, că se duc la biserică așa ca la parada modei, fardate, cu capul descoperit, certate între ele, sărutând fără sfială sfințele icoane și murdărindu-le cu rujul de pe buze. Altă dată ne-a spus: *«Iată, voi ziceți: „Copilul, până la șapte ani, nu are păcat”. Iată, e aici un puț adânc, cu păcură, și în fundul lui e un copil. Ce credeți că a făcut acest copil, măi copilași? A înjurat pe Hristos, numele cel mai frumos. Vai de părinții care învață copiii să injure, bucurându-se de cuvintele lor»*. Tatălui meu i-a zis Domnul: *„Florieni, până când ai de gând să te mai cioplești? Nu Mă vezi pe Mine și pe sfinții Mei cum arătam? Renovați crucile care sunt căzute; curățați puțurile care sunt părăsite, căci plânge îngerușul când le vede. Ajutați și gospodăriți bisericile; împodobiți-le. Împărtașiți-vă des; cereți mereu hrană de la preoți”*.

Odată, călătorind cu trenul de la Târgoviște la Pucioasa, Verginica a adormit, și a vorbit Domnul. Mulți călători au auzit și s-au înspăimântat, și văzând-o ceferiștii, au dat-o jos în gara Lăculețe. Au bătut-o și au lăsat-o acolo. Altă dată, Domnul, referindu-Se la această întâmplare, a zis: *«Era să avariez trenul, dar am lăsat să fie lovit vasul Meu»*. Referindu-Se la tren, Domnul ne-a zis: *«Oh, măi copii, iată șarpele de fier, propovăduit de proorocul, care călătorește și duce fel de fel de lume, cu fel de fel de deșertăciuni, ca și păsările cu cioc de fier»*.

Altă dată a vorbit în prezența a trei persoane pe care le-a încredințat că le-a pus trandafiri la cunună că au avut prilejul să călătorească împreună cu ea. În apropierea lor, în tot timpul vorbirii au păscut niște vaci. Domnul a zis atunci că și acele vaci vor pune mărturie că au fost de față la vorbire.

A fost închisă. După ce s-a întors, îmi era trecerea pe lângă casa ei când mergeam la școală, și ascultam deseori cuvintele pline de sănătate duhovnicească: *„Iată, măi Viorele, ți-am ascultat glasul când te rugai. Roagă-te, că Eu sunt cu tine și te ascult în orice pas, că ai să pleci departe, departe, dar să cugeți la cuvintele Mele”*. A venit timpul să plec militar: *„Iată, Viorele, pleci militar și te duci departe, departe, unde nu mai auzi de cuvintele Mele. Păstrează-le și cugetă mereu la ele. Pe unde poți, fă rugăciuni. Când treci pe lângă biserică, închină-te cu limba în gură”*. În armată, la infirmerie, am întâlnit un medic care, aflând din ce loc sunt, mi-a spus că în timpul practicii lui la spitalul Gh. Marinescu (Nr. 9) din București a văzut o fată de lângă Pucioasa, care vorbea întruna de Dumnezeu. Spunea că au încercat medicii să o facă să tacă, dar n-au reușit, cu toate metodele lor, și erau uimiți de puterea supranaturală cu care era învăluită această fată, care când se trezea nu știa nimic din câte vorbea. I-au pus căluș în gură, i-au înfipt ace în picioare, dar n-au reușit să-i oprească vorbirea.

Îmi amintesc cum ne învăța să cinstim duminicile și sfințele sărbători. Ne sfătuia să nu amestecăm banii pe care-i câștigăm atunci când suntem obligați să lucrăm duminica sau în zi de sărbătoare, cu banii câștigați în zilele

lucrătoare, că vom pierde sporul muncii noastre; ci mai bine cu acei bani să facem milostenie, căci milă are Dumnezeu și de noi, că unde e lucru în duminici și sărbători, e pagubă.

Într-una din vorbiri Domnul i-a cerut tatii să mă aducă jertfă ca pe Isaac. La mulți ani după aceea am avut un accident la Pitești și am avut cinci fracturi la cap. M-au transportat la București cu avionul. Acolo la spital, în agonia somnului, mi-a apărut această fată care m-a încurajat și mi-a spus că mă voi face bine. După cinci luni m-am vindecat complet.

Acest vas mi-a spus că la căsătorie au venit îngerii să ne țină cununile pe cap, iar dacă vom păzi vasele curate, vom ajunge departe. *«Măi, copilașilor (zicea Domnul odată), iată, am ales o mânușită de copii, ca să-Mi slujească Mie. M-am pogorât din cer intrupându-Mă din Fecioară, și când a fost să Mă nasc, n-am găsit pe pământ alt loc decât staulul necuvântătoarelor. Iată, acum vin nu la cei înțelepți, la care nici voi nu puteți intra, ci la voi, măi copilașilor, Mă pogor».*

«...Iată, râde dracul și Îmi dă cu sâc că a umplut iadul cu frământătura Mea, cu chipul Meu. Iată, am lăsat iadul gol când am înviat, și acum l-ați umplut. Zice dracul: „Doamne, eu nu m-am răstignit și n-am pățimit ca Tine, dar am mai mulți decât Tine“. O, copilașii Mei, cu ce Îmi răsplățiți voi rănile de pe trupul Meu și rănile de la genunchii Maicii Mele, care se roagă neîncetat pentru voi? O, măi copilași, ați lăsat bisericuțele goale și v-ați lipit de cârciumi în timpul sfintei Liturghii, bând țuică și băuturi alcoolice amelițitoare, și de aceea îngerușul vostru păzitor plânge și stă departe de voi șapte zile. Iată, dracul stă pe butoi, dându-vă poftă. Vinul este sângele Meu, și trebuie lăsat curat, și băut până la trei pahare. Vai de cel ce bea vin cu lăutari! Înainte de potop fiecare om avea un corn plin cu apă, din care sorbea mereu și vestea venirea potopului».

«...Iată, acum, oamenii au dat mâncarea pe țigara cu tutun. Iată, un om n-a mâncat două zile, căci țigara i-a luat pofta de mâncare. O, blestemată buruiănă, cum ai amăgit poporul, fumând-o copiii, femeile, bărbații, preoții! Și prin aceasta, toți vestesc venirea unui cataclism. Iată, văd oameni cu pachetul de țigări în biserică. Mare păcat este acesta».

Altă dată, aflându-ne la o vorbire, a zis Domnul: *«Iată, vă fac o minune!»*. Și ne-a dat un fir de busuioc verde, de care ne-am bucurat și ne-am minunat, căci era iarnă și nu se găsea busuioc verde prin apropiere.

Am fost bolnav. Piciorul stâng era plin, plin de infecție, căci am călcat în argint viu, descântat, iar doctorul nu-mi mai garanta sănătatea. Am avut dureri îngrozitoare, dar am făcut rugăciuni fierbinți și cereri la sfinți și la mama Verginica, și mi-am aflat sănătatea piciorului.

La o altă vorbire Domnul ne-a spus: *«Iată, măi, copilașilor, înșelătorul veacului acestuia a suflat la urechea mai-marilor bisericii cum că Maica Mea nu mântuiește, ci doar miluiește. De unde am primit trupul? Nu din Maică fără ispită bărbătească și nu din același trup și sânge vă împărtășiți și voi și vă mântuiți? Oare, cum să nu primesc rugăciunile Maicii Mele când se roagă pentru voi ca să fiți mântuiți?»*.

Ne mai zicea: *«O, Românie, Românie, popor binecuvântat, popor iubit unde Îmi plec capul! Cum v-ați depărtat de Mine! Iată, acum sunt în haina milei, și vă primesc și vă iert vouă tot ce ați făcut rău, dar Mă voi îmbrăca în haina de judecată și nu Mă veți mai cunoaște. Iată, măi copilași, pe vatra României sunt moaștele a 1028 de sfinți»*.

Odată, Verginica a avut poruncă de la Dumnezeu să meargă la mănăstirea Curtea de Argeș, unde a vorbit cinului monahal și i-a spus însemnătatea ce o are, de a păzi sfintele moaște și de a pune orânduială celor ce vin să se închine lor, căci sunt duhuri rele, care vor să ia câte o părticică din sfântă (*sfânta Filotea, n.r.*) și să facă farmece. A binecuvântat acolo locurile legendare, pe Ana și pe toți care au lucrat la acel sfânt locaș.

Șerban Mihai Viorel, Valea Lungă, Dâmbovița

*

Eu, **Marin T. Ion**, din comuna Turbați, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că am cunoscut-o și am respectat-o pe mămica Verginica, din anul 1956. Atunci am auzit de o tânără fecioară de pe lângă Pucioasa, care vorbește lucruri minunate despre Dumnezeu, și am mers să o cunosc, împreună cu consăteanul meu, Tache Gavrila. Amândoi am rămas de atunci uimiți de câte spunea Dumnezeu prin gura acestei fete și am rămas încrezători până azi că Dumnezeu e Cel Care vorbește, explică și învață.

Încă de la prima întâlnire cu această surioară, în timpul vorbirii Dumnezeu m-a întrebat de ce în timpul sfintei Liturghii stau cu genunchii pe pernă și nu-i țin pe podea, că e păcat să folosesc perna la genunchi. Am rămas incredințat din capul locului că numai Dumnezeu cunoaște toate faptele și gândurile oamenilor. În timpul unei alte vorbiri Dumnezeu mi-a spus să am grijă să dau prin casă cu tămâie și să nu mai primesc șarpele în casă. În scurt timp am înțeles că șarpele era un sectant vecin, care venea mereu pe la mine cu scopul de a mă convinge să mă lepăd de învățătura creștin-ortodoxă și să merg cu el la adunarea lui. De atunci nu l-am mai primit pe la mine, și Dumnezeu m-a salvat de la rătăcire.

Odată, noaptea, mi s-a arătat la răsărit, între icoane, aproape de tavan, mama Verginica, îmbrăcată în negru, și mi-a spus de trei ori: *„Vine focul!“*. Altă dată, iar a apărut mama Verginica și a strigat de mai multe ori: *„Vine regele Mihai!“*. De curând, într-o noapte, am văzut în dreptul sfintelor icoane o rază foarte luminoasă și am auzit

un glas care m-a strigat pe nume, glas care semăna leit cu cel al mamei Verginica. M-am uitat cu atenție; raza a dispărut, și a apărut o rachetă care lăsa în urmă un val mare de fum, iar în fum am văzut clădiri care se dărâmau și pământuri care se cutremurau. M-am speriat, m-am închinat, și am înțeles că maica Verginica a vrut să-mi arate sfârșitul lumii fără Dumnezeu.

Îmi amintesc foarte bine că la o vorbire de la începutul lunii martie 1977, Domnul ne spunea că va veni foarte curând un cutremur mare, și Se adresa bucureștenilor din grupul de creștini, spunând: «*București, oraș frumos, cum am să te întorc pe dos!*». Țin minte că atunci ne-a mai zis: «*Copiii Mei, veți vedea mulți oameni vii, care vor fi scoși de sub dărâmături*». Așa s-a întâmplat.

Nu m-am îndoit nici o clipă că această proorocie n-ar fi de la Dumnezeu. Am analizat de fiecare dată învățăturile primite și m-am minunat de mila și ajutorul lui Dumnezeu, dat oamenilor prin gura acestei fecioare. Auzind numai lucruri frumoase despre viața curată a acestei ființe, eu cred că maica Verginica este o sfântă și o proorociță. Amin.

*

Am cunoscut-o pe sora Verginica în anul 1979. Am auzit deseori cuvântul lui Dumnezeu spus prin gura ei. La prima vedere ne-a strigat pe nume (pe mine și pe soția mea) și ne-a chemat din Moldova, aici, în județul Dâmbovița. Am stat aproape de ea tot timpul, până când a plecat la cer.

Dumnezeu ne învăța prin ea să luăm aminte la învățătura creștin-ortodoxă, cum să ne purtăm în biserică, să nu lipsim de la sfintele slujbe că pierdem mântuirea, să ne spovedim și să ne împărtășim des, să citim sfânta Scriptură și viețile sfinților, să nu vorbim de rău preoții; ne învăța ce și când să mâncăm și cum să ne îmbrăcăm.

Am fost de față la dezgroparea ei la șapte ani de la plecarea spre cer, și am văzut-o întregă, moaște. M-am încredințat și mai mult de sfințenia ei și am înțeles că viața, lupta cu greutățile, închisoarea, prigoanele, răvna după desăvârșire sufletească au înălțat-o în rândul marilor sfinți ai bisericii ortodoxe, și că prin dragostea ei, Dumnezeu a hotărât îndreptarea oamenilor, redresarea lor morală, acum, la sfârșit de veacuri de trăire lipsită de sfințenie.

Tărcuță Emilian, Pucioasa, Dâmbovița

*

Mă numesc **Păun Gheorghe**, din Siliștea Snagovului, comuna Gruiu. Cunosc pe proorocița Virginia din anul 1958, de la părinții mei, care au cunoscut-o la o biserică în București. Fiind copii, auzeam cum ea ne învăța să ascultăm de părinți, să mergem la biserică și să respectăm rânduiala bisericească. Când am ajuns mare, mi-am luat servicii și m-am cam depărtat de învățăturile pe care le primeam în copilărie, și am întâmpinat multe greutăți. După ce m-am căsătorit, am luat parte la o coborâre a lui Dumnezeu prin această proorociță, în casa lui Stoica Gheorghe. Din trupul ei ieșea o mireasmă plăcută. Cum mă îndepărtam cu viața de această proorocie, iarăși aveam necazuri. Am avut accidente cu mașina.

Proorocița Virginia a fost căsătorită cu Stoica Nicolae, ca acesta să-i fie ocrotitor, și nicidecum soț. Ei au dus o viață duhovnicească.

*

Mă numesc **Dănciuță Elena**, sunt din Mănești-Dâmbovița și o cunosc pe maica Verginica din anul 1959.

Am fost bolnavă grav, am avut o hepatită cronică, pe care n-am tratat-o la timp, iar ficatul mai era sănătos doar în proporție de 10%. În situația asta, medicii spuneau că n-am să mai trăiesc decât 4-5 luni. Am alergat disperată la maica Verginica și i-am spus necazul. După ce m-a ascultat, mi-a spus să nu mai calc poruncile lui Dumnezeu, mi-a pus mâinile pe cap, în formă de cruce (era în timpul grăirii dumnezeiești), și Domnul m-a întrebat dacă eu cred că voi fi sănătoasă. „*Cred*“ am răspuns, și am fost vindecată. Medicii s-au mirat când au constatat însănătoșirea mea și m-au întrebat ce medicamente am luat.

La toate întâlnirile cu maica Verginica, de câte ori vorbea Dumnezeu prin ea, am văzut deasupra capului ei o lumină, iar camera se umplea de un parfum, de o mireasmă greu de descris în cuvinte. În timpul vorbirii dumnezeiești îi ștergeam transpirația de pe frunte, și batista se umplea de o mireasmă care se păstra câteodată luni de zile.

În februarie 1964, într-una din zile, mă aflam la maica Verginica și m-am sculat la rugăciune la miezul nopții împreună cu ea. Era întuneric în cameră și deodată am văzut o lumină care a apărut și a dispărut imediat, ca lumina făcută de un blitz de la aparatul de fotografiat. Am întrebat-o pe maica Verginica ce se întâmplă și mi-a spus că a coborât în camera noastră Domnul Iisus Hristos, împreună cu sfântul apostol Luca, iar acesta L-a fotografiat pe Domnul împreună cu ea. Această fotografie mi-a fost apoi încredințată mie spre păstrare, și o am și astăzi. În fotografie se vede maica Verginica și Domnul și crucile de pe Golgota, iar în locul covorului din cameră se află pietre de pe muntele Golgotei. Dimineața am plecat acasă la Mănești și mi-a dat și fotografia spre păstrare, ca să nu fie găsită de securitate și să fie luată din dreptul mărturiilor.

*

Eu, subsemnatul **Nae Nicolae** din comuna Moara Micșunești, Ilfov, o cunosc pe această proorociță Virginia, din anii 1960. Eu am fost cel mai rău om, toate patimile avându-le, și nu puteam suporta preoțimea și biserica, dar când am auzit această vorbire și aceste sfaturi cerești despre preoțime și biserică, am mers cu toată casa la biserică și am ținut cu sfințenie posturile și viața creștină. Am luat de multe ori parte la această proorocie și am rămas foarte impresionat de sfaturile pe care ni le dădea. În timpul când vorbea, se făceau și minuni, căci tot trupul ei împrăștia mireasmă în jur, și Măicuța Domnului ne spunea că sfinția sa culege flori din rai, în coș, și venea ca să mirosim și noi, și nu era numai un miros, ci erau diferite mirosmuri; și mulți erau bolnavi de diferite boli, și toți care credeau se vindecau. Când vorbea Domnul, simțeam multă mângâiere și bucurie, pe care nu le putem uita în veci.

*

Mă numesc **Ivan Maria**, născută în comuna Moroieni, în anul 1933, din părinți creștin-ortodocși, botezată și crescută în frica de Dumnezeu. Primind educația și învățătura creștină de la părinți, m-am atașat cu tot sufletul de biserică și de poruncile dumnezeiești.

Într-una din zile a venit pe la părinții mei vărul mamei mele, pe nume Torcică Alexandru, și ne-a spus: „*Venind din comuna Valea Lungă, am trecut prin satul Maluri și am auzit și am văzut o fată cu darul lui Dumnezeu, cu numele de Verginica*“. Acest lucru a fost în anul 1955, în postul sfințelor Paști. Auzind aceste lucruri, am mers cu mai mulți consăteni și am cunoscut-o pe sora Verginica. Am mers în modesta ei casă din Maluri, unde erau mulți vizitatori. Înduioșată de starea în care era, am dorit să o apropii de sufletul meu. Am aflat că Domnul prin vedenie i-a spus să postească patruzeci de zile că i se va da un dar. A postit patruzeci de zile crezând că Domnul o va face sănătoasă. Dar bucuria a fost mai mare, primind și sănătatea și darul proorociei. Acest dar a fost primit în noaptea de Paști, strigând Domnul prin gura ei: „*Hristos a înviat!*“, ea fiind adormită. Din clipa aceea Domnul a lucrat douăzeci și cinci de ani prin vasul Său, până în anul 1980 când s-a mutat dintre noi.

Din mila lui Dumnezeu, am fost, poate, cea mai atașată sufletește de ea, și am luat parte la proorociile pe care le vorbea Domnul, ținându-mă strâns legată de acest izvor haric.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu mi-a fost și căsătoria cu un fiu de creștin, ce era și el legat de acest izvor, ziua nunții fiind în data de 1 iulie 1956. A fost o nuntă creștinească, ce este mărturie pentru comuna noastră, înlocuind fanfara cu cântece creștinești, și fără alte băuturi alcoolice decât numai vin. Părinții mei erau oameni săraci și nu au putut pregăti hrană prea multă, dar sora Verginica, fiind prezentă, ne-a spus să nu ne temem, că Domnul va înmulți hrana. De atunci noi nu ne-am despărțit de sora Verginica, cu toate că viața ei a fost numai în suferințe și prigoană, căci mulți din consătenii ei, împreună cu preotul care era atunci în comuna Glodeni, Ilie Mirică, au sesizat organele de stat, spunând că este nebună.

A fost internată forțat la spitalul psihiatric din Ploiești. A suferit mult de la bolnavii de acolo. După multe insistențe ale mamei sale i s-a dat drumul. Nu mult după aceea a fost din nou ridicată și internată la spitale de lângă București: Plătărești și Bălăceanca. Acolo a suferit multe chinuri. A fost îmbrăcată în cămașă de forță, i s-au introdus în gură lucruri spurcate. Dar mila lui Dumnezeu fiind cu ea, a scăpat și de acolo prin cei ce erau atunci conducătorii țării. A fost chemată de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, și el a cercetat-o. La plecare i-a dat bani pentru tren și a întrebat-o dacă are nevoie de însoțitor, iar ea a spus că are o cunoștință și va merge acolo. I-a vizitat pe acei creștini, și s-au oferit și ei s-o însoțească, însă Domnul i-a spus să meargă singură, deoarece în gara Târgoviște o așteaptă Ricuța, adică eu (cu numele meu mic). În Târgoviște a coborât, dar eu nu eram. Verginica, văzându-se singură, s-a mâhnit și sta nedumerită de spusele Domnului, însă în cele din urmă am apărut. Întrebând-o unde mergem, a spus că vrea să meargă la fratele Ion Neacșu din Vișoara. Pe drum am vorbit din sfânta Scriptură, despre minuni ce s-au săvârșit atunci, despre proorociile din Noul și Vechiul Testament. La aceste vorbe ale mele ea mult se uimea, căci niciodată nu i-am vorbit așa. O rugam să ne mai odihnim pentru a vorbi mai mult, dar ea a dorit să ajungem mai repede, că era obosită și bolnavă. Când am sosit la câțiva metri de casă, eu i-am spus: „*Acum, Verginica, ne despărțim*“, și uitându-se la mine, am dispărut, iar ea, văzând acest lucru, a rămas uimită, și în jale mare a auzit din văzduh: „*Nu mai plânge, Verginica! Nu a fost Ricuța. Am fost eu, Maica Domnului*“. Atunci și mai mare i-a fost durerea, văzând cu cine a călătorit și n-a știut. Udând cu lacrimi locul, l-a sărutat și a mers în casa fratelui numit mai sus, spunându-i și lui această minune. Nenumărate minuni s-au petrecut în viața ei, care, parte din ele, sunt cunoscute și de alți creștini.

În anul 1959 am fost martora unei grele încercări pentru sora Verginica. Vestea despre sora Verginica s-a răspândit în multe laturi ale țării. Astfel au auzit și niște creștini din Întorsura Buzăului. A coborât Domnul acolo. Au participat mulți creștini, dar au fost printre ei și inimi împietrite, care au mers și au sesizat autoritățile. Venind acolo, au fost arestați. Sora Verginica era însoțită de cumnatul ei, Gheorghe Eftimie. După cercetări, au fost eliberați din închisoare și au fost încredințați tribunalului militar din Sibiu. La a treia înfățișare am fost și eu de față. Plecând de acasă împreună cu ea, mama și sora ei au rămas plângând de teamă că nu se vor mai întoarce. În drum spre Sibiu

ne-am oprit la Întorsura Buzăului, unde a coborât Domnul, și printre alte învățături dumnezeiești, a spus: «*Aveți un prag de trecut*». În drum spre tribunal, am intrat în catedrala ortodoxă din Sibiu, unde sora Verginica s-a spovedit și s-a împărtășit. După judecarea procesului, s-a dat sentința. Sora Verginica și cumnatul ei au primit câte doi ani de închisoare. Pentru mine a fost o zi foarte grea. Eram în stare să o răscumpăr executând pedeapsa în locul ei. La despărțire, cu lacrimi în ochi m-a rugat să nu o părăsesc pe mama ei și să o ajut cu ce pot.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am întâlnit din nou, dar vrăjmașul diavol nu a încetat războiul lui pe care l-a declarat creștinilor, și din nou i-a învrăjbit pe cei din jurul lui Verginica, și a fost iarăși internată la spitalul Gheorghe Marinescu (Nr. 9) din București, unde a fost injectată cu ser care nu mai era valabil, și a suferit nespuse de mult.

Multe scene dureroase din viața lui mămica Gigi am cunoscut, dar și multe bucurii sufletești, când Domnul ne hrănea din cer, și de aceea mare a fost durerea pentru toți cei ce au cunoscut-o, când s-a mutat dintre noi la cele veșnice, rugându-ne să nu ne despărțim de învățăturile cele sfinte cu care ne hrănea Domnul prin gura ei.

*

În 1958 aveam 17 ani, și am mers împreună cu mama pentru prima oară la sora Verginica să ascultăm ce spune, fiindcă i se dusesse vestea că în urma unui post de patruzeci de zile Dumnezeu vorbește prin ea. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu poate vorbi printr-o femeie simplă, așa cum era ea, dar când am auzit-o la prima întâlnire: «*Tine-re-lule, crezi tu că Eu sunt Dumnezeu, Care-ți vorbesc? De ce ai gândit că Dumnezeu nu poate vorbi printr-o femeie? Iată, acum Eu sunt îmbrăcat în lumină, port în mână toiag de foc și cânt la poporul Meu prin acest fluieraș. Nu vrei să cânti și tu? M-aș arăta ca să Mă vedeți, dar s-ar întâmpla la fel ca și cu străjerii de la mormântul Meu*», am crezut că Dumnezeu e cu această femeie. Cu timpul, am rărit întâlnirile cu Verginica și mersul la biserică, și am fost înștiințat de creștinii care o vizitau că dacă nu-mi întrerup comportările rele, Domnul a hotărât să mă bage la curățat. Și așa a fost, fiindcă la puțină vreme m-am îmbolnăvit greu. Am fost anchilozat, am stat în pat o lună de zile, după care m-am însănătoșit. A doua minune pe care am trăit-o a fost cu fratele meu cel mai mic, care a fost născut cu malformații, cu picioarele nedevelopate, iar la scurtă vreme și-a rupt și coloana vertebrală. La cinci-șase ani se târa bietul copil pe mâini. A fost trimis la București pentru operație, dar medicii spuneau că nu garantează reușita. Atunci am plecat împreună cu părinții și cu fratele meu bolnav, la Maluri, la Verginica. În timpul când vorbea Dumnezeu prin ea, a luat copilul în brațe, l-a închinat, și de atunci copilul s-a vindecat. Era de ziua sfântului Spiridon.

Am mai văzut o minune. În satul vecin, în Mănești, era o femeie bolnavă de cancer, soția lui Gheorghe Dimovici, care a fost vindecată de boala ei. Multe au fost minunile, dar acum mi le amintesc numai pe acestea pe care le povestesc cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Ion, comuna Tătărani, Dâmbovița

*

Mă numesc **Ocolescu Elvira**, locuiesc în București, în cartierul Rahova.

În luna decembrie 1955 am cunoscut-o pe Tudorache Virginia din satul Maluri, prin care Dumnezeu vorbea cu poporul Său. Această tânără, fire blândă și împăciuitoare, fără studii, decât cât îi trebuia să scrie și să citească, păstoriță de vite, orfană de tată, m-a uimit de la prima întâlnire și a stors din ochii mei mulțime de lacrimi prin lucrarea care se făcea prin ea. Am îndrăznit să-i dau adresa mea și să o rog să mă viziteze dacă va voi Dumnezeu. Nu am așteptat mult, și în anul 1956 Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea, căci din modesta mea casă Și-a făcut sălaș pentru mai mulți ani.

Să nu creadă cineva că este vorba de hipnoză sau spiritism. Era lucrarea Duhului Sfânt, care începea cu semnul sfinteii cruci: «*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă, copiii Mei! Am venit la voi în trup și M-ați răstignit. Acum vă vorbesc în Duh și vă anunț a doua venire a Mea. Nu vasul Meu este Dumnezeu, ci Duh de la Dumnezeu grăiește prin el. Nu vă închinați vasului, ci lui Dumnezeu, Care lucrează prin el, că l-am ales din gunoi, l-am curățit, și acum vorbesc cu voi prin el*». Apoi lucrarea curgea ca un râu ore întregi, de nu te mai săturai chiar și atunci când te muștra pentru păcate. Muștrările erau atât de dulci, la fel ca și sfaturile. Nimic nu era în afară de învățatura sfinteii biserici, căci dacă ar fi împlinit poporul măcar o parte din ce se spunea, am fi fost o țară de sfinți. Zicea: «*Drumul spre Mine este postul, rugăciunea, milostenia, spovedania și împărtășania. Nu vă depărtați de biserică*». Dar pe de altă parte zicea: «*Vai vouă, preoților care fumați în sfântul altar sau vă căsătoriți a doua oară!*».

Maica Verginica nu știa niciodată ce se vorbește, și când se trezea, ne întreba pe noi dacă a vorbit Domnul. În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei. Acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu știa ce s-a vorbit. Pentru încredințarea mai mare a noastră, această lucrare se adevăra prin fapte împlinite, și voi enumera numai câteva. În anul 1956 o strigă pe mama mea: „Marie, am să-ți iau ce ai tu mai scump, dar tu să zici: «Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat». Dar să știi că va fi numai o încercare“. „Da, Doamne, a răspuns mama mea, așa voi face“. După câteva

zile, fiica mea s-a îmbolnăvit grav, cu febră mare. Am chemat Salvarea și i-a dat internare, cu diagnosticul polio-mielită. Fiica mea avea șapte ani și nu se ținea pe picioare. Mama mea a căzut în genunchi la icoană, și cu lacrimi striga: „*Ce Ți-am făcut, Doamne, de îmi iei copilul?*“. Imediat m-am dus cu fiica mea la spital pentru internare și, spre marea mea uimire, când a consultat-o la camera de gardă, ea stătea pe picioare, și m-a trimis imediat cu ea acasă, sănătoasă. În tot acest timp, noi am uitat de încercarea promisă. După puțin timp, a venit maica Verginica, și în vremea vorbirii Domnului, a strigat-o pe mama mea și i-a zis: „*Marie, de ce strigai așa la icoana Mea? Nu ți-am spus că doar o să te încerc?*“.

De multe ori striga: «*Nu mai trăiți ca și câinii, în curvie! Faceți legătură prin altar și biserică*». Într-una din nopți mă strigă pe mine în timpul grăirii cerești și îmi zice: „*Mergi pe strada ta, la Gheorghe, și spune-i să se cunune, că acest om multe milostenii face, dar este necununoscut*“. Era cam în jurul orei cinci dimineața; m-am dus la acesta acasă și l-am găsit tocmai când se îmbrăca să plece la serviciu. I-am povestit despre lucrare, și imediat și-a luat soția și a venit la casa mea. Cineva dintre noi a chemat preotul, și până la ora nouă nunta era gata, cununându-i chiar maica Verginica.

În luna iulie apoi, de sfântul Ilie, s-a făcut o excursie la peștera Ialomicioara, la care au luat parte foarte mulți creștini, din mai multe părți ale țării. Am mers și eu cu fiica mea și cu maica Verginica. Plecarea a fost din Moroieni, pe la ora 3 noaptea. În timpul zilei, când treceam munții, ardea soarele atât de tare că abia mai puteam merge. Creștinii mergeau cântând pe poteci, iar mai la urmă era și maica Verginica, însoțită de mine și de alți câțiva creștini. Mergea încet, că era mereu bolnavă. La un moment dat s-a oprit pe iarbă ca să se odihnească puțin, dar în acest timp a adormit și a vorbit Domnul: „*Măi, copiii Mei, știți voi cine merge înaintea voastră? Domnul Iisus Hristos, călare pe asin. Iată, Maica Mea vrea să vă răcorească. Este deasupra voastră cu o donicioară în mână. Voi cântați: Mântuiește, Doamne, poporul Tău!...*“. Noi am cântat (eram circa 7-8 persoane) și în clipa aceea am fost stropiți cu apă așa cum se stropește cu busuiocul, aceasta făcându-se numai în locul în care eram noi. Totul a durat cam zece minute, ceilalți creștini neștiind de această minune, deoarece ei mergeau înainte cântând. Ajunși la peștera Ialomicioara, aici s-a coborât vorbirea Domnului toată noaptea, dar dintr-o dată a strigat: „*Femeie, tu, care ai patruzeci de avorturi, mărturisește-ți păcatele!*“. Și a strigat atât de supărat încât maica Verginica a început să se zbućume în pat, dar nimeni nu recunoștea acest mare număr de avorturi. Una dintre femei a vrut să iasă pe ușă, dar în clipa aceea și-a fracturat piciorul. Și a zis Domnul: „*Iată, ți-am dat semn, pentru că ai vrut să fugi*“, iar femeia, cu lacrimi, a recunoscut totul. Nu o cunoștea nimeni, dar se atașase pe drum, din curiozitate.

În octombrie 1960 s-a întors de la închisoare direct la mine acasă. Era arsă pe picioare cu țigara, ca să vadă dacă simte ceva când vorbește. Mi-a povestit lucruri îngrozitoare pe care le-a petrecut în închisoare, mai ales că la început a fost în celulă cu niște sectante, și în timpul cât adormea și vorbea Dumnezeu prin ea, acestea îi băgau în gură murdăria din hârdău. Noaptea aceea a coborât Domnul și a strigat-o pe mama mea: „*Marie, ia-ți rămas bun de la fiica ta; Elvira, ia-ți rămas bun de la mama ta; mielușico, ia-ți rămas bun de la bunica ta, că milă ca de la ea nu veți mai vedea. Marie, nu te teme, că venirea ta la Mine va fi ca fulgerul, nu ai să simți nimic*“. În luna februarie, sâmbătă, mama mea a făcut colivă pentru morți, s-a spovedit și s-a împărtășit. A doua zi, 26 februarie 1961, mai veselă ca altădată, a mers la biserică, și când a venit acasă și am vrut să servim masa, mama a murit de congestie cerebrală.

Maica Verginica era din ce în ce mai căutată de miliție. De aceea m-am hotărât să nu mai chem pe nimeni străin când are să mai vină ea la mine ca să asculte lucrări prin gura ei. Acest lucru l-am hotărât cu mama mea. Dar în luna octombrie 1960, pe când grăia Domnul la mine în casă, și fiind sigură că nu este nimeni străin, a început Domnul să strige: „*Femeie, pentru ce te-ai despărțit de biserică? Mai bine îți frângeai mâinile și picioarele decât să te desparți de biserică. Femeie, femeie, ard doisprezece fluturi în foc, și cu tine treisprezece, femeie. Mergi la biserică și te spovedește!*“. Maica Verginica a început să se zbućume în pat și să strige mai tare. Eu plângeam, că nu știam ce înseamnă acest lucru, dar lângă pat a apărut o vecină, cu numele Teodorescu Anastasia, și pe care o adusesse mama mea să asculte în ascuns, și a început să strige cu lacrimi în ochi: „*Eu sunt, am douăsprezece avorturi și m-am dus la adventiști*“. Dimineața s-a dus la biserică, s-a spovedit, și urmează la biserică Sfânta Parascheva. Tot acestei persoane i-a zis Domnul: „*De nu vei păzi zilele sfinților Mei, îți voi lua zilele înainte de vreme*“. În ziua de sfântul Spiridon această persoană a fost accidentată grav în felul următor: s-a dus la un magazin în Calea Ferentari să cumpere pește și, stând la rând, care era foarte mare, a trecut o mașină pe stradă, a călcat pe o piatră și a sărit în capul acestei femei. A fost transportată la policlinică, unde i-au pus copci și i-au dat primele îngrijiri medicale. Seara m-am dus și eu să o văd, și ea mi-a mărturisit plângând că în acea zi spălase rufe, și Dumnezeu a pedepsit-o pentru aceasta.

Înainte de 1 mai a venit maica Verginica la mine, și a zis Domnul în cuvânt: «*Copilașii Mei, iată, ziua de 1 mai este înaintea învierii Mele (Paștile cădeau pe 6 sau 7 mai în anul acela), iar voi vreți să sărbătoriți Paștile pe ziua de 1 mai. Iată, de 1 mai voi da furtună, iar de ziua învierii Mele voi da soare; în prima zi puțin, a doua zi mai mult, iar a treia zi mai mult*». Deși cu două săptămâni înainte de 1 mai au fost zile însorite, în noaptea de 1 mai a venit o furtună, că toate lozincile, tablourile și alte pavoazări au fost aruncate la pământ, iar de Paști a fost așa cum a zis Domnul, cald și soare. Mai târziu a venit iar vasul Domnului la mine, și a zis Domnul: «*Atâta pagubă le-am făcut, că dacă eram cu trupul pe pământ, Mă răstigneau din nou*».

În una din vorbiri la mine în casă Domnul a zis: «Când acest copil va împlini douăzeci și șapte de ani, cei care sunt pe casă să nu se coboare, căci pe unul îl voi lua, și pe altul îl voi lăsa». Acest copil era nepotul meu. El a împlinit douăzeci și șapte de ani în februarie, iar pe 4 martie a fost cutremurul.

Într-o duminică a zis Domnul: «Mamă, mamă, plângi pe fiul tău, că nu a fost pe calea Mea, iar tu, mamă, bucură-te că fiul tău a fost pe calea Mea». În casă eram mai multe mame, dar în duminica următoare fiul uneia dintre noi, cântăreț la orchestra de la Operă, a ars în mașină, iar fiul lui Gheorghe Tocaș, cel care fusese cununat prin porunca lui Dumnezeu, a fost călcat de mașină.

În anul 1972, în una din nopți, a zis Domnul: «Măi copii, am vrut să arunc mreaja în România în această noapte, ca să pescuiesc. Dar Maica Mea plânge și se roagă pentru prunci, să nu pescuiesc în România. Iată, am aruncat plasa în altă parte și am scos năvodul plin cu pești. Acum stau pe mal și aleg peștii cei buni din cei răi. Măine să citiți în ziare unde am aruncat năvodul». O, minune! Când am citit în ziare, am aflat că un puternic cutremur, cu mii de morți, a fost în Iran și Irak.

Într-o altă vorbire a zis Domnul: «Elvira, iată, va veni în casa ta un bubos ca să mănânce din strachina ta. O, de ai ști tu cine este acel om plin de bube!». Într-o sâmbătă din postul Paștelui, când am venit cu coliva de la biserică, am găsit pe piatra de la scara casei un om străin, plin de bube pe la gură, care aștepta să mănânce. Când m-a văzut, și-a descoperit capul și am rămas uimită. Capul lui era tăiat de deasupra frunții până la ceafă, așa cum tai un pepene, și era nevindecat. L-am pofțit în casă și, împreună cu mama mea, i-am dat să mănânce. L-am întrebat de unde vine, și mi-a spus că de departe. L-am întrebat unde se duce, și mi-a spus că departe. L-am întrebat cum îl cheamă, și nu mi-a răspuns. Era scurt la vorbă și grăbit. A mâncat, dar nu a băut. Minte mea a fost atât de întunecată că nu mi-am amintit deloc de cele spuse de Domnul, decât după plecarea lui. Oare, cine să fi fost?

Altădată eram acasă la mama Verginica, singură cu ea, și a zis Domnul: «Elvira, să spui copiilor Mei să nu se smintească de ce voi face Eu». A doua zi ne-am dus amândouă în grădină să culegem porumb și am găsit și câteva ciuperci cu care am trimis-o pe maica Verginica acasă, iar eu am mai rămas să mai culeg câțiva porumbi. Când am intrat în casă, era în jurul orei 11, am găsit-o pe mama Verginica în fața icoanelor, plângând cu suspine și cerând ajutor de la Dumnezeu. M-a luat în brațe îngrozită și mi-a zis că se dărâmă casa, că eu nu văd cum pereții se bat între ei? Eu nu vedeam nimic din ce îmi spunea, dar plânsul ei a devenit strigăte de jale, spunând că Dumnezeu a plecat din casă. În zadar căutam să o liniștesc, căci plângea cu suspine și era plină de sudoare. Pe la ora 15 a început un uruit, casa a început să se clatine, pereții să se desfacă, și mi-a spus să fug ca să nu mă găsească miliția, fiindcă nu era voie să meargă nimeni la ea. Și așa a mutat Domnul pe Verginica din satul acela.

Lucrarea Domnului a fost mare, dar oamenii (noi) au stricat mult, deoarece s-au ivit neînțelegeri (eu sunt al lui Chefa, eu, al lui Pavel). Acestea au dus la dezbinare, cu toate strigătele Domnului după rătăciți.

Cine poate să povestească puterea cuvântului sau numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin acest vas ales? Din toate, trebuie să reținem: post, rugăciune, mai ales la miezul nopții, spovedit, împărtășit, milostenie. Pentru tot ce am scris răspund în fața lui Dumnezeu.

*

Mă numesc **Vlad Maria**, din Ucea de jos, județul Brașov.

În luna noiembrie 1979, după spovedania mare, săvârșită la preotul Visarion de la mănăstirea Clocociov, mă rugam mereu la Dumnezeu, dar nu știam ce să cer, și ziceam: „Primește-mă și pe mine, Doamne, în grădina Ghetsimanilor!”. De multe ori nu mai știam ce să cred cu adevărat, fiind asaltată de sectanți, la serviciu, și mai ales când vedeam că nici creștinii ortodocși nu respectă nici unul cele cerute de această credință dreaptă și sfântă, credința ortodoxă. Doream să găsesc undeva ceva mai select, mai înalt. Alergam pe la mănăstiri și biserici. Dar într-o zi șoferul Neacșu Petre, prietenul nostru de familie, în urma unei călătorii în care eu cu mama mea am fost transportate de la Ucea la Sibiu, s-a reîntors în Ucea și m-a luat și m-a dus într-un loc minunat (în grădina lui Dumnezeu), unde am găsit niște oameni devotați Lui. Aici am găsit tot ce îmi doream. Am găsit apogeul credinței adevărate, întâlnind-o pe mămica Verginica, vasul ales de Dumnezeu pentru conducerea poporului cu adevărat creștin-ortodox pe drumul adevăratelor împliniri. Îngenunchind la picioarele acestei lucrări cerești, am auzit cuvântul Domnului Iisus Hristos, care curgea prin gura acestui vas purtător de duh ceresc. Mama Verginica mi-a pus mâinile pe cap, dar ce am simțit în acel moment n-am mai simțit niciodată, căci Duhul lui Dumnezeu m-a curențat prin tot corpul, scurgându-Se din mâinile celei ce mă cuprindea la piept cu întreaga sa dragoste, iubire și milă.

În vară, datorită unei boli agravate, am fost internată la spital la București, unde ea mi-a trimis solie scrisă: „Fericiți cei ce au parte de prima înviere!”. Lângă ea îmi era singurul loc de pe pământ unde mă simțeam în siguranță, lângă Dumnezeu. Sub o protecție divină, parcă nu mi se mai părea nimic greu în lupta cu viața. Plecam acasă, și de acasă ceream mereu ajutorul, care nu întârzia să vină, fie prin vise, fie prin minuni. Astfel, într-o noapte, am visat-o venind la mine cu patru iconițe, și mi-a spus că sfinții din ele îmi vor fi mereu de mare ajutor. Altă dată am visat-o cu sfântul Ioan Evanghelistul și cu părintele Arsenie Boca; venise să mă întărească în încercările vieții. În alt vis a venit la mine cu cei doisprezece apostoli, spunând: „Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor și face sfat“.

Eu nu pot spune că după plecarea ei cu trupul ea a încetat să vină în ajutorul creștinilor care au fost hrăniți cu cuvintele vieții prin gura ei, căci eu când eram amenințată de necazuri strigam la ea, și ea mă atenționa: „*Fii atentă cu cine stai de vorbă, că este lup în piele de oaie*“, și de atunci niciodată n-am plecat de acasă fără să o chem în ajutorul fiecărei zile, și îi vedeam căzând la pământ pe toți cei ce mă dușmăneau.

În fiecare clipă simt ajutorul sfânt de la această mare trâmbiță apocaliptică, căci o chem în rugăciune să vină să mă ajute în lupta cu sectanții, dovedindu-mi cât de putrede sunt rădăcinile celorlalte credințe.

În anul 1991, primăvara, am visat-o că a venit și mi-a zis că este alături de Măicuța Domnului în ocrotirea României și că ea este patroana cerească a poporului creștin care s-a ridicat prin lucrarea ce a avut-o ea de la Dumnezeu și că ea este la cârma corabiei (care s-a ridicat la cuvântul Domnului, în anul 1992, la Pucioasa) și care se numește biserica Noului Ierusalim.

*

Mă numesc **Dănciucă Gheorghe**, de profesie agronom, actualmente pensionar. De când am auzit de minunea de la Maglavit prin Petrache Lupu, deși eram un copil de numai paisprezece ani, am început să citesc sfânta Scriptură, iar după ce am văzut minunile și am simțit mâna lui Dumnezeu, care m-a ocrotit în timpul războiului, am ajuns la concluzia că Dumnezeu niciodată n-a lipsit de pe pământ, că El este în permanență în mijlocul oamenilor, având un popor binecuvântat prin care a lucrat în așa fel ca în permanență să mențină un echilibru al adevăratei credințe și o permanentă combatere a minciunii și a duhurilor rele.

În luna octombrie, anul 1959, în casa unui creștin din Mănești, am cunoscut-o pe proorocița Virginia. Era culcată într-un pat. În cameră era întuneric pentru a nu se bănuie că se face vreo adunare. Deasupra capului ei, la distanță de vreo 20 de cm, se vedea o lumină mică de tot, cam de mărimea unui ochi de rândunică. Înfricoșat fiind de această lumină, m-am așezat și eu într-un colț al camerei, ca să nu deranjez cu nimic cele treizeci-patruzeci de persoane care mai erau acolo. După miezul nopții am auzit cuvintele: „*Pace vouă!*“. Coborâse Domnul prin Duhul Sfânt, sălășluit în trupul ei, servindu-Se de coardele ei vocale. Am ascultat cu mare atenție acest mesaj minunat, și toate frazele lui cuprindeau un înalt nivel filozofic, cum pe pământ nu auzisem niciodată o așa predică, cu atât mai mult cu cât ea nu avea școală, decât două clase primare. Ascultând această sfântă vorbire, m-am umplut de bucurie, dar și de frică. După o oră și jumătate de vorbire, a încheiat prin a spune o pildă despre un fumător oarecare, care e oprit la vama fumatului. Eu, știind că fumez, am înțeles că acea pildă pentru mine era spusă, și de atunci n-am mai fumat.

Această mare proorociță, din anul 1923, de la nașterea sa, a fost dăruită cu acest mare dar.

În vinerea Patimilor o lumină mare a coborât din cer către căsuța ei cea mică din satul Maluri, și în această lumină s-a văzut Domnul Iisus Hristos, Care ca un fulger cobora, și a intrat în casa sa. Această minune se petrecea în anul 1955, anul în care sfântul Calinic de la Cernica striga din mormânt să-l scoată. Această coborâre a văzut-o Andreiana, mama ei, care atunci se afla pe afară, precum și alte persoane care întâmplător se aflau pe afară. Atunci a fost prima dată când a coborât Domnul în vasul trupului ei.

În timpul vorbirii dumnezeiești trupul ei nu mai simțea nici o durere dacă cineva o tăia sau o înțepa în acel timp. În anul 1956 a fost arestată și băgată într-o celulă cu sectanți care, nesuportând sfânta cruce și vorbirea dumnezeiască, s-au hotărât s-o bată până o vor omorî. Pe lângă chinurile pe care le-a suferit de la cei cu care stătea în celulă, a fost supusă și asprimii ofițerilor de securitate din Sibiu, care, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, o frigeau cu țigara pe mâini și pe picioare, îi puneau bile de fier fierbinți sub subțiori, chinuri pe care ea nu le simțea atunci când vorbea, dar le simțea după ce se trezea. I-au pus zăbală în gură ca să nu mai poată vorbi, și tot a vorbit. În luna ianuarie au băgat-o într-un butoi cu apă, legată de mâini și de picioare. Afară erau minus unsprezece grade, iar dimineața când au venit, au găsit-o vie, iar apa din butoi nu înghețase.

Vestea despre această proorociță a ajuns până la Gheorghe Gheorghiu-Dej, care în anul 1957 a dat dispoziție să o aducă în fața lui și el a eliberat-o. După ce a fost eliberată, am participat la mai multe coborâri ale Domnului, mesaje în care Domnul ne învăța frica de Dumnezeu și orânduiala lăsată pe pământ prin sfinți.

În anul 1959 am fost înștiințat de Domnul că această proorociță trebuie să se căsătorească, și a fost ales tânărul Stoica Nicolae, frate cu soția mea. Această căsătorie sfântă și binecuvântată de Domnul s-a făcut cu scopul de a avea ea un ocrotitor pământesc, așa cum a ocrotit și bătrânul Iosif pe sfânta Fecioară Maria, și, apoi, pentru a mai rezista presiunilor antichriste, care nu slăbeau să o supravegheze și să o urmărească, astfel ea fiind ocrotită de eventualele arestări și maltratări. Pe 31 decembrie, în noaptea spre 1 ianuarie anul 1959, a avut loc logodna în casa socrului meu, în prezența unui număr de vreo patruzeci de creștini. Pe la orele două noaptea casa a fost încercuită, și proorocița Virginia a fost arestată și dusă la Târgoviște, băgată într-o celulă cu niște câini lupi. Și acolo însă a coborât Domnul, iar în timp ce era vorbirea Domnului, i-au băgat în gură sticlă pisată, au ars-o la tălpi și pe picioare cu țigara, ca să vadă dacă mișcă.

În luna mai, anul 1960, a avut loc căsătoria și nunta la socrii ei, la Mănești. Au venit creștini din toată țara, însă toată această festivitate a fost dirijată de Însuși Dumnezeu. Cununia s-a oficiat în biserica parohială Mănești, preot fiind Mitrescu Ioan. Cât timp a durat sfânta slujbă a cununiei, o lumină a stat mereu asupra capului proorociței, astfel încât, de emoție, preotul a făcut slujba foarte greu.

Am fost anunțat de Domnul că voi fi arestat, dar nu voi face închisoare decât un an. În decembrie 1966 am fost arestat și dus la Ploiești. Pe la sfârșitul lunii aprilie, anul 1967, s-a auzit deasupra închisorii în care eram arestați glasul lui Dumnezeu, Care spunea: „*Dați drumul copiilor Mei! Este Dumnezeu! Aveți familii și copii și veți fi judecați de Dumnezeu!*“. Era un glas cutremurător, care s-a repetat câteva zile, de se cutremurau și zidurile clădirii. Acest glas a fost auzit de toți securiștii care au fost acolo și în împrejurimi. Am fost anchetați timp de șapte luni, eu și soțul lui Verginica, pe care-l avea ca ocrotitor. Procesul a avut loc la București, unde prin sentință am fost condamnat la șase ani muncă silnică, cinci ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii. Procesul a durat de la orele opt dimineața până după miezul nopții. În timpul procesului mi s-a arătat proorocița Verginica, strălucitoare, cu o cruce mare în mână, și mi-a spus să-i spun președintelui tribunalului că voi face închisoare numai un an, ceea ce am și făcut, la care toată sala a început a râde. După un an și 18 zile am fost puși în libertate; deci s-au împlinit cele spuse de proorociță.

În anul 1964, în Maluri, s-a construit o casă pentru această proorociță, casă care s-a dărâmat în anul 1972, și, odată cu ea, mai mult de jumătate din locuințele oamenilor au fost dărâmate de o puternică alunecare de pământ. Acesta a fost ca blestem al lui Dumnezeu, anunțat de proorociță mai dinainte, din cauza împotrivirii pe care o manifestau locuitorii, și a hulei împotriva acestei proorocițe a lui Dumnezeu. A scos-o Domnul de acolo mutând-o la Pucioasa, într-o casă construită în anul 1973, după care satul Maluri s-a dărâmat în proporție de 70%. Iată numai un fragment din cele anunțate de Domnul: «*Nu îngădui la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, false. Schimbă-ți faptele, creștine, că dacă nu te vei schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu*» (mai 1968).

În anul 1978 l-a vindecat pe copilul lui Vasile Jaravete, care a fost născut infirm; a vindecat de cancer pe Maria Dimovici din Mănești, pe Mariana Șerban de la Valea Lungă, pe Maria Cârlan din Moreni; a vindecat de epilepsie pe Didă Maria din Gheboieni. De multe ori, în cazuri de secetă prelungită, la rugăciunile ei Dumnezeu slobozea ploaie. Mulți au fost vindecați. Animalele din gospodăriile creștinilor au fost vindecate de bolile lor.

Pe 14 decembrie 1980 a fost mutată de la noi, mutare care fusese anunțată de multe ori în ultimul timp, și a fost anunțată și mutarea mamei sale, Andreiana, la un an după plecarea ei. În anul 1987 a fost dezgropată, și trupul ei era întreg, nimic stricat, având o culoare maronie, la fel ca sfintele moaște din biserici, și emanând o mireasmă nemaîntâlnită, atât în mormânt, cât și în tot cimitirul.

*

Mă numesc **Bănescu Emilian**, din comuna Moroieni, județul Dâmbovița, creștin-ortodox, fiu duhovnicesc al sfintei noastre biserici strămoșești. Cred că Dumnezeu pregătește omul dinainte de a se naște pentru cele ce are de întâmpinat pe calea vieții acesteia spre mântuire.

De mic copil am fost firav la trup, și pentru aceasta simțeam că voi fi disprețuit de lume și că nu mă voi putea încadra în rândul ei. Am simțit apropierea de Dumnezeu prin sora mea mai mare, Ricuța, care era pe atunci la școala profesională din Mija, și a cărei viață era profund marcată datorită apropierii ei de mămica noastră Verginica din satul Maluri, Pucioasa, despre care se dusesse vestea că este trâmbiță apocaliptică, prin care Domnul Iisus Hristos face pregătire poporului creștin din urmă, în vederea întâmpinării celei de a doua arătări cu slavă a Domnului și a înfricoșatei judecăți. Eram mic atunci, și duhul meu tânjea să se alipească profund de această mare și dumnezeiască lucrare.

Întâia oară, am văzut-o pe mămica Verginica la Moroieni, în casa părintească, în ziua nunții sorei mele, Ricuța, nuntă despre care Domnul zisese că va fi ca aceea din Cana Galileii. Atunci am auzit întâia oară cuvântul Domnului prin ea, începând astfel, ca semn de recunoaștere: «*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă, fiilor!*». Deci mărturisesc fără rezerve că după cuvânt cunoșteam că Acela Care vorbea prin gura acestui vas ales era Domnul, Cel Care prin cuvânt a făcut cerul și pământul. Pentru că în mulțimea care asculta erau și inimi lipite de materie, căroră Duhul Sfânt nu le putea descoperi adevărul, căci considerau cuvântul auzit ca fiind al trupului care vorbea, Domnul adăuga de multe ori aceste cuvinte: «*Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt, nu acest trup. Acest trup, știți că l-am curățit prin boală grea și l-am făcut curat și de mare preț, și de nu veți lua aminte la aceste cuvinte, îl voi lua de la voi și îl veți mai vedea la vremea de judecată, căci nu este prețuit nici de sat, nici de creștini*».

De atunci m-am alipit de acest suflet bun și l-am iubit și l-am prețuit mai mult decât pe părinții mei. La Maluri, în satul ei, am mers întâia oară în anul 1968, când aveam 18 ani. Eram atunci bolnav din pricina unei eczeme și aveam răni pe tot corpul și pe față, din care cauză mă rugam lui Dumnezeu să nu am căsătorie, să nu fiu de răs pentru soția mea. Am fost internat de multe ori la dermatologie, dar fără nici un rezultat. Bunătatea lui Dumnezeu a arătat o vedenie frumoasă lui mămica Verginica, și ea s-a grăbit să vină la București să mi-o spună. A văzut un lac mare și tulbure, și pe mine cum mă scăldam în el. Apoi a văzut un înger coborând din cer și a dat drumul unui stăvilar și a curs toată apa murdară, și bazinul s-a umplut cu apă limpede, iar pe mine m-a văzut transformat într-o lebădă mare, albă, și mă scăldam în acea apă. Mămica Verginica mă striga: „*Milică, Milică, hai la mămica!*“. Dar îngerul i-a spus: „*Lasă-l, Verginico, să se spele bine, și apoi va veni definitiv la tine*“. Și s-a întâmplat așa, căci Domnul m-a curățit prin suferință pentru vindecarea rănilor păcatelor mele, și apoi m-a luat din familia părinților mei și m-a unit cu familia Sa, că așa numea Domnul familia vasului Său.

Am plecat pentru serviciul militar, și acolo am simțit pustiul sufletesc, căci nu aveam rugăciunea de acasă și postul rânduit de sfânta biserică, și, peste toate, nu mai eram prezent când Domnul cobora cuvintele vieții veșnice. Era vremea comunismului, vreme potrivnică legii lui Dumnezeu, când eram controlați dacă deținem sfânta cruce, agheasmă, anafură. Domnul ne atenționa să ținem ascunsă taina lucrării, căci nu era vremea descoperirii.

A trecut vremea serviciului militar și am venit la Maluri, la mămica Verginica. Era tare bolnavă, în durere și în mare lipsă, dar mai greu de suportat era controlul miliției, căci deși în constituție era garantată practicarea religiei, pentru a distruge adevărata credință se supraveghea calea ce duce la Maluri sub motiv că acolo se fac adunări pentru răsturnarea regimului. Mama Verginica locuia împreună cu mama ei, Andreiana, și cu fiica ei adoptivă, Veronica, și sora Veronicăi, Lenuța, care, fiind suferindă, a crescut și ea în acea casă. Eu mă rugam lui Dumnezeu: „*Doamne, găsește Tu un mijloc pentru a face parte din această familie și să pot fi de folos!*“. Și după un timp mămica Verginica mi-a spus că Domnul mă întreabă dacă eu consimt căsătoria cu această ființă suferindă, Lenuța. M-am bucurat de mila Domnului și am primit, iar preotul Leonard Ioan Popescu de la biserica Glodeni-Vale ne-a cununat, noi hotărând în fața Domnului să trăim în curățenie, de vreme ce locuiam în aceeași casă cu mămica Gigi. Așa fiind lucrurile, locuiesc în casa în care a trăit și de unde s-a mutat la ceruri Verginica.

Timp de șapte ani am fost martor aproape de fiecare dată când cobora Domnul și grăia cu poporul Său, fie la Pucioasa, fie în localitățile unde eram trimiși prin cuvântul lucrării. După cum scrie în sfânta Scriptură că Domnul era Om al durerii, așa și mămica Verginica a fost fiica suferinței, căci a purtat în trupul ei dureri nespuse, ca rod al păcatelor noastre, ale fiilor dăruiți ei de Domnul. Singura bucurie a ei pe pământ a fost legătura neîntreruptă cu cerul. Fiind trează, ea în tot momentul cu ochii duhului Îl vedea pe Domnul îmbrăcat în veșmânt alb, purtând semnul cuielor din mâini și din picioare și cununa de spini. Se împărtășea aproape în fiecare săptămână, după trei zile de post, iar părintele paroh era înțelegător față de ceilalți credincioși. Venea ori de câte ori îl chema și făcea slujba de dezlegare, și apoi o împărtășea. În ultima vreme odihna ei era stând sprijinită de perne, și ne ruga și pe noi să stăm de veghe cu ea. Mulți sfinți veneau la ea în vedenie și îi povesteau viața lor și o înveseleau arătându-i frumusețile raiului. Așa petrecându-și vremea, ne povestea viața ei, tristă și simplă, și vedeniile dumnezeiești.

Odată, când a fost dusă la spitalul de nebuni din Plătărești, spunea cum a fost dusă la un loc cu cei închiși și condamnați la moarte. Acolo era un lac și trunchiuri de copaci prin apă, și fiecare condamnat era așezat pe o buturugă. Din apă ieșeau șerpi care-i mușcau și, căzând în apă, se înecau. Au așezat-o și pe ea pe un trunchi, și în acel moment a apărut Măicuța Domnului zicând: „*Nu te teme, Verginica! Eu te voi ține să nu cazi în apă!*“. Și a stat așa multe zile, încât se mirau chinătorii ei care, neștiind puterea Domnului, ziceau că e vrăjitoare.

Fiind vremea ateismului și voind Domnul să ne crească în legea Sa cea sfântă ca să nu ni se pară greu și să nu-L părăsim, la început nu a arătat calea Golgotei și a înfrânării, ci a unit tineri prin căsătorie, și zicea: «*Voiesc de la cei pe care Eu, Domnul, i-am unit, să fie ca niște stâlpi de lumină pentru cei ce merg spre mântuire ca să nu piardă cărarea*». Apoi, după o vreme, fiindcă ne apropiam din ce în ce mai mult spre poarta cea strâmtă pentru a intra în patria cerească, am auzit învățătura pentru oprirea întinării soțului cu soția: «*A venit vremea, creștine, ca soția ta, de acum, să-ți fie ție soră, ca să fiți curați și cu trupul și cu duhul*». Cei ce au fost încredințați că Domnul este Cel Care grăiește, cu mare bucurie au primit această învățătură pe care Duhul Sfânt o grăise și în vremea primilor creștini prin gura sfântului apostol Pavel: «*Și aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum nu ar avea*» (I Corinteni, 7/29).

Întotdeauna Domnul ne-a rugat, nu a obligat pe nimeni; fiecare a împlinit după măsura dragostei sale. Pentru cei ce se îndoiau în cuvântul Său, Domnul grăia: «*Ce vei face, creștine, când Domnul Iisus Își va da lucrarea Sa pe față? Vei mai spune că nu e lucrarea lui Dumnezeu? Nu vei spune așa, ci vei tremura de groază*».

Mămica Verginica nu voia să lipsească de la sfânta biserică nici atunci când nu mai putea merge pe picioare și ne ruga să facem scăunel din mâinile noastre, și așa două persoane o transportam, căci zicea: „*Dacă mor, să mor în sfânta biserică!*“. În ultimii ani ai vieții pământești a avut regim alimentar foarte aspru și mă ruga să țin și eu cu ea, căci vine vremea când nu vom mai mânca nici noi carne, căci Domnul, cât a fost pe pământ, nu a mâncat carne. Când locuia la Maluri, spunea Domnul așa: «*Pentru necredința locuitorilor, satul acesta va rămâne pustiu*». Și așa s-a întâmplat, căci în anul 1972 au fost alunecări de teren, multe case s-au dărâmat, și s-a dărâmat și casa ei, lucrată din porunca Domnului. Atunci mulți s-au clătinat în credința lor, căci nu cunoșteau cuvântul Domnului, grăit prin acest vas atunci când a anunțat dărâmarea satului, căci s-a spus atunci de la Domnul: «*Fiilor, voi dărâma acest sat pentru necredința lui, și veți vorbi apoi între voi ca și prorocul Ieremia: Mergeți la locul Meu din Șilo și vedeți ce i-am făcut*».

În acel timp s-a întâmplat să fiu la Maluri. Era miezul nopții și eram îngrozit de ce vedeam; multe case plecate de la locul lor câte 50-100 metri. Oamenii au luat cu ei ce au putut, și au plecat în pribegie pe la rude până își vor construi alte locuințe. Mămica Gigi era bolnavă, pereții camerei au crăpat, și singura cameră în care se mai putea locui era cea a mamei Andreiana. Am mers cu toții în acea cameră, și la puțin timp a coborât Domnul, și după obișnuitul început a spus: «*De ce stați înmărmuriți? că și templul lui Solomon, unii l-au zidit, și alții l-au dărâmat. Mergeți și căutați alt loc, să mutăm lucrarea Mea*».

Am mers la Pucioasa și am găsit o căsuță cu o cameră și un hol, pe care am închiriat-o. Timp de un an și jumătate s-a construit noua locuință, cu multe împotriviri din partea autorităților. Cu mare greutate s-a transportat de

la Maluri tot ce s-a putut recupera din demolarea casei. Mai puțin ne-ar fi costat să cumpărăm cărămidă nouă, dar Domnul poruncise ca nu numai jumătățile, ci și sferturile de cărămidă să fie zidite în pereții noii case. Pe fiecare cărămidă a casei din Maluri mulți săteni dintre cei ce nu credeau în această lucrare dumnezeiască au văzut scris cu litere de foc: „*Sfințit Domnului*“. Acum, în locul unde a fost casa a rămas troița cu sfânta cruce, așezată de noi acolo din porunca Domnului.

În toate necazurile și strâmtorările vieții ei mama Verginica a aflat mult ajutor prin slujbele date unor preoți bătrâni și cu viața trăită în legea Domnului. Multora dintre ei Domnul le descoperea darul ce-l purta mămica Gigi, și ei îi spuneau: „*Ce dar ai tu asupra ta! Și cum de vii la mine?*“, iar mămica le răspundea: „*Domnul m-a trimis, căci prin rugăciunile preoților adevărați împlinește cererile creștinilor*“.

Mămica Verginica nu se supăra niciodată din cauza suferinței trupești, nici nu a cugetat vreodată, ci făcea ce stătea în puterea ei: se ungea cu sfântul mir din candelă, se stropea cu agheasmă mare și folosea medicamentele prescrise de medici. Medicii spuneau că are inima mult mărită și îmi șopteau mie că nu va mai trăi mult, iar mai târziu, după ce din nou îi solicitam, se minunau cum de mai trăiește. Mulți medici cărora Domnul le atinsese inima aveau mare milă de ea. De pildă, când se interna la spitalul din Pucioasa, doctorul Ițu Gheorghe i-a fost de mare folos. La vizită veneau și de la securitate, agenți îmbrăcați în halate albe, susținând că sunt medici, și o cereau la Târgoviște pentru experiențe, iar medicul, nebănuind adevărul, o dădea. Și, de fapt, ce se întâmpla? În timpul nopții, când ea adormea, cobora Duhul Domnului și grăia, iar securitatea scria ce se vorbea, și o injectau cu ser stricat și o băteau să se trezească, dar nu se trezea până ce Domnul nu termina ce avea de grăit. La trezire simțea usturime mare în tot trupul și striga de durere. După multe nopți ea a întrebat pe doctorul Ițu Gheorghe ce se întâmpla de are așa mari dureri dimineața. Atunci el a înțeles, și s-a împotrivit cu tărie celor ce veneau să o ia, spunându-le că el răspunde de securitatea ei.

Prezența Domnului în ființa ei era simțită de cei ce credeau cu adevărat. De pildă eu, fiind om cu fire neputincioasă și supus greșelii, mult am supărat pe Domnul cu viața mea, și din privirea și glasul ei simțeam că Domnul este supărat. Dojana ei răsuna în urechile mele precum glasul Domnului către Adam după ce a greșit: „*Adame, Adame, unde ești?*“. Așa simțeam și eu, încât mi se lua toată puterea și înclinarea spre rele. Într-o zi nu a putut suporta greșeala mea și mi-a zis: „*Du-te la serviciu, să nu te mai văd și să nu mai îmi spui mamă*“. Așa era cu dreptate, căci mai multă durere aduce Domnului greșeala celui apropiat al Său decât a celui ce nu s-a împărtășit din darurile Lui. Am plâns cerând Domnului iertare, și către seară m-a strigat și mi-a spus cele de la Domnul: „*Iartă-l, Verginica! Nu vezi că stăruie lângă patul tău?*“.

Prin anii 1978-1979 a anunțat Domnul că o va ridica dintre noi. Noi nu pricepeam atunci cum va fi, căci știam că această lucrare va continua până la scaunul de judecată. Într-o zi mi-a spus: „*Uite, mămică, Domnul mi-a spus că mă ia la El și a zis să-mi cânti cântecul: Sosit-a ora despărțirii/ Sosit-a ziua să plecăm/ Și nu știu când vom mai ajunge/ De-acuma să ne mai vedem/ De nu ne-om mai vedea aicea/ Ne vom vedea în cerul sfânt/ De vom avea credință tare/ Și vom păzi al Său cuvânt...*“. I l-am cântat cu mare durere, neputând suporta greutatea despărțirii de ea. Apoi a chemat pe sora ei, Maria, și pe mama lor, Andreiana, și m-a rugat să le duc cu mașina la fotograf pentru fotografia de pe cruce. M-a surprins, pentru că a așezat pe mama Andreiana la mijloc, și cele două fiice într-o parte și în cealaltă. Am comentat această așezare, și mi-a șoptit: „*Fii cuminte, căci așa mi-a spus Domnul să fac*“. Și a rânduit toate pentru înmormântare.

În ultima vreme nu-i mai folosea nici un medicament pentru eliminarea apei din trup, și apa s-a infectat. Îi ardea întreg trupul și se chinuia neputând nici să doarmă, nici să mănânce, și vegheam cu rândul lângă ea, dar ca niște neputincioși, mai ațipeam de oboseală, și se mârșea mult că nu-i simțeam durerea. Cu trei zile înainte de plecare nu mai simțea durerile, dar era lucidă și privea cu fața lină și zâmbitoare în sus și ne spunea pe șoptite: „*Au venit sfinții arhangheli să mă ia. Să nu vă fie frică, să nu plângeți. Fiți cuminți*“. Apoi, cu zâmbetul unei bucurii suprafirești, și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 14 decembrie, anul 1980.

După plecarea ei cu trupul dintre noi, toate soroacele ce i s-au făcut au fost dirijate de duhul ei, căci o trimitea Domnul la sora ei, Maria, și îi spunea ce mâncare să pregătească, ce lucruri să dăm milostenie și cui să le dăm.

După împlinirea unui an, când s-au împlinit soroacele rânduite de sfânta biserică pentru ușurarea sufletului și trecerea prin cele douăzeci și patru de vămi ale văzduhului, a venit la sora ei în vis și i-a zis: „*Surioara mea, m-a trimis Domnul înapoi la poporul meu, că atunci când mă petreceați la mormânt, duhul necurat juca de bucurie și zicea că a rămas poporul singur, pe mâna lui*“. De atunci mămica Verginica îi șoptea mereu la ureche sorei sale cuvinte de la Domnul pentru corectarea vieții noastre și ne aducea noile învățături și cerințe necesare intrării la nunta Mirelui ceresc. Mulți creștini au judecat acest plan dumnezeiesc și spuneau: „*Nu se poate să aibă sora lui Verginica acest dar de la Dumnezeu, că ea nu a avut postul de patruzeci de zile*“. Iar mămica ne-a spus că Domnul a păstrat-o curată cu trupul după nașterea copiilor și a oprit-o de la carne, ceea ce ea a împlinit cu toată dragostea.

Mămica Verginica a condus în toate amănuntele viața surioarei sale, Maria, și îi spunea să facă mătânii, să fie și pentru ea, căci zicea: „*Eu, lelico, cât timp am fost în trup, am fost în suferință și nu am putut să fac*“. O trimitea la preotul din sat să-l roage să spună poporului în biserică să facă semnul crucii drept, zicând: „*Decât o sută de cruci strâmbte, mai bine una dreaptă. Crucea strâmbă osândește, crucea dreaptă mântuiește. Să nu mai pună*

creștinii perniță când stau în genunchi, căci Măicuța Domnului nu pune așa ceva, și are răni la genunchi, rugându-se pentru toată lumea“. Așa a condus Dumnezeu apoi pe poporul Său în restul vremii comunismului, prin cuvântul Său transmis prin gura proorociței Virginia, scris de mâna surioarei ei.

Ca și în toate timpurile în care Domnul a lucrat prin proorocii Săi, cei ce nu s-au încadrat cu dragoste și nu au împlinit ceea ce Domnul le-a poruncit, zarea lor duhovnicească s-a îngustat și n-au mai avut înțelepciunea ce vine de sus, de la Părintele Luminilor și, fiind în întuneric, s-au întors de la porunca dată lor și s-au unit cu faptele oamenilor necredincioși, care mărturisesc numai cu buzele pe Dumnezeu, însă inima lor este departe. Aceștia, din neștiință, stau și acum împotriva adevărului, dar Domnul va birui răul din inimile lor și îi va schimba prin zdruncin mare dacă de bunăvoia lor nu vor, căci toți cei care au zis Domnului: „*Da, Doamne*“ prin această proorocie, sunt pecetluiți cu pecetea Sfintei Treimi și nu se vor putea ascunde de la fața Domnului. Duhul lui mămica Verginica ne-a adus de la cer vestea că Domnul nu va mai lăsa nici un suflet pe mâna satanei, căci de la Domnul este suflarea de viață, însă va băga trupurile la suferință, până vor plăti tot ce au săvârșit împotriva voii Sale: „*Trupul a păcătuit, trupul să plătească*“. Acum înțelegem, cei ce am rămas credincioși Domnului lângă această cerească lucrare, cuvântul până acum nelămurit, că această grăire va fi până la scaunul de judecată.

Multe sunt de spus despre această minune de care ne-a învrednicit Dumnezeu și pe noi, și de care îi va face părtași și pe cei ce vor afla și vor crede mărturisirii noastre. Mulți dintre cei dintâi vor fi pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

*

Mă numesc **Ioniță Valeriu** și locuiesc în Valea Voievozilor, strada Alea Mănăstirii Dealu, județul Dâmbovița.

De la părinți am învățat să iubesc pe Dumnezeu și biserica Sa. Copil fiind, la Denia Mare din ajunul sfințelor Paști, am sărutat icoana Mântuitorului cu spini pe cap, și în simplitatea mea am întrebat: „*Doamne, ce vină Ți-au găsit oamenii aceia răi, de Te-au omorât?*“. Am crescut, și am înțeles că lumea este rea. Începusem să mă gândesc tot timpul că bine ar fi dacă aş întâlni un om care să-mi vorbească despre Dumnezeu mult mai mult decât vorbea preotul în biserică sau părinții mei acasă; l-aș asculta pe acel om și aş face tot ce a spus Dumnezeu. Sub influența acestor gânduri căutam mereu să ascult ce spun despre Dumnezeu bătrânii și credincioșii.

Așa, în primii mei ani de școală, s-a răspândit vestea printre credincioși că undeva, în satul Maluri, pe lângă Pucioasa, este o tânără fecioară săracă și fără tată, care, după ce a ținut un post negru de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, a primit de la Dumnezeu darul de a avea vedenii, și că Dumnezeu vorbește prin gura ei către credincioșii care merg acolo. Cu acest prilej am ajuns și eu acolo și am văzut-o pe această fecioară, numită Verginica, și am crezut că Dumnezeu vorbea prin gura ei. La una din vorbirile Domnului acel glas minunat m-a chemat personal mai aproape de Verginica, dar nu cu numele meu, ci cu un nume nou: Petrică. Aveam 9-10 ani. „*Iată, te-am strigat cu nume nou, și îți dăruiesc doi talanți pe care tu să-i înmulțești, să nu-i îngropi*“. Acest eveniment a constituit pentru mine o mare dilemă. Eu gândeam să găsesc în viața mea un om care a vorbit cu Dumnezeu, iar acum să ajung chiar eu să vorbesc cu Dumnezeu? Să fie acesta cuvântul lui Dumnezeu? Ce trebuia să fac acum? Aceste întrebări mi-au chinat sufletul mult timp.

Am luat parte la multe vorbiri cerești. Umilințele prin care ea a trecut ne-au fost povestite în multe împrejurări de ea sau de creștinii care au fost de față la aceste întâmplări. Pe mulți creștini i-am auzit spunând că în închisoarea de la Plătărești Dumnezeu lucra prin ea și le vorbea celor de față. Ca s-o reducă la tăcere, îi puneau un căluș de fier în gură, dar n-au reușit să oprească glasul lui Dumnezeu. Altădată i-au pus la subțiori bile de metal, fierbinți, dar n-au putut să-i oprească vorbirea, și nici să-i facă vreo rană. A fost aruncată într-un lac cu șerpă, ca s-o mănânce, dar pe acel lac s-a agățat de o buturugă de lemn și a stat pe ea o zi și o noapte, iar șerpii veneau până aproape de ea, dar nici unul nu i-a făcut nici un rău, așa cum odinioară leii nu i-au făcut rău proorocului Daniel. La spitalul Nr. 9 din București i-au făcut injecții alterate ca s-o omoare, dar injecțiile nu și-au făcut efectul, pentru că puterea lui Dumnezeu lucra prin ea și nu simțea nici o durere în timpul torturilor, așa ca mulți dintre mucenici.

Cu toate că în satele prin care a trecut ea cu această lucrare din cer se umpleau bisericile cu popor, mulți preoți nu au crezut-o, ba chiar au hulit-o. Dumnezeu ne îndemna prin glasul ei ca tinerii și tinerele să meargă la mănăstire, ca toți să citim rugăciunile din Ceaslov și psalmii din Psaltire, dar în toate împrejurările oamenii se împărțeau în două cete: unii o ascultau și îi urmau sfaturile, alții, fie că o ascultau, dar nu-i urmau sfaturile, fie că n-o ascultau și huleau. Atunci am înțeles de ce oamenii sunt atât de răi astăzi, pentru că la început au fost două popoare: unul bun, din Set, și altul rău, din Cain. Cei buni s-au numit fiii lui Dumnezeu, iar cei răi s-au numit fiii oamenilor, adică lumea fără Dumnezeu, și orice amestecare între aceste două popoare n-a fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea a avut loc și potopul. În această formă a evoluat omenirea până în zilele noastre. Acum am găsit și răspunsul la întrebarea copilăriei mele: „*De ce au omorât oamenii cei răi pe Dumnezeu?*“. Iată că am înțeles și mai multe, anume faptul că pentru acest mare păcat, Dumnezeu a rostit blestem pentru poporul acela (*Psalmii, 68/19-33; Ev. Matei, 21/43; Ev. Luca, 20/9-16*), iar despre taina Noului Ierusalim (*Apocalipsa, cap. 21*) am aflat că va fi în România.

Această fată, Verginica, avea un suflet atât de bun că nu se supăra pe nimeni, oricât rău i-ar fi făcut, și era atât de blândă încât cu dreptate toți o numeau: mama Verginica. Uneori, când îmi puneam unele întrebări, mă privea

atentă, cu o privire deosebită, așteptând răspunsul meu, și prin această atitudine simțeam că întrebarea nu este de la ea și înțelegeam să fiu cât mai sincer, mai ales că în multe cazuri ea nu avea de unde să știe rostul sau sensul întrebării. În aceste situații îndrăzneam s-o întreb de ce îmi pune asemenea întrebări, și îmi răspundea că Domnul a pus-o să mă întrebe. Mi-a explicat că în cazul în care intervine Domnul să-i spună ceva, o face atentă, și apoi îi vorbește.

Eram în armată, în postul sfințelor Paști, și mă gândeam că ceilalți creștini au posibilitatea să se împărtășească acum, pe când eu, nu, și o rugam în sinea mea pe mama Verginica să mă ajute și pe mine în realizarea acestei dorințe. Au trecut doar câteva zile de la rugăciunea mea. În unitate s-a ținut un examen pentru gradul de caporal, la care am răspuns foarte bine, și am câpătat pe neașteptate o permisie de cinci zile și am plecat acasă și mi-am împlinit dorința.

După ce m-am căsătorit, mama Verginica a devenit nașa mea. La o vorbire a Domnului, găzduită în casa mea, Domnul și Maica Domnului m-au întrebat dacă doresc să am un nume de sfânt, și că mă lasă să-mi aleg eu acest nume. Mi-am adus repede aminte de timpul copilăriei, când Domnul m-a strigat: „*Petrică!*“, și am răspuns: „*Doamne, Petru vreau să-mi fie numele, că tot Tu mi l-ai dat*“. I-a spus și soției mele să-și aleagă un nume, iar ea l-a ales pe Nicolae, căci o cheamă Niculina, și Dumnezeu ne-a spus să serbăm în fiecare an această zi (3 decembrie), că e ziua în care am câpătat nume noi.

Când a venit vremea copiilor, Domnul ne-a spus că vom avea trei fii, la care să le punem numele Vasile, Grigorie și Ioan, dar să nu mă supăr dacă printre ei va fi și câte o fată, lucru care s-a împlinit, mai puțin cu Ioan, pentru că, după această învățătură, am înțeles că ziua Domnului este foarte aproape, și am hotărât mai bine să împlinim profeția de la sfântul evanghelist Matei (*Ev. Matei, 24/19-22 și 37-39*) și din epistole (*I Corinteni, 7/29; II Petru, 3/13*) referitoare la curățenia trupească.

Într-una din zile un copil de al meu a avut temperatură mare, și am hotărât să chem Salvarea, dar mi-am adus aminte de învățăturile Maicii Domnului, am luat sfânta agheasmă mare, am uns copilul pe tot corpul, i-am zis rugăciunea „*Tatăl nostru*“, iar după câteva minute copilul s-a însănătoșit.

Mai pot mărturisi că am cunoscut de la Domnul, prin această gură, cu mai mult de zece ani înainte de a se împlini, că Ceaușescu va pieri tragic și că după el va veni altul, care va fi mai rău decât el, dar care va sta la conducere puțină vreme. După ce am văzut împlinindu-se în decembrie '89 mai întâi prima parte a proorociei, așteptăm cu încredere că se va împlini și cealaltă parte a proorociei.

Când eram copil, am luat parte la o vorbire a Domnului prin nașa Verginica și am văzut că Domnul a chemat-o pe Maria Dimovici din comuna Mănești, care era bolnavă de cancer, și a spus acestei femei să pună mâna pe această proorocie și a întrebat-o dacă poate crede că Dumnezeu o va face sănătoasă. „*Cred, Doamne*“, a răspuns femeia, și din acel moment femeia s-a vindecat, și trăiește și astăzi. O altă femeie vindecată de Domnul, tot de cancer, prin nașa Verginica, a fost Cârlan Maria, din orașul Moreni. Văzând că în acest loc se petrec evenimente miraculoase, am rugat-o pe nașa Verginica să le spună pe toate la cineva, împreună cu aspecte din viața ei, spre a fi scrise și știute în viitor, iar ea din modestie creștinească mi-a spus: „*Ai răbdare, că va veni vremea să se scrie toate acestea spre mărturie*“.

Într-un timp se discuta prin lume că unele persoane au avut diferite descoperiri, vise și vedenii. Atunci Domnul prin nașa Verginica ne-a explicat, pentru a nu fi înșelați de duhuri rele, următoarele: când ne apare un sol vestitor, trebuie să știm dacă acesta e de la Dumnezeu, și putem să îl identificăm pe cel venit de la Dumnezeu dacă apare în lumină albă sau galben strălucitor, și niciodată în veșmânt roșu. După aceasta, spre a ne clarifica mai bine, să cerem parola, adică: „*Binecuvintează!*“. Dacă este Unul din Sfânta Treime, va răspunde: „*Binecuvântat să fii, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!*“, iar dacă este altcineva, trimis din cer, va răspunde: „*Domnul să te binecuvinteze, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!*“. Dacă nu va fi nici unul dintre aceștia, și este duhul rău, acela nu poate să binecuvinteze în numele lui Dumnezeu, și va dispărea imediat. Aceasta constituie pentru noi, creștinii, un fel de parolă pentru a nu fi înșelați de duhuri rele.

Este adevărat că prin acest loc al lucrării lui Dumnezeu prin mama Verginica au trecut în perioada anilor 1955-1980 foarte mulți creștini. Unii au venit din curiozitate, alții au crezut și au împlinit, iar alții au hulit, dar nu e de mirare acest lucru, pentru că e normal să fie și din aceia care să nu creadă, fiindcă nu sunt de aici, din acest popor. Ei sunt dintre fiii oamenilor, sunt din lume. De aceea striga Domnul mereu: „*Ieșiți din lume, poporul Meu!*“, bineînțeles, cu faptele, nu cu trupul. Acelora nu le convin anumite rânduieli lăsate de Dumnezeu (*Isaia, 3/16-24; I Timotei, 2/9-10*) și încearcă să-și justifice necredința prin diferite prețuri: ba că e spiritism, ba că e prooroc mincinos, ba că e de la diavolul, ba că e sectă în sânul bisericii. Așa era numit și poporul Domnului când El era cu trupul pe pământ: „*secta Nazarineanului*“, și L-au răstignit.

Dacă acum această lucrare apocaliptică a lui Dumnezeu pentru redresarea spirituală a României și prin aceasta a întregului glob pământesc (*Isaia, 2/1-5; Daniel, 12/1-5*) mai poate fi numită sectă, aceasta nu este alta decât tot aceea a Nazarineanului (*Apocalipsa, cap.7*). Și dacă se va mai găsi și astăzi un Iuda, un Anna, un Caiafa și un Pilat, lucru deloc imposibil, având aceste descoperiri din sfânta Scriptură prin mama Verginica, eu mărturisesc că de data aceasta cei care vor învinge sunt: Mielul și „*secta*“ Lui, adică cei răscumpărați prin sângele Lui (*Apocalipsa, cap.15*).

*

Mă numesc **Creața Constantin**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, și mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și în frica de Dumnezeu toată lucrarea care s-a făcut în casă la mine prin vasul lui Dumnezeu, Virginia.

În anul 1957 vasul lui Dumnezeu, Verginica, prin porunca lui Dumnezeu a venit în casa mea, iar Domnul a vorbit prin ea și a spus: „*Fiule Constantin, în fântâna din curtea ta a secat apa, și văd că îți este greu de apă. O, măi copilașii Mei, e greu fără apă. Du-te, fiule, și sapă numai un picuț, căci izvorul este deasupra. Curățește-o, și va veni apă*“. După terminarea vorbirii Domnului, am intrat în fântână și am curățit un strat mic de pe fundul ei și am ieșit. După o zi am trimis copilul să se uite în fântână, și copilul a strigat: „*Tăticule, este apă în fântână!*“. M-am dus și am scos apă limpede ca viorea și am început să plâng pentru mila ce a făcut-o Dumnezeu cu mine, păcătosul.

În anul 1958 aveam un băiat care nu vorbea și nu auzea. M-am dus cu el pe la doctori, dar în zadar; copilul era născut mut și surd. M-am dus la casa lui sora Verginica, și Domnul a vorbit prin cuvântul Său: „*Fiule Constantin, vrei să mergi la doctor cu copilul?*“. Iar eu l-am zis: „*Doamne, am venit la Tine. Eu cred că Tu poți*“. Și Domnul a spus: „*Din ceasul acesta copilul tău va vorbi și va auzi. Prin credința ta s-a vindecat*“. Și așa a fost; băiatul meu vorbește și aude. Apoi mi-a zis: „*Fiule Constantin, Mă primești în casă la tine să fac lucrarea Mea?*“.

După două luni Verginica a fost arestată de securitatea comunistă în timpul unei vorbiri cerești la Întorsura Buzăului. Eu am cugetat: „*N-a mai venit Domnul cu grăirea Sa, așa cum mi-a spus*“. După șase luni Verginica a fost eliberată, și m-am dus la căsuța ei, și Domnul mi-a spus: „*Fiule Constantin, de ce te-ai îndoit că n-am mai venit cu Verginica la tine? căci cuvintele Mele nu rămân neîmplinite. Cerul și pământul trec, dar cuvintele Mele nu vor trece*“. Atunci mi-am adus aminte de ce-mi spusese Domnul și am plâns de bucurie, că Domnul avea să vină în casa mea din nou. Și dacă a venit, din nou ne-a întărit pregătirea sufletească și trupească, să nu avem beție, dușmănie, curvie, să nu călcăm zilele de post, luna, miercurea și vinerea, și să ținem întregi cele patru posturi din an, mergând în toate serbările în sfânta biserică, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru toate bunătățile Sale. Amin.

*

Este în firea omului, ca o lege a existenței sale, să caute a se întoarce în grădina din care a fost alungat. De aceea am găsit cu cale să mărturisesc despre binele ce mi l-a făcut mie Domnul, apropiindu-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, de lumina vieții, coborâtă de la Dumnezeu la acest sfârșit de întuneric.

Cu o seară înaintea întâlnirii cu cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa (anul 1986), am avut un vis: eram la biserica din Ghelari, unde, de fapt, mă aflam. Veniseră două autocare cu turiști. Aceia au coborât, ne-au îmbrățișat și au întins o masă mare în partea de răsărit, în curtea bisericii. La cea masă cu noi era și Domnul Iisus Hristos. L-am rugat și pe părintele Florea, preotul bisericii Ghelari, să stea cu noi la masă, dar ne-a refuzat spunând că e ocupat. Acesta mi-a fost visul. A doua zi au venit două autoturisme cu credincioși. Am remarcat chipuri blânde și naturale de creștini ortodocși, au intrat în casă, s-au închinat la icoane sărutându-le, și apoi au stat de vorbă cu noi. Între ei era și o femeie în vârstă, cu un chip deosebit de blând, foarte tăcută, intervenind foarte rar în discuție și tresărind adesea, ca și cum vorbele pe care le spunea le-ar fi auzit într-o șoaptă tainică. Aceea era mama Maria, sora sfintei Virginia, femeie prin care Domnul a binevoit să conducă mai departe poporul spre grădina Edenului, nu doar pe Adam și Eva, cei proaspăt izgoniți după facerea lor de către Dumnezeu, nu doar poporul Vechiului Testament, ci întreg poporul creștin al Noului Ierusalim (poporul Domnului). Cuvintele pe care le-am auzit din gura acestei femei erau cuvinte pline de iubire cerească, de înțelepciune și de amărăciune. În ele regăseam Noul și Vechiul Testament la un loc, suferința și bucuria într-o suprapunere cosmică. Totul semăna cu o capodoperă nesemnată, al cărei autor genial se ascundea după cuvintele simple, atribuite unui oarecare. Cui îi puteau aparține acele cuvinte care îndemneau la credință fierbinte, la respectul față de trăirea creștină? Acele cuvinte făceau apologia bisericii creștine mântuitoare, dar în același timp deplângeau preoții care nu mai slujesc după dreapta rânduială. Reveneau tot timpul ca un laitmotiv cuvintele: «*Credeți că Eu sunt Dumnezeu? Credeți că mâinile Mele sunt străpunse de cuie și acum? O, dacă ați vedea genunchii Maicii Mele cum sângerează stând în fața tronului ceresc și rugându-L pe Tatăl să mai țină încă puțin lumea! O, nu mai pot!*». Erau cuvinte care veneau din interiorul și din afara aceluia trup; parcă aparțineau și nu aparțineau acelei ființe care, când se trezea, semăna cu un albatros așezat pe o suprafață terestră. Spre sfârșitul cuvântului ceresc cea voce îl chema insistent pe părintele Florea, care refuzase să vină să asculte. De față, în afară de noi, era maica preoteasă, fiul părintelui Florea, cu soția și copiii. După consumarea acestor momente râvna noastră pentru mântuire a crescut, dar s-au înmulțit și ispitele.

O bună bucată de timp ne-am luptat cu îndoiala în ce privește această lucrare, dar dragostea de Dumnezeu a biruit și n-am mai pus sub semnul întrebării proveniența divină a acestor cuvinte, căci cunoscut este, recunoaștem capodopera după cuvinte, nu după semnătură.

În scurta noastră ședere la biserica din Ghelari-Hunedoara, timp în care am lucrat o poartă monumentală, am avut multe întâmplări miraculoase, din care relatez numai două. Odată, un călugăr pribeag (Gherasim), venind la biserica din Ghelari, a înnoptat la noi și ne-a spus următoarea revelație: se făcea că sfântul Nicolae era în fața

porților terminate, iar deasupra lor era scris „*România, țară sfântă; România, țara Noului Ierusalim*“ pe fundalul tricolorului nostru. În fața porților se adunaseră mulți potrivnici care voiau să le deschidă, dar cum se atingeau de ele, se cobora foc din cer, care îi carboniza. Călugărul spunea că porțile nu se vor lucra pentru biserica din Ghelari, ci vor fi duse în alt loc. Atunci nu înțelegeam ce înseamnă această taină.

Odată a venit la noi o femeie bolnavă, care susținea că a fost trimisă de Maica Domnului în urma unei revelații, spunându-i-se că la Ghelari va afla biserica cu 33 de cupole, dar am reținut ideea, folosind-o ca temă plastică mai apoi în multe lucrări de ale mele.

Biserica ridicată din porunca lui Dumnezeu la Pucioasa are 33 de arcade-cupole, iar poarta așezată în partea de sud este poarta lucrată la Ghelari, pecetluind intrarea pentru cei care nu se supun legământului coborât de la Dumnezeu pentru acest loc sfânt. După ce Domnul a coborât planul temeliei bisericii, și în timp ce eu lucram la proiect, nereușind să ajung la un rezultat satisfăcător, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât prin ucenicii lui Verginica, viețuitori în așezământul de la Pucioasa, și mi-a spus să-mi amintesc de o revelație privind o biserică cu 33 de cupole, și astfel Domnul Și-a împlinit planul construcției bisericii.

În ce privește configurația plastică și simbolică a celor ce se împlinesc în acest loc, impresia mea (neavizată din punct de vedere teologic) este că spațiul supus dezbaterei reprezintă prototipul unui spațiu edenic în care pomul vieții (izvorul vieții) reprezintă cuvintele coborâte de la Dumnezeu, iar tipul de existență pe care ni-l cere Dumnezeu este condiția obligatorie pentru reîntoarcerea noastră la relația Adam-Eva înainte de săvârșirea păcatului. Același tip de armonie se poate remarca și în cadrul creației lui Constantin Brâncuși.

În numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt am mărturisit acestea eu, robul lui Dumnezeu, **Zidaru Marian**, din mila lui Dumnezeu sculptor și arhitect al acestui loc. Amin.

*

Mă numesc **Victoria Zidaru** și voi încerca să mărturisesc cum a început legătura mea cu această lucrare sfântă.

Eram la Ghelari, lucram o poartă monumentală de șase metri, cu Marian și cu un grup de ucenici, poartă care a fost revelată de Dumnezeu atât lui Marian, cât și altor persoane care au întărit convingerea că lucrarea noastră este comandată, am putea spune, de cer. Însăși abandonarea Bucureștiului și venirea noastră la Ghelari a fost parcă ajutată și cerută din cer, căci nici unul din noi nu s-a împotrivit, nu ne-a venit greu și nu am regretat, și am urmat acest îndemn parcă ajutați și mângâiați de o putere divină.

Încă de când eram în București auzisem că în România se petrece un miracol, că undeva vorbește Dumnezeu și comunică oamenilor învățături și taine. Această veste a trezit în noi o mare dragoste și așteptare. Parcă știam că trebuie să ne întâlnim cu această formă de manifestare a Domnului. N-a trecut mult, și la trei săptămâni de la venirea noastră la Ghelari purtătorii de Dumnezeu și vasul lui Dumnezeu, care atunci era mama Maria, au venit, și Domnul ne-a strigat și ne-a vorbit. Am simțit din primul moment, prin fiorul inimii, că este Dumnezeu. Pacea și dragostea care m-au cuprins atunci nu le-am mai simțit așa până atunci. Era ca și cum s-a deschis un nou canal de înțelegere și cunoaștere, s-a produs o contopire, o unire, o cununie tainică pe care n-o pot explica. Am cunoscut că este Domnul și L-am urmat din ce în ce, mirată și copleșită de măreția Lui. Cu cât a trecut timpul și ni s-au descoperit mai multe, cu atât m-am simțit mai datoare față de El. Ce s-a întâmplat cu noi atunci, a fost ca un dar, darul de a-L putea iubi și urma pe Domnul. De atunci viața noastră a fost un șir de minuni pe care Domnul le-a făcut cu noi, dar și de probe și ispite în același timp, foarte grele și complexe, dar pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu și intervenția vizibilă a Lui, le-am trecut.

Această ședere a noastră la Ghelari o numim ca pe o școlarizare, ca pe un exercițiu de lucru de la Duhul Sfânt. Acolo am învățat să deslușim cum lucrează Duhul Sfânt asupra sufletului omenesc, dialogul lui Dumnezeu cu omul prin Duhul Sfânt sau, mai exact, cum Se poate recunoaște Duhul lui Dumnezeu de duhul satanei. Am simțit că prin ucenicii lui mama Verginica Dumnezeu a trecut la o formă mai complexă de manifestare, mai elevată și mai simbolică, ideile fiind destul de greu de înțeles dacă nu ai o practică de viață creștină, o conduită cerută de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt ceresc, conform canoanelor bisericii ortodoxe. Șederea noastră la Ghelari a fost de trei ani încheiați: 22 iulie 1987 – 22 iulie 1990, dată când a murit părintele Florea, eveniment după care a trebuit să părăsim locul, fiind expulzați de către oficialități, pe baza unor înscenări. Am înțeles mai târziu că acesta a fost planul lui Dumnezeu, căci noi eram chemați spre locul sfânt al lui Dumnezeu, unde trebuia construită prima piatră a noului așezământ românesc, Biserica Noului Ierusalim sau, mai exact, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după cum o numește Domnul. Imediat ce am ajuns din nou în București, am înțeles că am fost aduși de Dumnezeu pentru a pune umărul nostru la ridicarea acestei minuni, și așa am făcut. Nu ne-a fost ușor la început, dar minunile s-au ținut lanț, și fiecare cuvânt al lui Dumnezeu se împlinea numaidecât, iar sfânta Virginia ne însoțea pretutindeni cu ocrotirea ei vizibilă. Am văzut marea desfăcându-se și apele retrăgându-se pentru a trece, căci cum aș putea să numesc altfel toate cele care s-au lucrat, cum toate ușile se deschideau, toate se finalizau, după cuvântul rostit din cer.

Închei mărturisirea mea, deși toate pe care ni le-a făcut cunoscute nouă Domnul prin această lucrare sfântă ar putea fi subiectul unei cărți cerești, cu precizarea că numai atunci o revelație este adevărată, când ea se împlinește sau când este confirmată și din altă sursă.

Când erau gata planurile bisericii și când deja începuse construcția, pe la sfârșitul lui septembrie, anul 1991, un oarecare creștin ne-a adus la atelierul din București desenul unei revelații care reprezenta muntele Sionului ceresc, desen făcut de un oarecare creștin Radu, în urma revelației ce o avusese în data de 7 septembrie un creștin pe care noi nici astăzi nu-l cunoaștem, deși este din București. Desenul este aproape identic, aproape cu aceeași structură de construcție ca și biserica Noului Ierusalim, ridicată la Pucioasa. Apoi cuvântul coborât de Domnul a fost că biserica se va ridica în trei luni, și așa a fost; că vom aduce prin minune poarta de la Ghelari, și așa a fost; că nu va fi foarte ușor înțeleasă această coborâre dumnezeiască, această vorbire în Duh a Domnului, și așa a fost.

*

Mă numesc **Sandu Dan**, din Drăgănești, Teleorman. Am 25 de ani și sunt ucenic sculptor al lui Marian.

Așa cum se știe că Evangheliile n-au consemnat toate faptele și minunile Mântuitorului și, cu siguranță, viețile sfinților nu cuprind întreaga trăire și sfințire a sfinților respectivi, tot așa și cei ce scriu despre ceea ce a fost și este mama Verginica, nu pot consemna decât o parte din lucrarea dumnezeiască ce a locuit în vasul ei de lut. Voi încerca și eu să constituie aceste câteva rânduri într-o picătură de apă, alături de celelalte picături, încât să formeze acea ploaie binefăcătoare.

Fiind o fire meditativă și contemplativă prin însuși harul dat de Dumnezeu de a picta și a reprezenta prin artă ceea ce El binevoiește, de multe ori reflectam asupra unor lucruri care pentru vremea aceea mi se păreau închise și poate inexistente, în afară de a fi reprezentate artistic. Gândeam fără să vreau la un loc special, la un fel de paradis în care oamenii să nu mai trăiască animați de dorințe reduse la plăceri trecătoare, ci să trăiască într-o armonie deplină prin iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Visuri de copil? Nu. Pentru că în anul 1987, fiind la biserica Ghelari ca sculptor ucenic la lucrarea porții pentru decorarea intrării principale, i-am cunoscut pe cei ce erau urmași ai proorociței Verginica. Întocmai cum apostolii duceau vestea învierii lui Iisus Hristos, așa și acești ucenici vesteau acolo unde erau trimiși de Însuși Dumnezeu. Am rămas uimit. Nu-mi venea a crede că există posibilitatea aceluși paradis, devenită dintr-o dată virtual palpabilă și vizibilă. Am crezut și eu cuvintelor cerești, și m-am făcut urmaș acestor urmași într-o înviere.

Eram încă în strâmtorarea ateist-comunistă, de înăbușire a oricărei deliberări spirituale. De aceea Dumnezeu lucra, dar lucra cu greu, astfel încât să ne ferească de mâinile care deja erau întinse să ne înșface. Posibilitatea aceluși paradis de care am vorbit mi-a fost întărită de povețele pe care le vesteau acești oameni: feciorie, nemâncare de carne, oprire de la orice băutură alcoolică, în afara vinului curat, din struguri, Împărtășanie cât mai des, condiții mai mult sau mai puțin cunoscute de mine în acea vreme, condiții în totalitate conforme cu trăirea bisericii ortodoxe într-o adevărul ei, unele din ele proprii doar monahismului și care acum puteau fi îndeplinite și de cei ce voiau să se apropie de trăirea lui Iisus Hristos.

După căderea cortinei comuniste, în vara anului 1990 a trebuit să părăsesc cetatea din Ghelari și să-L urmez pe Dumnezeu în chiar locul izvorului cuvântului Său din localitatea Pucioasa. Mergeam apoi des la cimitirul bisericii din sat, la mormântul sfintei Virginia. Aprindeam lumânări și mă rugam ei pentru ajutor să pot urma această lucrare cerească. De fiecare dată mireasma sfântă persista deasupra pietrei care-i acoperă trupul. Într-o seară, când m-am dus la mormânt împreună cu un creștin din această comunitate, am auzit împreună cu el glasul ei spunându-ne: „*Voi veniți aici la mine, și eu sunt mereu la voi*“, întocmai cum îngerul Domnului le-a spus mironosițelor: „*Ce căutați pe Cel viu între cei morți?*“. Am înțeles cu toții că ea este ocrotitoarea și păzitoarea îndeaproape a noastră, a celor ce suntem stătători și veghetori peste acest așezământ sfânt. Cu siguranță, sunt multe simțirile și trăirile care ar trebui consemnate, cuvintele coborâte din cer care ne înștiințează tot ceea ce avem de făcut, căci Dumnezeu rostește cuvântul, și apoi îl împlinește.

O altă latură pe care aș vrea să o consemnez este activitatea artistic-religioasă pe care o desfășor în locașul Domnului. Îmi amintesc de vremea când aspiram spre dezvoltarea cunoștințelor mele prin urmarea Academiei de Arte Frumoase din București. Dar Dumnezeu m-a oprit. Mulți, poate majoritatea, nu înțeleg lucrările lui Dumnezeu. Cu toate că mi-a fost greu, pentru că deja mă vedeam la capăt de drum, realizat ca sculptor cu oarecare greutate profesională, m-am conformat cuvintelor lui Dumnezeu și am renunțat, preferând să văd ulterior urmările acestei opriri pe care mulți ar critica-o și ar spune că Dumnezeu nu oprește de la drumul de a cunoaște, de a te realiza profesional. Așa este, dar când este în pericol însăși mântuirea sufletului, Dumnezeu poate interveni. Ulterior El m-a înștiințat că, dacă plecam la facultate, cu timpul m-aș fi depărtat, dând de gustul succesului lumii moderne. Acum am văzut urmarea, căci odată cu porunca zidirii bisericii, turnul de mărturie al acestei lucrări de mântuire, Dumnezeu a spus că eu voi realiza pictura îngerească a acestei biserici. Așadar, am fost păstrat spre a sluji după cuvântul Domnului. Nu sunt un caz izolat, pentru că toți cei ce suntem viețuitorii acestui sfânt așezământ am fost opriți de la îndeletnicirile pe care le aveam odinioară, ca să-I urmăm întocmai Lui, așa cum pe vremea trupului Său chema pe viitorii apostoli, unora spunându-le: „*Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu vino după Mine*“.

În afara lucrului pe care l-am închinat Domnului (pictura bisericii după planul dat de El), pictez și sculptez cruci. Tot din porunca Domnului am realizat și icoana sfintei proorocițe Virginia, în mai multe ipostasuri. În acest locaș, precum și în locurile în care se mai află ele, aceste icoane se constituie în prezențe vii, cei ce le dețin putând mărturisi ajutorul și mângâierea în tot lucrul, fiind icoane făcătoare de minuni.

Poate că această mărturisire, poate că și celelalte vor stârni păreri pro sau contra. Rămâne de văzut cine va vorbi și pentru Dumnezeu. Pictura poate fi și ea considerată ca nefiind canonică, deoarece întâlnim sfinții reprezentați ca îngeri, heruvimi, serafimi. Prin cuvântul ceresc avem lămurirea că este un lucru nou. Dacă în acatiste sfinții sunt numiți îngeri sau heruvimi, ce rău este să-i reprezentăm în stare cerească? În rest, chipurile lor respectă stilul curat bizantin, ca de altfel întreaga pictură. Literatura, muzica, au o libertate de exprimare mult mai largă decât arta vizionar-religioasă. Se pot aduce noutăți iconografice fără a demitiza, ci, dimpotrivă, făcând o redimensionare a artei bizantine, la cuvântul lui Dumnezeu.

*

Mânătă de iubirea după Dumnezeu, îmi găseam liniștea sufletului în citirea cărților sfinte. Mângâierea mea cea mai mare a fost sfânta Scriptură. Ore întregi citeam și rămâneam uimită văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu în mijlocul oamenilor dintotdeauna. Am văzut cât de mult a iubit Dumnezeu pe om, încât Se cobora la el cu sfaturi și porunci dumnezeiești, care se înnoiau mereu, de la începutul veacurilor și până astăzi. A folosit Dumnezeu vase alese, pe care le-a curățat, și apoi le-a folosit ca să învețe prin ele poporul și să-l călăuzească pe calea vieții. De multe ori mă gândeam ce bine ar fi ca Dumnezeu să mai coboare astăzi ca și atunci cuvânt ceresc! poate am fi mai buni și mai credincioși, dar îmi aminteam de Evanghelia cu bogatul nemilostiv și cu săracul Lazăr, cum Dumnezeu a spus: *«Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. Dacă pe ei nu-i vor asculta, nici de ar învia un mort nu se vor îndrepta»*. Am înțeles că și atunci nu de toți oamenii erau crezuți proorocii, dar Dumnezeu, cum a lucrat în toate vremurile, ascuns, și a ținut cuvintele Sale divine pentru cei pe care El i-a văzut că vor să-L urmeze și să-L asculte, așa a lucrat și astăzi, căci spre uimirea mea și, totodată, spre bucuria mea, Domnul mi-a descoperit și mie că și astăzi lucrează pe pământ în chip tainic, că și astăzi are, ca pe vremea sfântului Ilie, suflete și inimi care nu și-au plecat genunchii și inima în fața stăpânilor necredincioși ai vremii. Și astfel, prin rânduială divină am cunoscut vasul ales din vremea de sfârșit, care se numește proorocița Virginia. Pot spune că nu a fost numai prooroc, ci mai mult decât prooroc, deoarece ea fost purtătoarea Duhului lui Dumnezeu vreme de 25 de ani (1955-1980). Am cunoscut-o în anul 1979, în casa unor creștini din Răcăciuni, județul Bacău. Am rămas pătrunsă de puterea Duhului Sfânt, Care sălășluia în ea, de blândețea și bunătatea care o caracteriza, și mai ales de umilința ei. În acea zi Domnul a coborât în ea prin cuvânt. În timpul vorbirii cobora peste ea un somn divin, iar Domnul prin gura ei vorbea cu noi. Când vorbirea era pe sfârșite, Domnul spunea: *„Treziți trâmbița Mea!”*. Atunci cineva o mișca, și ea se ridica și întreba: *„A vorbit Domnul?”*. Orice lucrare începea așa: *«În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă!»* și se termina cu cuvinte de binecuvântare: *«Harul și pacea Mea să fie peste voi toți, amin»*. Erau cuvintele Domnului Iisus Hristos, pline de învățătură sfântă. În ziua când am cunoscut-o era 10 august 1979, ziua mea de naștere. Dumnezeu a făcut lucrarea cuvântului pentru noi, cei care nu mai luasem parte niciodată la așa ceva. Domnul l-a strigat pe tatăl meu și pe mine și a zis: *„Fiul Meu, Gavrilă, ai o fiică; vrei să Mi-o dai Mie? Vrei, tată?”*. Pe moment tata a rămas uimit; nu știa ce să răspundă. După câteva clipe a zis: *„Doamne, cum vrei Tu”*. De atunci am înțeles că Domnul mă iubește și că vrea să-I urmez.

În mine s-a petrecut o schimbare totală. Gândul meu era numai la mama Verginica. Aș fi vrut să stau numai cu ea. Veneam uneori la Pucioasa să ascultăm cuvintele Domnului, căci noi locuim în Moldova. Veneam mereu, până într-o zi când Domnul ne-a chemat precum oarecând pe apostoli, și ne-a zis: *„Lăsați case și rude, ieșiți din mijlocul lor și urmați-Mi”*. Am ascultat glasul Domnului cu o încredere neclintită, și astfel ne-am mutat la Pucioasa, peste drum de casa lui mama Verginica. Un an de zile mi-am alinat durerile sufletești lângă patul ei de suferință; i-am simțit puterea divină care radia din ea. Când durerile o înțețeau, ea lua icoana Maicii Domnului în brațe și se ruga de alinare. Domnul spunea mereu că boala ei se datorează greșelilor creștinilor, care erau ispășite de ea în locul nostru.

De multe ori îmi spunea lucruri pe care eu le gândeam fără ca cineva să mi le știe și mă îndrepta din multe greșeli convingându-mă că numai Duhul Domnului cunoaște duhul omului. Odată mi-a spus: *„Mămică, Domnul mi-a spus că te va numi Filofteia”*. Atunci n-am înțeles taina, dar după cinci ani această profeție s-a împlinit. M-am dus la mănăstire și am fost călugărită. Numele meu de botez este Gabriela. Maica stareță a avut în casă o monahie care murise, Gabriela, și a zis că nu-mi va schimba numele și mă va numi tot Gabriela, în amintirea răposatei. Înaintea slujbei de călugărie a venit părintele exarh și ne-a întrebat ce nume vom avea. Eu i-am spus: *„Gabriela”*. A zis de ce tot acesta și nu altul, și am răspuns că maica stareță așa vrea, și nu vreau să o supăr. Nu a mai spus nimic, însă în seara călugăriei când m-a tuns, m-a strigat cu numele Filofteia-Gabriela. Am rămas surprinsă, că nimeni nu știa taina aceasta. Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de mama Verginica pe când nici vorbă nu era să plec la mănăstire.

De multe ori mama Verginica stătea de vorbă cu noi și pentru câteva clipe era ca și răpită, și apoi spunea ce a văzut. Multe vedenii ne povestea. Unele se împlineau mai repede; altele, mai târziu, iar altele se împlinesc în vremea de astăzi. Despărțirea ei de noi a fost ca o sabie care a rupt sufletele noastre, dar Domnul ne spusese de multe ori că va vorbi prin rămurele. Nu înțelegeam, dar astăzi totul este deslușit.

După plecarea ei darul s-a mutat la sora ei, Maria, o ființă tot atât de bună și de dulce ca și ea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, coborât prin sora ei, Maria, eu am mers la mănăstirea Țigănești în ianuarie 1984, unde am stat 4 ani, dar unde n-am mai putut duce viața cu care mă învățasem acasă, în post și rugăciune, după canoanele călugărești, fiind obligată să mănânc carne și să nu mai respect posturile cum le țineam acasă, după cuvântul Domnului. Plângeam și mă rugam la Dumnezeu și la Mama Verginica să-mi ușureze durerea sufletului și să nu mă lase să fiu doborâtă de ispite. Nu m-am gândit nici o clipă să mă întorc înapoi acasă, și astfel am mers apoi la mănăstirea Ciorogârla, dar și aici am luat-o de la capăt cu ispitele și mi-am zis: „*Dumnezeu, pe cine iubește mustră și pedepsește*“, și, știind că din porunca lui Dumnezeu am apucat pe această cale sfântă, am ales din nou supunerea și răbdarea. După trei ani la mănăstirea Ciorogârla, tot prin porunca lui Dumnezeu prin această lucrare cerească am fost trimisă ca ajutor preasfințitului Irineu de la Cluj.

Am crezut și voi crede în această lucrare sfântă, orice împotrivire aș întâmpina. Noi, cei ce am cunoscut-o pe mama Verginica, mărturisim că ea a fost vasul prin care Dumnezeu vrea să-Și trezească poporul cel de la sfârșit; mărturisim că este trâmbiță apocaliptică prin care Dumnezeu va încununa pe cei ce Îi urmează cu sfințenie și cu credință sfaturile și poruncile Sale. Pentru noi mama Verginica este scut și apărare, este mijlocitoarea noastră în fața Preasfintei Treimi. Ea este venerată de noi ca sfântă și o vom sărbători cu sfințenie în fiecare an în ziua mutării ei întru cele cerești. Amin.

Monahia **Belinschi Gabriela**

*

Sunt din Moldova, județul Bacău, din părinți creștin-ortodocși, care m-au învățat din copilărie iubirea de Dumnezeu, de biserică și de sfinții care ne-au lăsat de-a lungul vremii leagănul credinței ortodoxe, singura cale care poate asigura prin adevărata ei trăire mântuirea sufletului. Din cei șase copii, câți eram la părinți, pe mine mă stăpâna o mai mare iubire de Dumnezeu. Am simțit această stare încă din copilărie, și de aceea în tot timpul vieții mele n-am putut avea nimic mai drag ca pe Dumnezeu și toate frumusețile care înseamnă Dumnezeu în înțelesul lor.

Când aveam treisprezece ani, a murit mama, și de atunci am simțit mai mare iubire de Dumnezeu, de a-L avea în suflet pe Domnul, singurul Care poate toate întru toți. Îmi ziceam mereu: „*Doamne, să fii numai Tu în gândurile mele, în inima mea, în voința mea, ca pe toate să le săvârșesc în voința Ta și nu a mea*“.

La vârsta de 21 de ani am cunoscut un tânăr de 23 de ani, un suflet care mi s-a părut dezlipit de el însuși mai mult decât mine, mai contopit cu cele frumoase care sunt întru Dumnezeu, și mi-am zis: „*Doamne, eu Ți-am fâgăduit viața mea, dar dacă este voia Ta, voiesc să am pe cale acest tovarăș, că eu sunt mică și slabă și nu pot singură pe drumul vieții*“. Am simțit că Dumnezeu a venit în calea mea cu acest sprijin și ne-am unit prin taina cununiei. Mai târziu am trăit o mare suferință și cu inima și cu trupul, căci gândul de a avea un copil era de la noi și nu de la Dumnezeu, dar copilul n-a trăit, iar eu am plătit cu suferință grea, căzând în mâna medicilor vreme de trei ani, așa cum este scris: «*Cel ce păcătuiește, să cadă în mâna doctorului*». Am plătit cu lacrimi de căință și cu mare suferință trupească ascultarea glasului inimii noastre, ca apoi să ne întoarcem spre fâgăduințele făcute Domnului, spre fâgăduința curățeniei trupesti.

După multă vreme de suferință, în spital am avut un vis peste care n-am putut trece cu ușurință: stăteam cu capul în țărână pe un câmp arat și mă rugam plângând și zicând: „*Doamne, iartă-mi tot ce ai să-mi ierți*“. Un glas care venea din cer a spus: „*Da, dar să te atingă soarele pe creștet*“. M-am ridicat să mă uit, dar soarele asfințise. M-am așezat din nou plângând și cerând la Domnul să asculte ruga mea. Apoi am auzit un vuiet ușor. Soarele se întorsese de la asfințit și s-a apropiat până deasupra capului meu și m-a atins. Am simțit cum a intrat în ființa mea o căldură care-mi copleșise trupul firav de la suferință. Apoi mi-am revenit ușor și am zis: „*Doamne, ești atât de mare, atât de bun! Cu ce Îți voi putea întoarce bunătatea? O, cât de datoare Îți sunt!*“. Dumnezeu ne dăduse iertarea, iar viața noastră devenise ca viața a doi copii care ascultau de Tatăl Cel din ceruri și care caută cu umilință pe urmele poruncilor Mântuitorului Hristos.

În anul 1979, printr-o descoperire cerească am venit la Pucioasa. Aici am aflat-o pe ființa cea bună și umilă prin care vorbea Dumnezeu. Am cercetat cu umilință și nu cu ispitire, ca să înțeleg dacă totul este înrădăcinat în sfânta biserică și în toate tainele ei cele sfinte. Am găsit în jurul acestei ființe un popor trăitor după adevărul ortodoxiei, și mare mirare m-a cuprins constatând că viața celor mai mulți care urmau această revelație de proorocie, era așa cum se cere să fie în mănăstirile noastre, și unde, de fapt, nu se mai țin întru totul poruncile sfințeniei. Mi s-a cutremurat cu totul ființa când am văzut ce are Dumnezeu pe pământul român, și noi nu știam. Dragostea lor ne înconjurase. Viața lor și trăirea lor în post, în rugăciuni și în curățenie, era ce iubeam noi. Găsisem aici pe frații lui Iisus Hristos, așa cum este scris: «*Mama și frații Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu*». Desfășurarea trăirii lor alături cu această revelație continuă era păstrată în mare taină, înțelegând atunci urmărirea și prigoanele suferite de

ei din partea stăpânilor lumii, care nu-L puteau iubi pe Dumnezeu și pe fiii lui Dumnezeu, cei după adevărul trăirii de creștin.

În ziua aceea, 1 mai, anul 1979, mama Verginica a fost sub supunerea Duhului Sfânt, și Dumnezeu a vorbit prin ea și ne-a spus: *«Pace vouă, celor nou-veniți! Pace ție, Moldovă așteptată de cer! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, nu în trup, ci în Duh. Coborâtu-M-am să-l pregătesc pe cel din vremea aceasta. [...] Ieșiți din bloc, copiii Mei, căci blocurile se vor face una cu pământul, că sunt lucrate duminica. Veniți la Mine! Iată masa Mea! Veniți aproape de trâmbița Mea, că voi avea mare nevoie de voi în zilele ce vin. Cel ce lasă pentru Mine părinți și frați, neam și țarini, acela întreit va lua de la Mine. Veniți lângă acest izvor ceresc, și veți fi numiți pruncii Mei. O, Moldovă așteptată de cer, iată ziua legământului Meu cu tine. Mihaela, vei sta aproape de Verginica până la sfârșit. Iubire pentru iubire, căci așa este la Dumnezeu. [...] România este țara Ierusalimului cel nou ales. În anul 1990 voi ieși deasupra cu această fântână de miere și voi slăbi pe antichrist»*. Vorbirea Domnului a continuat aproape două ore. Taine nemaiauzite, taine pecetluite, care stau să vină spre împlinire, așa cum scrie în Scripturi.

Ne-am hrănit vreme de un an din cuvântul lui Dumnezeu, care curgea prin gura lui mama Verginica. Inima mea nu mai știa altceva decât să stea zi și noapte alături de acest vas sfânt în care Dumnezeu Cuvântul Se deșerta și vorbea poporului creștin tainele pentru sfârșitul necredinței de pe pământ. Era neînchipuit de bolnavă, dar nu aveam curajul să cred că ea va pleca vreodată dintre noi, mai ales că Domnul în toate vorbirile ne spunea: *«Această profeție nu se va sfârși până la sfârșitul vremurilor»*. Nu puteam crede că va fi luată dintre noi nici atunci când Domnul spunea: *«Voi ridica din mijlocul poporului creștin acest vas și îl voi duce la cer și voi vorbi prin rămurele și voi fi cu voi până la sfârșit»*.

În luna septembrie, anul 1980, am primit poruncă de la Domnul să-i cos lui mămica Verginica o cămașă albă pentru ca să fie îmbrăcată cu ea în ziua când va fi luată la cer și să-i fac un cântec de plecare. Această ascultare am făcut-o plângând și cu mare cutremurare. După trei luni, în ziua de 14 decembrie, mama Verginica a fost luată de Domnul. În clipa aceea, stând lângă ea pe pat, am luat-o în brațe, strângând-o și mângâindu-i fruntea ca să-i alin ceasul cel greu al despărțirii de noi, iar ultimele ei cuvinte acestea au fost: *„Fiți cumiți, fiți cumiți, fiți cumiți, copiii mei!”*.

Mergeam apoi zi de zi la crucea mormântului ei și vegheam cu toții să nu se stingă lumina candelii de la cruce, căci așa rămăsese poruncă de la Dumnezeu. Marea noastră durere era ca aceea a ucenicilor Domnului sau a Maicii Domnului, știind că această lucrare a fost însuși cuvântul Domnului Iisus Hristos în Duh.

Cuvintele acestei lucrări dumnezeiești pot fi numite Evanghelia Duhului Sfânt, căci ele sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât în Duh, după cum a rostit făgăduința atunci când S-a înălțat la Tatăl. Bucuria nu ne-a părăsit de tot, căci mulți creștini își vesteau unul altuia arătarea ei în vedenie sau în vis, cu aceleași fel de învățături și de mângâieri cerești.

Prea puțin timp a trecut până când sora lui Verginica, Maria, a primit peste ea darul aceluiași fel de lucrare cerească. Avea același fel de umilință, de vas slab întru care Se poate desăvârși Cel tare, așa cum este scris: *«Domnul a ales pe cei de neam prost, pe cei slabi, ca să plece creștetul celor tari»*.

N-am avut niciodată gândul să mă îndoiesc întru această lucrare, de vreme ce nu pot niciodată uita minunea săvârșită de Domnul la venirea noastră aici pentru întâia oară, minune cu care Domnul ne-a arătat puterea acestei lucrări cerești. Venisem cu un copil al fratelui meu, bolnav de epilepsie, cu care fusese la slujbele mănăstirilor, după ce renunțase la ajutorul medicilor. Mama Verginica l-a luat în brațe, i-a făcut semnul crucii pe creștet și l-a uns cu ulei din candelă. Din clipa aceea copilul n-a mai fost bolnav niciodată. Domnul pusese deoparte această vindecare, pentru întărirea pașilor noștri alături cu această putere lucrătoare de semne și minuni pentru credința oamenilor.

În anul 1991 am primit poruncă cerească să ridicăm biserică de mărturie, care va mărturisi prin lucrarea ei și prin forma ei toate tainele care au fost profețite prin această lucrare cerească. Dumnezeu a fost cu noi prin cuvânt în toată vremea lucrului bisericii, așa cum prin cuvânt a fost în vremea lui Noe, care a lucrat corabia salvării făpturii lui Dumnezeu. Toate cuvintele care au venit din cer și care erau auzite de noi, se scriau și se îplineau, și totul s-a lucrat cu minuni văzute, cu puteri neînchipuite de noi, așa cum toți cei ce au văzut pot mărturisi. Cei doi artiști sculptori, Victoria și Marian Zidaru, care au pus pentru Domnul tot rodul muncii lor, au făcut să avem cu ce împlini ridicarea bisericii revelate de cer, căci nici o lucrare nu s-a lucrat până nu venea mai întâi cuvântul. Toți cei care au lucrat au văzut că toate s-au lucrat prin cuvânt, și toți au respectat întru totul legea sfințeniei, care a fost rânduită de Domnul ca să fie trăită în acest așezământ sfânt, lege care va străjui intrarea acestui așternut dumnezeiesc. Așa a spus Domnul: *«Legea pentru acest așezământ să fie săpată în piatră și să fie așezată la poarta de strajă a ieslei cuvântului Duhului Sfânt»*. **Tărcuță Mihaela**

*

Mă numesc **Stoica Nicolae**, din Mănești, Dâmbovița, născut din părinți creștin-ortodocși, la 9 octombrie 1938.

În vara anului 1959 am aflat că la Maluri, lângă Pucioasa, o fecioară vorbește oamenilor despre Dumnezeu. De curiozitate am fost și eu acolo cu doi consăteni: Creața Tică și Țurlui Toma. A făcut Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Dumnezeu vorbea prin gura acestei fecioare, și am rămas uimit de tot ce auzeam.

Începusem să vin mereu. Mă minuna accentul care se punea pentru întărirea credinței și pentru sfârșitul lumii păcătoase. Așteptam cu nerăbdare fiecare vorbire a Domnului, fiindcă eram încredințat din ce în ce mai mult că Dumnezeu este Cel Care vorbește. Lucram la mină și plecam de unul singur să ascult cuvintele lui Dumnezeu.

În noiembrie 1959, într-una din vorbiri la care am luat parte la ceas târziu de noapte, Dumnezeu mi-a spus că voi fi însoțitorul legitim și duhovnicesc al acestei fecioare. N-am mai mers la serviciu la mină. Am rămas acasă la ea, la Maluri, iar în vara anului 1960, după sfintele Paști, am făcut cununia în biserica din Mănești. Aveam atunci 22 de ani, iar ea avea 37 de ani. Am însoțit-o de atunci prin toate locurile pe unde Dumnezeu a vorbit oamenilor și am fost întreținătorul ei material. După ce am lăsat serviciul, mi-am luat căruța cu cai și făceam diverse prestații prin satele vecine, iar până în colectivizare luam roade și din pământul pe care l-am avut la Mănești. Muncile prin gospodărie, tăiatul și aranjatul lemnului, curățenia și ordinea în curte și în grădină, adusul apei le făceam întotdeauna cu toată mulțumirea inimii. Din anul 1960 și până în 1966 n-am cântit niciodată la nici un drum; îmi era teamă să-L supăr pe Dumnezeu și mă duceam fără șovăire cu această ființă peste tot pe unde avea Dumnezeu de lucrat.

În 22 decembrie 1966 am fost arestat și dus la arestul securității din Ploiești. Am fost anchetat, interogat și învinuit că împreună cu această fecioară adunăm popor mult, pe care-l instigăm la ură împotriva legilor țării, împotriva comunismului. Dar eu n-am făcut niciodată politică, și degeaba le-am explicat că Dumnezeu este Cel Care grăiește prin această gură, prin această ființă pe care eu o ocrotesc și o însoțesc pentru îndreptarea în bine a oamenilor, pentru ca oamenii să iubească biserica și pe Dumnezeu. Dar ei m-au acuzat politic. Ancheta a durat șase luni. Împreună cu mine au mai fost arestați și anchetați șase creștini, considerați complotiști împotriva regimului comunist, împotriva ordinii bisericii, deși eram nelipsiți de la biserică.

În vara anului 1967 am fost condamnat la șase ani închisoare. De la Ploiești am fost transferat la Aiud, dar, după cuvântul Domnului, n-am stat condamnat decât un an. În toată perioada anchetării se auzea glas din cer: „*Dați drumul, dați drumul copiilor Mei!*“. Acest glas era auzit de tot personalul de anchetă.

După eliberare am venit înapoi la Maluri, unde mi-am continuat misiunea alături de lucrarea lui Dumnezeu și am continuat însoțirea acestei fecioare, ca și până atunci. Toate drumurile noastre erau presărate cu mirese deosebite pe care nu le-am mai mirosit de atunci niciodată. Îmi amintesc cum mulți creștini veneau necăjiți, bolnavi, iar Dumnezeu, prin gura și prin mâna fecioarei Verginica, îi mângâia și îi vindeca de orice boală, îi binecuvânta, îi încuraja și îi sfătuia. În acest timp am luat parte la construirea casei de la Maluri. Am făcut cărămidă, am zidit-o și am terminat locuința.

După inundațiile din 1970 am mutat căsuța de la Maluri și am participat la construirea casei de la Pucioasa, unde am cărat materialul recuperabil de la Maluri, iar în 1973 am terminat și această construcție.

Lucrarea vorbirii Domnului nu s-a întrerupt niciodată. Când aveam trimitere pe la creștini, lăsam lucrul și plecam să însoțesc vasul Domnului. Întotdeauna am considerat această ființă ca pe un vas ales de Dumnezeu, ca pe o trâmbiță a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu anunța sfârșitul tuturor fărâdelegilor. Era o ființă blândă, curată și sfântă. N-am îndrăznit niciodată să mă gândesc la ea cu gânduri lumești, căci aveam mult respect și multă dragoste pentru ea, fiindu-mi ca o mamă cerească. M-am purtat cu ea ca o slugă umilă a Domnului. A fost și a rămas fecioară, dar, tot din porunca Domnului am ținut tainic această făgăduință, căci lumea înțelegea că ea s-a căsătorit; altfel, Domnul nu mai putea ține acoperită această lucrare pentru ca să ajungă cu ea până astăzi. Ființa aceasta dumnezeiască nu părea că este de pe pământ, dar lumea nu înțelegea această taină.

Nici după eliberarea mea din închisoare securitatea nu m-a slobozit de urmărire. Mereu am fost hărțuit și amenințat. Când ea a fost cercetată medical constatându-i-se fecioria, atunci securitatea a făcut presiuni asupra mea să nu-i mai duc în eroare și să mă despart de ea. Până la urmă, în octombrie 1973 m-am despărțit de ea, sub amenințarea securității că voi fi din nou arestat, bătut și maltrat. Securitatea regimului comunist îmi inspira teamă și teroare. Slăbisem cu curajul. De frică, am plecat și mi-am luat serviciu. Nu aveam de ales. Am cunoscut apoi o femeie, de la care am doi copii, și în starea aceasta mă găsesc și acum.

Verginica rămăsese sub ocrotirea creștinilor, care și ei veneau numai pe ascuns, ca la un izvor dumnezeiesc, căci vânzătorii se întetiseră, iar prigoana și pânda securității comuniste nu înceta. Eu, dacă am plecat, n-a fost moment să fiu fericit. Inima mea stă încordată în toată vremea, gândindu-mă la toate proorociile care au fost rostite de Domnul prin această trâmbiță cerească și care toate s-au împlinit, se împlinesc și se vor împlini despre România.

Sunt martorul atâtor proorocii, atâtor taine cerești, rostite de Dumnezeu, și mă tem și să mă gândesc la greul răspuns pe care-l am de dat în fața Sfintei Treimi, în fața sfintei Virginia, care este în cer, care a purtat pe pământ numele meu și de care sunt legat prin legământ ceresc. Nădăjduiesc că bunul Dumnezeu mă va scula și pe mine dintre morții acestei lumi și mă va scutura și mă va spăla, pentru rugăciunile acestei sfinte, ca să fiu găsit veghind la vremea împlinirii celor mari, care se vor arăta peste România, țară aleasă de Dumnezeu.

Mă doare perioada trăită departe de Dumnezeu, dar rog cerul să-și aducă aminte de mine atunci când va fi reînvierea adevăratelor legi ale lui Dumnezeu, date oamenilor de-a lungul veacurilor, dar neîmplinite întocmai cum s-au dat, până astăzi. Sunt și, deși m-am abătut, mă consider însoțitorul legitim și duhovnicesc al fecioarei Verginica. A sosit vremea să spun această mare taină tuturor. O fac cu frică de Dumnezeu și cu umilință, ca unul care am fost martor al acestei lucrări dumnezeiești prin Verginica.

*

Înalt Preafericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul preot pensionat **Traian C. Bucurescu**, cu domiciliul în parohia Valea Voievozilor, comuna Răzvad, județul Dâmbovița, cu smerenie și fiască ascultare vă încuviințez următoarele:

Mi-am desfășurat activitatea apostolică în Ardeal, ca preot misionar, și apoi în satul Gorgota, județul Dâmbovița, de unde m-am transferat în parohia Valea Voievozilor. Între timp, în parohia respectivă au provenit din diferite județe ale țării douăzeci și patru de familii de creștini ortodocși, care au sprijinit biserica din punct de vedere spiritual și material.

Datorită dragostei și râvnei lor deosebite față de credința strămoșească, au devenit suspecti în fața organelor de securitate, care-i urmăreau la locurile de muncă și chiar în parohie, cerându-mi personal informații despre activitatea lor. Pun mărturie că aceste familii m-au sprijinit printre primii enoriași ai bisericii parohiale în întreaga activitate pastorală și gospodărească. Împreună am dus lupta contra prozelitismului sectar, în susținerea adevărului, propovăduind învățătura sfintei Scripturi și a sfintei Tradiții, cât și învățăturile sfinților noștri părinți, participând ei permanent la sfintele slujbe. De asemenea, aceștia respectă cu strictețe zilele de post și posturile de peste an, spovedindu-se și împărtășindu-se cât mai des. Mulți din fiii și fiicele lor au îmbrățișat viața monahicească, viețuind în mănăstirile țării. Având la bază sfânta Scriptură și îndemnul sfântului apostol Pavel, ei încearcă să facă trecerea de la omul pământesc la omul spiritual, duhovnicesc, printr-o trăire ascetică, spre deosebire de restul lumii.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, ceea ce mă determină să fac această mărturisire este că acești credincioși, pentru ceea ce sunt și săvârșesc ei, se văd bănuți și huiduiți de însăși autoritatea superioară bisericească: arhieriei, preoți și credincioși, acuzându-i de erezie.

M-a surprins și am fost profund dezamăgit când am ascultat pastorală de Crăciun, să-mi fie iertat de Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Vasile Costin al Târgoviștei și Muscelului. Pe lângă urările adresate preoților și credincioșilor, a amintit de faptul că există unele poziții față de credința ortodoxă, aluzie făcându-se la adepții Noului Ierusalim de la Pucioasa, considerându-ieretici. Această afirmație i-a nemulțumit pe credincioșii din biserică, care sunt legați duhovnicește de starea Noului Ierusalim, motiv pentru care au solicitat părăsirea în bloc a sfântului lăcaș. Cazuri similare s-au petrecut în mai multe localități din Episcopia Târgoviștei. Or, aceste familii trăiesc și cred într-o revelație care, în fine, este un act care vizează un scop anume: „salvarea omului“, și această salvare este cu putință atunci când omul se depășește pe sine prin răstignirea patimilor.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, mi-am îngăduit să vă fac această smerită și umilită mărturisire ca unul care timp de paisprezece ani am fost păstorul acestor enoriași devotați, cunoscându-le îndeaproape calitățile lor creștinești, care evidențiază adevărata ortodoxie, având speranța că Preafericirea Voastră veți analiza împreună cu Sfântul Sinod al B.O.R. situația acestor credincioși fideli ai bisericii strămoșești, având convingerea că Dumnezeu Își va desăvârși opera de salvare a omului.

Cu smerită plecaciune, vă sărut dreapta, preot Traian Bucurescu

*

Preafericite Părinte Patriarh, onorat Sinod permanent,

În urmă cu opt ani, ca viețuitor la sfânta Mănăstire Sinaia, am luat cunoștință despre un fenomen religios, care există și astăzi la Pucioasa (lângă Târgoviște), unde unei persoane modeste i se comunică mesaje din altă lume.

Având fii și fiice duhovnicești din județul Dâmbovița, am fost invitat să merg și eu acolo. M-am dus și am văzut. Lucrurile erau frumoase, în concordanță cu revelația dumnezeiască cuprinsă în sfânta Scriptură și în sfânta Tradiție. La început m-am îndoit temându-mă ca nu cumva să fie vreo rătăcire de la dreapta noastră credință. După un timp de cercetare, realizând că nu-i nimic care să contrazică învățătura bisericii dreptmăritoare a răsăritului, am rămas atașat de acel loc.

Din conținutul mesajelor și din comportamentul persoanelor ce viețuiesc acolo și al celorlalți care cunosc fenomenul, nu am observat nimic primejdios pentru biserică. Ceea ce ar fi, poate, șocant, este faptul că există în acel loc un șir de profeții transmise printr-o persoană.

Prin aceste revelații se împărtășește îndemnul de a spori duhovnicește prin post, rugăciune și lupta cea bună: «Nimeni nu mai iubește rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească, rugăciunea trebuie să fie așezată lângă post» sau «Azi nu se mai împotrivesc nimeni până la sânge de dragul lui Hristos». Se dau și învățături privind blestemarea diavolului, preamărirea Sfintei Treimi și închinarea corectă și dreaptă cu semnul sfintei cruci. De exemplu: «Soiul acesta de duh rău, în vremea aceasta, nu iese decât cu credință nemaiauzită, lucrată lângă post și rugăciune vie, după duh și adevăr». Este evidentă și importantă deprinderea cu virtutea iubirii de Dumnezeu: «Să învățăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim pe cale». De asemenea, se pune accent pe asceză: renunțarea la carne, la băuturi alcoolice, afară de vin, mâncarea fără ulei, luni, miercuri și vineri; păstrarea pe cât e cu putință a

curăţeniei trupeşti, chiar şi de cei ce sunt căsătoriţi. Iată mesaje în acest sens: «*Uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşluieşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă deoparte de cei fără de lege*» sau «*Acesta este lucrul nostru: să-L aşezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos*».

Adeseori sunt repetate mustrări privind încălcarea sfintelor canoane şi emiterea cu prea mare uşurinţă a dispenselor şi pogorământelor în biserică, Dumnezeu dorind de la noi respectarea riguroasă a legii canonice şi a rânduielilor străvechi, aşezate de sfinţii apostoli şi de sfinţii părinţi. Iată dojana: «*Acum tot trupul bisericii e numai răni, şi rănilor sunt vechi şi nevindecate*» sau «*Nu mai este trăire sfântă în cei ce învaţă dreptatea şi calea cea cu lumină*».

Se cere, totodată, necesitatea imperioasă a spovedaniei şi a sfintei Împărtăşanii, cât mai des posibil, precum şi intensificarea eforturilor ascetice. E lăudată măreţia celui care «*îşi împlinesc virtuţile cu socoteală dreaptă şi cu umilinţă de duh*» şi este reliefată relaţia intimă şi iubitoare cu Dumnezeu: «*A-L cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în tine în toată lărgimea şi după adevăr*».

Se fac referiri sentenţioase, privitoare la spălarea şi curăţirea pământului, pentru a se risipi «*întunericul acestei vremi*». Iată, de pildă: «*A venit vremea să dăm la o parte neghina, de grâu*», căci «*Dumnezeul răbdării Se îmbracă în veşmântul dreptăţii şi în haina puterii, ca să dea la o parte cele şubrede şi să ridice pe vechile ruine întărituri tari şi vii*».

Ceea ce, de asemenea, pare exotic este faptul că se vorbeşte elogios despre România, menită a fi «*salvarea popoarelor*», «*aleasa Mea din zilele acestea*», «*Cetatea strălucirilor*», «*Canaan din vremea aceasta*». Se spune că: «*Domnul este în lucru peste România să facă din ea Sion ceresc şi Ierusalim nou şi s-o ridice deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ*». Este vorba de un plan expres al lui Dumnezeu cu această ţară despre care El Însuşi spune: «*De la naştere am ales-o şi am binecuvântat-o să fie aleasa Mea şi să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin. Dumnezeu este şi lucrează, şi nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale*». Şi mai grăieşte: «*Vreau s-o ridic din ţărână pe cea iubită, vreau să scot răul din ea şi să Mă slăvesc în ea, ca să vadă popoarele pe cea iubită, pe cea oropsită*».

În urmă cu vreo doi ani s-a dat un mesaj în care a fost poruncă de a se construi un «*templu*» cu 12 porţi şi 33 de turlor pe locul unde curg profeţiile. Cerându-mi-se acest lucru, direct şi personal m-am implicat în această ctitorie, ştiind bine că aceasta ar putea să-mi pricinuiască neazuri.

Ceea ce se întâmplă la Pucioasa nu este chiar atât de simplu ca să spui că ai pus capăt şi ai terminat. Iată de ce:

1. Din punct de vedere istoric, lucrarea există din anul 1955. N-am iniţiat-o eu, şi nici nu pot eu să-i opresc cursul istoric, fiindcă va continua, cu siguranţă, şi fără mine.

2. Cât priveşte fenomenul, nu l-am inventat eu. Mă depăşeşte, şi tocmai de aceea nu pot să mă pronunţ şi să-l calific ca fiind de la cel rău. Îmi este frică. Nu am temeuri spre a proceda în acest sens, mai ales că de opt ani am văzut multe minuni săvârşindu-se acolo, iar unele mesaje erau însoţite de mireasmă de trandafir. Şi eu însumi, ca om care cu greu poate să accepte taine şi descoperiri, m-am îndoit. Dar am primit mai multe mustrări, din care unele sună astfel: «*Copilul Meu, ţine-te cu viaţa ta aşa cum a fost viaţa apostolilor Mei, care au urmat Mie prin veacuri. Ţine-te de cele scrise în cartea Mea dacă ţi-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te şi mai mult ca până acum, căci Eu ţi-am spus ţie demult, şi aşa am spus: cel ce aşteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor şi nu o apropie, căci îndoiala înjumătăţeşte biruinţa*».

Eu doresc să fiu înţeles şi ajutat cu iubire frăţească şi în spirit realist. Nu pot desfiinţa ceea ce n-am fabricat eu. Nu-mi pot asuma o asemenea sarcină, dar pot să mă retrag, ceea ce am şi făcut, după cum am promis Preafericitului Părinte Patriarh în ianuarie a.c. (1992, n.r.).

Eu am declarat de două ori în scris (în 29 iunie şi 25 septembrie 1992) că nu mai fac act de prezenţă la acest fenomen religios, îngrijorat de a nu produce scandal şi sminteală în biserică, „*mama duhovnicească a neamului nostru*“. Nu înţeleg de ce persistă încă dubiile privind ortodoxia credinţei mele. Sunt fidel legământului luat la hirotonia mea. Mărturisesc sincer că nu ştiu să fi scornit o nouă învăţătură sau să fi ştirbit tezaurul doctrinar al trupului tainic al lui Hristos. Nu recunosc că aş fi eretic sau schismatic, cum îmi spun unii cu neruşinată îndrăzneală. Sunt un ierarh ortodox, care respectă întru totul învăţătura, canoanele şi cultul nostru liturgic. Martori îmi sunt preoţii şi credincioşii din Arhiepiscopia Clujului, pe care-i păstoresc cu iubire, de doi ani.

Fenomenul religios de la Pucioasa nu-l văd prezentând un pericol fatal. Dacă este înşelăciune se va spulbera, fără îndoială, de la sine. Iar dacă ne frământă şi ne tulbură cumplit, cine ne împiedică să-l analizăm cu răbdare, prudenţă şi râvnă mistuitoare de a apăra integritatea vistieriei de har, credinţă şi doctrină a Bisericii Ortodoxe?

Declar încă o dată că sunt credincios comuniunii noastre sinodale, deplin conştient că trebuie să păzim «*unitatea Duhului, întru legătura păcii*» (Efeseni, 4/3).

Ceea ce am auzit şi am văzut cu ochii mei, aceea vă mărturisesc!

† *Irineu Bistriţeanul*
Episcop-vicar

P.S. Acest act de mărturisire a fost prezentat şi Adunării noastre Eparhiale, întrunită la Cluj-Napoca pentru lucrările anuale din 26 noiembrie 1992.

*

În anul 1986 am cunoscut lucrarea dumnezeiască de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu peste oameni. Eram atunci un creștin ca oricare alții. Mergeam la biserici și la mănăstiri, fiind din fire mai retras. Chiar din copilărie îmi căutam liniștea sufletească și îmi doream o viață mai altfel decât în cotidianul lumii, o viață cu trăire creștinească. Aceasta m-a făcut să mă apropiez de viața bisericească, de slujbele sfinte, de pătrunderea mai în adânc a tainelor pe care le are în ascunsul ei trăirea ortodoxă și tradițiile ei și pe care o oferă celor ce cu credință și cu inimă curată o caută. Așa am cunoscut niște creștini de la care am învățat acest fel de trăire în învățătura bisericii și a comunității formate și conduse de Dumnezeu prin sfânta Virginia. Apropiiindu-mă și pătrunzând mai adânc în tainele acestei lucrări dumnezeiești, am înțeles, de fapt, scopul pe care-l are Dumnezeu, de a-Și crea un popor curat și sfânt și credincios făgăduințelor lăsate de El, pentru că trăirea ortodoxă creștinească în biserică nu este decât fățarnicie. Aceasta înțelegând, am căutat cu inima și mai curată ca să fiu cuprins în acest popor ales și format de cuvântul lui Dumnezeu vreme îndelungată și să urmez învățăturile de mântuire care vin din cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvânt și chemare cerească am venit apoi la Pucioasa, supunându-mă lui Dumnezeu Cuvântul. Am venit în luna mai, anul 1990.

Mă obișnuisem să merg zilnic la mormântul sfintei Virginia, ca să aprind lumânări și candela. În una din zile, fiind cu încă un frate din comunitate la mormânt, am auzit glas din mormânt spunându-ne: „*Voi veniți aici la mine, iar eu sunt acolo cu voi*“, înțelegând astfel coborârea ei prin cuvânt, alături de cuvântul Domnului, care se lasă auzit din cer în acest loc.

Am văzut cum a crescut Dumnezeu prin cuvânt, ușorul cu ușorul acest popor, și cum l-a condus pe calea sfințeniei, spre desăvârșire, prin învățături, începând de la cel mai neînsemnat amănunt de comportare creștină și de trăire sfântă. Așa am ajuns să înțeleg ce va să zică trăire de fire duhovnicească în trup.

Sunt în acest loc și numai acum am înțeles de ce a vrut Dumnezeu să-Și pună acest loc deoparte, pentru că nicăieri pe pământ nu mai are Dumnezeu loc curat și neamestecat.

De ce a vrut Dumnezeu atât de amănunțit să-Și pregătească acest popor în sfințenie? Pentru ca să împlinescă prin el profețiile cele pentru sfârșitul fărâdelegii de pe pământ și pentru arătarea în chip văzut a împărăției noi și veșnice, de tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte, așa cum uneori ne spune Domnul, din cer, despre pilda dată de poporul român. Și așa cum în nici o vreme nu a fost ca Dumnezeu să lase pământul fără cuvânt dumnezeiesc, fără cuvânt proorocesc, mai mult acum, când greutatea veacului întrece orice măsură, când fel de fel de așa-zii prooroci s-au erijat în a cunoaște și a vesti despre viitorul lumii, mai mult acum Dumnezeu nu-l lasă pe poporul Său pe care l-a ales în vremea aceasta și pe care l-a curățat de fărâdelegea lumii și l-a făcut să fie nu numai cu vorba, ci și cu împlinirea creștin adevărat. Dumnezeu nu l-a lăsat și nu-l lasă pe poporul Său fără cuvântul Său cu care-l călăuzește spre starea edenică.

Mărturisesc încă o dată că glasul Domnului se aude grăind deasupra așezământului sfânt, unde noi acum locuim în număr de paisprezece. Chiar eu sunt unul din cei care scriu cuvântul auzit, și am de la Domnul misiunea să citesc apoi cuvântul Său poporului creștin, hrănit cu această mană cerească. Încă mărturisesc că împlinesc aici tot ce-mi spune Dumnezeu să împlinesc, și nu mă îndoiesc în tot ceea ce îmi cere Dumnezeu să împlinesc. Sunt unul dintre cei trei slujitori aleși și unși de Dumnezeu, în chip providențial și cu totul depășind legile firescului, martor al acestei taine fiind arhiereul Irineu, cel împreună credincios cu noi cu mult înainte de a cunoaște eu această lucrare cerească.

Cuvântul lui Dumnezeu înnoiește și sfințește și zidește după a Sa pronie și bunăvoință, iar noi suntem împlinitori.

Ferice celor ce vor crede ca și mine în această lucrare dumnezeiască, coborâtă între oameni și pentru oameni, întru lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin. **Nedelcu Nicolae**

*

Fost-a anul 1955 an al binecuvântării neamului românesc, căci în acest an a început lucrarea cuvântului lui Dumnezeu prin vasul Său cel ales, fecioara Virginia din Pucioasa, satul Maluri. La acest început de lucrare dumnezeiască au fost martori și părinții mei, Ilie și Avida Bunea, de la care știu următoarele: când a început Dumnezeu să vorbească oamenilor prin sfânta Virginia, se adunau din toate părțile oameni cu sutele, iar în fruntea lor era preotul satului din acea vreme, Mirică Ilie. Dumnezeu le spunea oamenilor păcatele pe care nu le mărturiseau la spovedanie, și de aceea oamenii au început să vorbească de rău vasul lui Dumnezeu. Unul din cei ce s-au ridicat cu înverșunare împotriva trâmbeții Domnului, a fost chiar preotul Mirică, de pe urma căruia Verginica a suferit mult de la autoritățile atee ale vremii. Părinții mei, fiind implicați direct între cei credincioși lucrării cuvântului lui Dumnezeu, au fost și ei părtași prigoanei care s-a declanșat, suferind percheziții, ridicarea cărților de rugăciune și punerea sub urmărire, cu privire la strângerea dintre creștini. Nefiind primiți să-și boteze un copil la biserică din sat, au plecat cu copilul într-o parohie vecină, iar când preotul satului a intervenit să oprească botezul, copilul era deja scufundat în apa botezului.

Era în anul 1956, când avea loc o mare adunare creștinească în casa părinților mei. La un moment dat mama Verginica a spus tuturor să se încheie adunarea, că a venit clipa să moară Bălașa. Maica Bălașa era bunica mea. Întrebată de creștini de unde știe că moare Bălașa, mama Verginica a răspuns că vede pe îngerușul Domnului ținându-i candela aprinsă. După plecarea creștinilor, la o jumătate de oră, bunica mea a strigat: „*Dați-mi lumânările, că eu plec!*“. Ceea ce a spus mama Verginica, s-a împlinit.

Așa cum am spus, oamenii, fiind necredincioși, s-au ridicat cu ură și cu răutate împotriva lucrării lui Dumnezeu și a vasului Său, Verginica, s-au ridicat împotriva creștinilor care formau atunci acest popor. Dintre cei mai înverșunați prigonitori în sat, au fost: Ilie Gheorghe, Ciobănoiu Gheorghe și Cercel Vasile. Apoi Dumnezeu a hotărât să-i dea un însoțitor lui Verginica, precum odinioară Fecioarei Maria. Și așa, tânărul Stoica Nicolae din Mănești a fost cel care a acoperit-o pe ea prin căsătorie legitimă, liniștind autoritățile care urmăriseră până atunci lucrarea lui Dumnezeu.

După un timp, părinții mei nu au mai participat la coborârea cuvântului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a chemat din nou la credință în lucrarea Sa, prin durere, prin moartea unei fiice a lor. În acea mare durere au ajuns cu pomelnic de rugăciune pentru parastase la preasfințitul părinte Evloghie Oța, la București. Acest arhiereu al lui Hristos era văzător cu duhul; era slujitor al Bisericii Ortodoxe pe stil vechi. Aflând că părinții mei sunt din Pucioasa, i-a întrebat așa: „*Fraților, cine este această fecioară, Virginia, la voi în sat? căci mare dar și mare lucrare are Dumnezeu peste ea!*“. După terminarea celor patruzeci de liturghii săvârșite de părintele arhiereu Evloghie, Verginica a trimis mamei mele o foaie scrisă din partea lui Dumnezeu, prin care Domnul grăia așa: „*Iată, voi ați avut un copil aruncat în fundul unei prăpăstii, dar vă aduc de știre că l-am scos, pentru rugăciunile lui Evloghie, slujitorul Meu*“. Atunci părinții mei au mers la sora Verginica și i-au spus că au fost, într-adevăr, la București, la acest părinte Evloghie, pentru rugăciuni.

Din cauza necredinței oamenilor din sat, Dumnezeu a profetizat prin sfânta Virginia dărâmarea satului Maluri, lucru care s-a și întâmplat în toamna anului 1972. După dărâmarea satului Dumnezeu și-a mutat templul coborârii Sale în Pucioasa. Apoi, pentru ca venirea creștinilor la coborârea cuvântului lui Dumnezeu să fie acoperită, Dumnezeu a adus în apropierea templului coborârii Sale câteva familii de creștini din alte părți ale țării, și care și-au făcut case în jur. Îmi amintesc, eram copil de 11 ani. Când am plecat la școală am lăsat satul cum îl știam, iar când m-am întors acasă – căci școala începuse să se crape și ne-a trimis acasă – nu am mai văzut casele pe ulițele din sat.

În anul 1976, unul din copiii înfiați de mama Verginica a venit la părinții mei cu un medalion-icoană, ca să cumpere ceva cu el. Acest medalion a rămas mulți ani într-un cui, lângă icoane. Eu mergeam la biserică ordonat, și am început să văd la biserică noi creștini. Turma lui Hristos începuse să se mărească prin cei nou-veniți, despre care mai apoi am aflat că sunt copiii Domnului, ce și-au făcut case alături de casa mamei Verginica.

S-a întâmplat ca în anul 1983 eu, **Bunea Ilie**, fiul, să fiu cercetat de Dumnezeu prin boală. Atunci am înțeles că aceasta era chemarea mea la mântuire, am înțeles cuvântul Scripturii care spune: «*Nu poți să slujești la doi domni*». Trebuia să aleg: calea lui Dumnezeu sau calea pierzării.

Era duminică. Mă pregăteam să merg la sfânta biserică și, fără să vreau, ochii mi-au fost conduși pe medalionul de lângă icoană. L-am luat din perete și l-am pus la gât. Alegerea era făcută. De atunci viața mea s-a schimbat. De atunci am început să fiu apropiat de copiii lui Dumnezeu, urmași ai sfintei Virginia, de la care am început să învăț multe lucruri mântuitoare de suflet, cu mult mai mult decât am învățat la părinți, și chiar la biserică, la preot. Primele învățături pe care le-am primit de la ucenicii lui mama Verginica au fost să fac sfânta cruce dreaptă, să mă spovedesc și să mă împărtășesc cât mai des, să nu lipsesc de la sfânta biserică. Întrebat dacă port la gât sfânta cruce, le-am arătat acea icoană pe care o aveam, și ei mi-au spus că avea și mama Verginica una asemănătoare, pe care ea a purtat-o. Atunci am înțeles. Ea, mama Verginica, este cea care m-a adus la calea mântuirii și a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Acest medalion-icoană era al ei. Aceasta a fost puterea care m-a chemat. Ea, mama Verginica, este puternică în cer, alături de Domnul Iisus Hristos. Puterea lui Dumnezeu era și luca prin orice lucru pe care ea l-a purtat sau l-a folosit.

Mulți dintre cei care au fost fii ai poporului condus de sfânta Virginia, după plecarea ei la Domnul nu au mai mers pe calea și pe drumul pe care a mers ea. Unii dintre aceștia, văzându-mă pe mine venit nou alături de ei, încercau să mă abată ca să nu cred tot ce îmi spuneau cei credincioși, și îmi ziceau: „*Nu e chiar așa*“. Dar pentru mine un lucru era sigur: această lucrare este lucrarea lui Dumnezeu, și mama Verginica a fost și este vasul lui Dumnezeu, a fost și este trâmbița lui Dumnezeu, din care Domnul a sunat pentru a-Și chema făptura Sa la mântuire.

După plecarea sfintei Virginia, prin sora ei și-a continuat Dumnezeu lucrarea. Într-o zi, pe când Domnul Își cobora cuvântul Său, a dat loc cuvântului sfintei Virginia, care a spus, printre altele, și despre mine că am mers la mormântul ei și am rugat-o să-mi vină în ajutor, și a repetat exact cuvânt cu cuvânt, așa cum a fost rugăciunea mea cât am stat cuprins cu brațele de crucea de la mormântul ei. Din nou sfânta Virginia mă încredințase că mi-a venit în ajutor.

Era în anul 1987 când s-au sărbătorit șapte ani de la plecarea ei la cer și când i-am dezvelit mormântul. Am fost martor la mireasma care a umplut cimitirul în clipa când am mișcat placa spre a o ridica, dar mai mare minune

a fost atunci când am ridicat capacul sicriului. Ea, mama Verginica, era întreagă. Degeaba spun cei necredincioși că nu este adevărat. Degeaba spune chiar preotul satului, Popescu Leonard, că nu este adevărat. El n-a voit nici să se uite în mormânt. Noi l-am chemat, l-am rugat, dar el n-a voit să se uite. Eu am fost a doua persoană care am coborât să o văd. Este adevărat, ea nu putrezise, ci se stafidise, iar pielea căpătase culoarea maronie și se uscaser pe oase.

Dovada sfințeniei sale o avem din timpul vieții ei, căci Dumnezeu a folosit-o ca trâmbiță a Sa. Nu oamenii o pot numi pe ea sfântă, ci numai Duhul Domnului, Care sălășluiește în creștin, căci Duhul lui Dumnezeu mărturisește prin ucenici sfințenia ei.

În anul 1989, după începutul postului Nașterii Domnului, la sfârșitul lunii noiembrie, Dumnezeu a coborât cuvânt prin care ne-a spus așa: *«Voi, fiilor, să nu vă temeți. Vor veni peste voi oamenii legii, căci s-au hotărât să-Mi împrăștie pe cei ce au rămas. Vor veni și vor intra peste voi, ca să vă bage la întuneric. Fiți cumiți, că în momentul când ei vor călca aici, Eu, Domnul, voi întoarce armele împotriva lor, iar pe voi vă voi elibera și veți mărturisi lucrarea Mea»*. Acest cuvânt s-a împlinit în ziua de 16 decembrie 1989. Au venit pe motivul că eu am modificat proiectul casei și că am făcut biserică din ea, și așa au controlat toate ungherele locuinței. Din nou Dumnezeu ne-a venit în ajutor, căci în momentul în care aceștia îmi controlau casa, la Timișoara începuse revoluția. Cuvântul Domnului s-a împlinit, căci armele lor s-au întors împotriva lor.

Începând din anul 1990 Domnul a început să-Și slobozească glasul Său deasupra ogrăzii locuinței mele. Eram deja o comunitate formată din paisprezece ucenici, chemați prin cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lucra, și așa ne-a anunțat în anul 1991 că vom zidi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Alături de noi, în această coborâre de cuvânt îl aveam pe părintele Irineu de la Mănăstirea Sinaia, care, devenind arhiepiscop, după cum Domnul a proorocit, a făcut, după poruncă dumnezeiască și în taină dumnezeiască, împreună cu noi, rugăciunea de sfințire a punerii pietrei de temelie, iar după ce în lunile septembrie, octombrie și noiembrie a fost săvârșită construirea acestui locaș, s-a așezat în ziua de 12 decembrie praznicul de târnosire a sfântului locaș.

Cuvântul lui Dumnezeu coboară mereu și își desăvârșește planul său. Sunt proprietarul pământesc al acestui loc ales, dar, duhovnicește vorbind, proprietar este Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu, care a făcut din acest așezământ izvor al râului vieții și grădina de Eden. Mărturisesc că nu mă îndoiesc întru cuvântul lui Dumnezeu ca să împlinesc tot ce-mi cere să împlinesc cu umilință și cu frică înaintea Lui.

Îi lăsăm pe oameni sub acoperământul cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi, acum, îl scoatem la lumină.

25 martie 1995

Aici se încheie partea introductivă a cărții Cuvântul lui Dumnezeu, editată în anul 2006

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

între anii 2005 - 2015

CARTEA A DOUA

Cuvânt înainte

Continuând șirul scrisorilor venite din cer, care s-a înființat în cartea cea de aproape două mii de pagini prin editura Ro-Emaus în anul 2006, această carte-soră găzduiește cuvinte venite din cer și culese între anii 2005-2015 de cei stătători ai Mănăstirii Noul Ierusalim. Parcurgând aceste texte cititorul s-ar putea lăsa cuprins de prezența lui Dumnezeu astăzi.

Într-adevăr, Dumnezeu este prezent și are un cuvânt de spus. Este prezent la tumultul popoarelor lumii, simte mișcarea plăcilor tectonice, pe care persoanele cu importanță din România o impulsionează, și ca un veghetor anunță mai înainte pericolele, în fața cărora mulți dintre noi am prefera să închidem ochii. Dincolo de lucrurile care ni se vând la televizor putem să luăm aminte la curăția sau necurăția inimii celor care ne-au condus și ne conduc și azi din diverse funcții cu greutate ale țării. Nu naționalismul, ci patriotismul este iubit de Dumnezeu.

Ca o trăsătură generală această carte cuprinde cuvinte călăuzitoare mai în detaliu peste un popor care s-a predat cât a putut de mult sau de puțin dorinței lui Dumnezeu formulată în acel Paști al anului 1955, când pe acest pământ român s-a auzit rostit prima dată cuvânt din cer prin vasul Domnului, sfânta Virginia. Acesta este numit de El „poporul Meu de la izvor”, față de care sunt rânduite din cer reguli de comportament pentru atitudine fiască față de Dumnezeu, un adevărat cod al bunelor maniere, pe care fiecare este informal invitat să-l urmeze acasă cu multă înțelepciune, după promisiunile lăsate de Domnul în Noul Testament: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt”, dar nu cu râvna lui Petru, care s-a avântat în promisiuni mari de iubire pentru Domnul, pe care nu le-a și îndeplinit. Se poate înțelege din aceste cuvinte dorința lui Dumnezeu de a avea din loc în loc „oaze de Nou Ierusalim”, iar pentru aceasta cartea de față poate fi un ghid de orientare, prin care cititorul nu trebuie decât să se lase cuprins de duhul cărții mai întâi.

Pentru cei ce îl împlinesc, și pentru cei ce împlinesc mai puțin sau deloc, Cuvântul lui Dumnezeu ne face să ne (re) cunoaștem pe noi înșine.

„Și iată, zidim acum încă o carte și așezăm în ea de acolo de unde am rămas cu glasul cuvântului Meu, pe care Mi-l scriu pe pământ prin voi, prin cei credincioși, fiilor. O, alte mărturisiri și alți mărturisitori sunt cuprinși acum în cartea Mea cu voi, și vom ridica în sus spre Tatăl cartea și o vom împărți, fiilor, așa cum am împărțit Eu acum două mii de ani pâinea cea înmulțită prin cuvântul Meu de peste pâine și am hrănit mulțimile cu ea.

Mă aplec și vă mulțumesc pentru lucrarea voastră cu Mine ca să zidim cartea, măi fiilor. Iată, cartea a plecat la tipar, iar Eu, Domnul, binecuvintez acum, și trimit spre acolo binecuvântarea Mea pentru lucrul ființei cărții.

Binecuvintez lucrul mâinilor celor ce vor lucra la lucrarea aceasta și binecuvintez timpul cel pentru lucrul cărții, iar semnele Mele îi vor însoți pe cei ce Mă sprijinesc acum când dau ființă cărții Mele, ca să Mă împart apoi cu ea, și le vom aduce lor mulțumire pentru sprijin, căci Eu am spus: «Cine va da un pahar cu apă celor mai mici ai Mei, adevărat spun că nu-și vor pierde plata lor».

Iată, găsim sprijin pe pământ, așa cum Eu am căutat să fie lucrul cărții și timpul cel pentru lucru, fiilor. Eu sunt Cel ce îl așez pe om ca să Mă ajute el, și nu voi uita ajutorul cel de la el, și iată, Mă scriu în carte și așez în ea binecuvântare pentru tot ajutorul celor ce Mă ajută, iar voi să-i răsplătiți, fiilor, după cum și Eu, Domnul, le voi ajuta lor, căci sunt plin de recunoștință ca un Dumnezeu.”

(Fragment din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica orbului, 4/17 mai 2015)